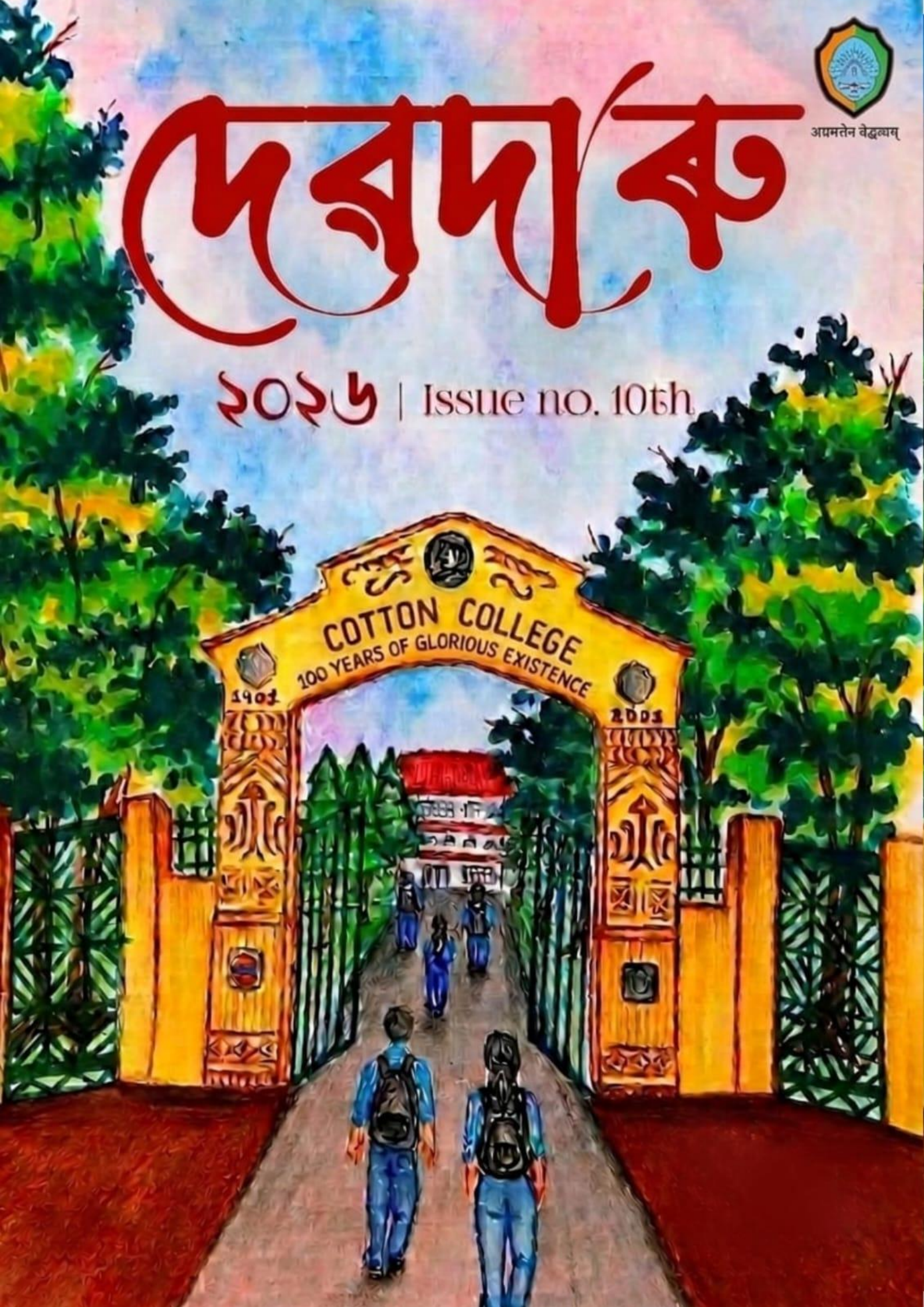

अग्रमतेन वेदव्यास

देवदाक

२०२७ | Issue no. 10th

দেবদাক্ষিণী

২০২৬ | Issue no. 10th

সম্পাদকদ্বয়:

সোহান গোস্বামী
কংকনা ববদলৈ
অনিকেত ভট্টাচার্জী

Ranoj Pegu

Minister

Education, Tribal Affairs (Plain)
& Information Technology

MESSAGE

I am delighted to know that the Higher Secondary students of Cotton University are bringing out their annual magazine, 'Devodaru'. I extend my warm greetings and best wishes to all the students, teachers and everyone associated with this publication.

An educational institution is not merely a place for academic learning; it is also a nurturing ground where young minds develop creativity, critical thinking, values and a sense of responsibility towards society. A magazine of the institution provides a meaningful platform for young learners to express their ideas, literary talents, artistic abilities and reflections on the world around them. The National Education Policy (NEP)-2020 places strong emphasis on holistic education, creativity, critical thinking, experiential learning and the development of the diverse talents of learners. Publications such as 'Devodaru' provide students with opportunities to explore their potential, cultivate a spirit of inquiry and enrich their intellectual and cultural outlook.

I extend my sincere appreciation to the editorial team, the students, teachers and the authorities of Cotton University for their efforts in bringing out this magazine. I wish every success of 'Devodaru' and hope that it continues to inspire young minds and celebrate their creativity and aspirations.

(Dr. Ranoj Pegu)

MESSAGE

It is a matter of immense pride and satisfaction to witness the publication of the 10th edition of ***Devodaru***. The Annual Magazine of the Higher Secondary Section of Cotton University. Reaching this significant milestone is a testament to the dedication, creativity, and collective efforts of the students, faculty members, and successive editorial teams who have nurtured and enriched this publication over the years.

Devodaru continues to serve as a vibrant reflection of the talent, imagination, and intellectual curiosity of our students. It provides them with a meaningful platform to express their ideas, showcase their literary and artistic abilities, and engage thoughtfully with the world around them. Such initiatives play an invaluable role in fostering confidence, creativity, and a spirit of inquiry among young minds.

I extend my heartfelt congratulations to the Editorial Team for successfully bringing out this landmark edition and convey my best wishes to all the contributors. May ***Devodaru*** continue to inspire generations of students, encourage innovation and excellence, and uphold the rich legacy and values of Cotton University.

(Ramesh Chandra Deka)
Vice Chancellor,
Cotton University

শুভেচ্ছা বার্তা

কটন বিশ্ববিদ্যালয়ৰ উচ্চতৰ মাধ্যমিকৰ বাৰ্ষিক আলোচনী "দেৱদাক ২০২৬" প্ৰকাশৰ বাবে উদ্যোগ লৈছে বুলি জানিবলৈ পাই বৰ আনন্দিত হৈছোঁ। উচ্চতৰ মাধ্যমিকৰ মৰমৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ এনে উদ্যোগ সঁচাকৈয়ে প্ৰশংসনীয়। আলোচনীখনৰ সৈতে জড়িত সকলোকে আন্তৰিক শুভেচ্ছা আৰু অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

"দেৱদাক" আলোচনীখন কটন বিশ্ববিদ্যালয়ৰ বিশেষকৈ উচ্চতৰ মাধ্যমিকৰ জ্ঞানচৰ্চা, সাহিত্য-সংস্কৃতি, সৃষ্টিশীলতা আৰু মুক্ত চিন্তাৰ সজীৱ প্ৰতিচ্ছবিৰ প্ৰতিফলন। এই আলোচনীটোৰে প্ৰতিভাৱান শিক্ষাৰ্থীসকলক তেওঁলোকৰ সৃজনশীল প্ৰতিভা বিকাশৰ এখন মঞ্চ প্ৰদান কৰি আহিছে।

কটন বিশ্ববিদ্যালয়ৰ উচ্চতৰ মাধ্যমিকৰ শিক্ষাৰ্থীসকল আমাৰ বাবে আশা আৰু সম্পদ। তেওঁলোকৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত এইবছৰৰ "দেৱদাক ২০২৬" আলোচনীখনে বিশ্ববিদ্যালয়খনৰ বৌদ্ধিক আৰু সাংস্কৃতিক ঐতিহ্যক নতুন মাত্ৰা প্ৰদান কৰিব।

এই শুভক্ষণত আলোচনীখনৰ সৰ্বাংগীন সফলতা কামনা কৰাৰ লগতে ইয়াৰ সৈতে জড়িত সম্পাদকমণ্ডলী আৰু সকলো সহযোগীলৈ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। জ্ঞান, সৃজনশীলতা আৰু মানৱীয় মূল্যবোধৰ এই যাত্ৰা আগলৈও অব্যাহত থাকক, এয়াই মোৰ আন্তৰিক কামনা।

জয়তু কটন বিশ্ববিদ্যালয়.

হীৰেন ডেকা

(ড° হীৰেন ডেকা)

পঞ্জীয়ক, কটন বিশ্ববিদ্যালয়

MESSAGE

It is a matter of profound satisfaction to know that the 10th Edition of ***Devodaru***, the annual magazine of the Higher Secondary Section of the Cotton University, is set to be published. The completion of a decade long journey of this esteemed publication marks a noteworthy milestone and bears testimony to the sustained commitment of the institution towards fostering intellectual vitality, literary excellence, and creative expression among its students.

Far beyond the confines of a conventional student publication, ***Devodaru*** represents a confluence of creativity, and reflective thought, providing a platform through which emerging voices contribute to the larger discourse of knowledge and culture.

I wholeheartedly congratulate the Editorial Board, student contributors, faculty members, and all those associated with this endeavour for their dedication and collective commitment in bringing this landmark edition to fruition. The 10th Edition of ***Devodaru*** will assuredly reinforce the tradition of intellectual engagement and creative expression that has long been integral to the academic culture of Cotton University. I convey my warmest greetings and best wishes for the successful publication of this commemorative edition and for the continued growth and eminence of ***Devodaru*** in the years ahead. Profound Appreciation in Anticipation.

Dr. Bedanta Bora

Academic Registrar

Cotton University

MESSAGE

I am pleased to extend my sincere appreciation to the Editorial Board and the Higher Secondary students of Cotton University for their dedicated efforts in bringing out the Annual Magazine 2026.

The magazine reflects the creativity, literary talent, ideas, and enthusiasm of our students. I commend the entire team for their commitment and hard work in creating a meaningful platform for expression and showcasing the vibrant spirit of the University.

I would also like to express my heartfelt gratitude to the faculty members and the Student Advisor for their valuable guidance, encouragement, and continuous support throughout the process of bringing this publication to fruition.

My best wishes to the entire team and all contributors for their continued success and excellence.

Prof. Eeshan Kalita
Dean Students' Welfare,
Cotton University

FACULTY MEMBERS

CHIEF PATRON-

Prof. Ramesh Chandra Deka

Vice Chancellor, Cotton University

PATRON-

Dr. Hiren Deka

Registrar i/c, Cotton University

ADVISOR-

Prof. Eeshan Kalita

HOD, Dept. of MBBT & Dean Student's Welfare, Cotton University

Prof. Arup Kumar Hazarika

HOD, Dept. of Zoology & Dean, Life Sciences, Cotton University

Dr. Ruma Talukdar

HOD, Dept. of Statistics & Member Secretary, HS Governing Committee, Cotton University

Dr. Kalpana Sarma

HOD, Dept. of Mathematics, Cotton University

Prof. Manjit Kumar Bhattacharyya

HOD, Dept. of Chemistry, Cotton University

Dr. Akunthita Borthakur

HOD, Dept. of History, Cotton University

Dr. Gunendra Chandra Das

Director of Students Welfare, Cotton University

FACULTY INCHARGE-

Dr. Chiranjita Borah

Associate Professor, Dept of Assamese, Cotton University

Dr. Jnanendra Barman

Assistant Professor, Dept of Assamese, Cotton University

STUDENT ADVISORS-

Deep Shekhar Kalita

Kritimoy Kashyap

Dipom Saha

Angelina Das

COVER PAGE ARTIST-

Mehek Karmakar

সম্পাদনা সমিতি 'দেৱদাৰু' ২০২৬

মুখ্য সম্পাদক

সোহান গোস্বামী

সম্পাদকদ্বয়

অনিকেত ভট্টাচার্জী
(ইংৰাজী সম্পাদক)

কংকনা বৰদলৈ
(অসমীয়া সম্পাদিকা)

সহকাৰী সম্পাদক

অনন্যা চৌধুৰী

জাগৃতি বৰুৱা

মেঘালী চমুৱা

মৃণময় কাকতি

শাফিন মোস্তাক কাজী

হাৰিভা বৈশ্য

নফস্বীন খাণ্ডাৰ

টানিস্কা শৰ্মা

কাৰ্য্যবাহী মণ্ডলী

অবিন্দম গগৈ

মিহিকা কৰ

হেমাংগিনি পাঠক

প্ৰতিষ্ঠা বড়ো

অনন্যা দাস

পাৰ্থ প্ৰতিম বৈশ্য

অংকিতা দাস

জিনি কাশ্যপ

ৰোহিত গগৈ

মৌমূখ ডেকা

মনোদীপ মদক

কুলদীপ বৈশ্য

আয়োজক মণ্ডলী 'দেবদাক' ২০২৬

সমন্বয়ক

সমীর দাস

মানরজ্যোতি দাস

সভাপতি

প্রাচুর্য্য দাস

উপ-সভাপতি

আব্দুল মাতিন

সাগরিকা চুতীয়া

আদিপ্রি়া হেত্রী

নমন পাটব

সাংস্কৃতিক সম্পাদিকাবৃন্দ

রুবিণা বৈশ্য

অর্চিতা লক্ষ্মী বর্মন

সহকারী সমিতি

অনন্যা ভূঞা

হ্রিষিতা ডেকা

অগ্নিমিত্র কাশ্যপ

দীপশিখা চেত্রী

আরজীনা বহমান

জ্ঞানেন কাশ্যপ

চান্দমন পর্বছা

রুচি শইকীয়া

নাইনা বসুমতাৰী

কৃত্তিকা কলিতা

জোনাক প্রীয়াম শিরম
(মিডিয়া সমন্বয়ক)

তৃষা দাস

সম্পাদকীয়

দেৱদাক উচ্চতৰ মাধ্যমিক পৰিয়ালবৃন্দৰ স্মৃতি গ্ৰন্থ জ্ঞান, সৃষ্টিশীলতা আৰু চিন্তাৰ মিলনৰ এক অনন্য প্ৰয়াস হিচাপে "দেৱদাক" আলোচনীখনৰ দশম সংখ্যক প্ৰকাশিত কৰিবলৈ পাই আমি অত্যন্ত আনন্দিত। দেৱদাক আলোচনী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ প্ৰতিভা প্ৰকাশৰ মাধ্যমৰ লগতে কটন বিশ্ববিদ্যালয়ৰ বৌদ্ধিক পৰিৱেশ, সাংস্কৃতিক চেতনা আৰু সৃষ্টিশীল মনৰ প্ৰতিচ্ছবি।

কটন বিশ্ববিদ্যালয়ৰ গৌৰৱময় ঐতিহ্য, জ্ঞানচৰ্চাৰ পৰম্পৰা আৰু নতুন চিন্তাৰ ধাৰাক আগুৱাই নিয়াৰ এক ক্ষুদ্ৰ প্ৰয়াস এই "দেৱদাক"। সাহিত্য, বিজ্ঞান, সমাজ, সংস্কৃতি আৰু সমসাময়িক বিষয়সমূহক সামৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ মৌলিক চিন্তা আৰু সৃষ্টিশীলতাক এক মঞ্চ দিয়াৰ উদ্দেশ্যে এই আলোচনী প্ৰকাশ হৈ আহিছে।

দেৱদাক গছৰ দৰে দৃঢ়তা, সৌন্দৰ্য আৰু স্থায়িত্বৰ প্ৰতীক হৈ এই আলোচনীখনৰ জৰিয়তে নৱপ্ৰজন্মৰ ভৱিষ্যতৰ চিন্তাধাৰা আৰু প্ৰতিভাক উজ্জীৱিত কৰি অহাৰ লগতে ডিজিটেল যুগতো ছপা আলোচনীৰ গুৰুত্ব অটুট ৰাখি আহিছে। সময়ৰ গতিশীল পৰিৱৰ্তনৰ সৈতে খাপ খাই নৱপ্ৰজন্মই নতুন জ্ঞান আহৰণ কৰাৰ লগতে নিজৰ ভাষা, সাহিত্য আৰু সংস্কৃতিৰ প্ৰতি দায়িত্ববোধ জগাই তোলাৰ প্ৰয়াসে হল "দেৱদাক"।

"দেৱদাক" আলোচনীখনত প্ৰকাশ পোৱা প্ৰতিটো লেখা, প্ৰতিটো চিন্তা, প্ৰতিটো শিল্প কটন বিশ্ববিদ্যালয়ত পাৰ কৰা প্ৰতি ক্ষণৰ হেঁপাহ, হাঁহি-ধেমালি, বেদনা আৰু স্বপ্নৰ এক নিৰ্মল সাক্ষী।

জ্ঞান, সৃষ্টিশীলতা আৰু চিন্তাৰ মিলনৰ এক অনন্য প্ৰয়াস "দেৱদাক" যিসকলৰ অনুদানেৰে প্ৰকাশিত হ'বলৈ ওলাইছে, তেওঁলোককো অশেষ ধন্যবাদ জনালোঁ আৰু এই আলোচনীখনৰ সম্পাদনা আৰু প্ৰকাশৰ সময়ত অজানিতে হোৱা বিসংগতিৰ বাবে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা জনালোঁ।

এই আলোচনীখন প্ৰকাশৰ আঁৰত থকা সকলো লেখক, সহযোগী, শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী আৰু শুভাকাংক্ষীসকললৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। আশা কৰোঁ, "দেৱদাক"ই সকলোৰে মনত নতুন ভাবনা, নতুন সপোন আৰু নতুন সৃষ্টিৰ অনুপ্ৰেৰণা জগাব।

মুখ্য সম্পাদক

সোহান গোস্বামী

সম্পাদক / সম্পাদিকা

কংকনা বৰদলৈ

অনিকেত ভট্টাচাৰ্জী

EDITORIAL GUIDELINES / সম্পাদকীয়নির্দেশনা

1. The Editorial Board has made every effort to ensure that no contributor's feelings, creative expression, or artistic vision are hurt or compromised in the editing process. Any changes made were solely in accordance with the requirements of the magazine. No artwork has been altered, replaced, or fundamentally changed from its original form.

সম্পাদকীয়সমিতিয়েসম্পাদনাৰসময়তকোনোলেখকবাসৃষ্টিকৰ্তাৰঅনুভূতি, সৃষ্টিশীলঅভিব্যক্তিঅথবাশিল্পীসুলভদৃষ্টিভংগীযাতেকোনোধৰণেআঘাতপ্ৰাপ্তবাবিঘ্নিতনহয়, তাৰপ্ৰতিবিশেষভাৱেলক্ষ্যৰাখিছে। কৰাসকলোপৰিৱৰ্তনকেৱলআলোচনীখনৰপ্ৰয়োজনীয়তাঅনুসৰিহেৰাখিছে। কোনোশিল্পকৰ্মৰমূলৰূপৰমৌলিকপৰিৱৰ্তন, প্ৰতিস্থাপনবাবিকৃতিকৰাহোৱানাই।

2. The original ideas, intentions, perspectives, and writing styles of the authors have been carefully preserved. The editorial process has not been intended to interfere with or redefine an author's creative voice. Every effort has been made to retain the essence and individuality of each contribution.

লেখকসকলৰমূলধাৰণা, উদ্দেশ্য, দৃষ্টিভংগীআৰুনিজস্বলেখনশৈলীযথাসম্ভৱঅক্ষুণ্ণৰখাইছে। সম্পাদনাৰউদ্দেশ্যকোনোলেখকৰ সৃষ্টিশীলকণ্ঠতহস্তক্ষেপকৰাবাইয়াকনতুনৰূপতসংজ্ঞায়িতকৰানহয়। প্ৰতিটোসৃষ্টিৰস্বকীয়তাআৰুমূলভাবঅক্ষুণ্ণৰাখিবলৈযথাসম্ভৱযত্নলোৱাইছে।

3. Editorial modifications have been limited primarily to grammatical corrections, language refinement, formatting, and adjustments to the length of a work where required by the magazine's guidelines and available space. Such changes have been made only to ensure clarity, consistency, readability, and coherence.

সম্পাদনাগতপৰিৱৰ্তনমূলতঃব্যাকৰণগতভুলৰসংশোধন, ভাষাৰপৰিশীলন, বিন্যাসআৰুআলোচনীখনৰনিৰ্দেশনাতথাউপলব্ধস্থানঅনুসৰিলেখাৰদৈৰ্ঘ্যৰপ্ৰয়োজনীয়সালসল নিৰমাজতেইসীমাবদ্ধৰখাইছে। এইসংশোধনসমূহকেৱললেখাৰস্পষ্টতা, সামঞ্জস্য, পঠনযোগ্যতাআৰুসংহতিবজাইৰখাৰউদ্দেশ্যেহেৰাখিছে।

4. Artwork and other visual contributions have been treated with the same respect accorded to written submissions. No artwork has been fundamentally altered or replaced. Any necessary adjustments have been made only to meet technical, formatting, or publication requirements while retaining the original artistic essence.

শিল্পকৰ্মআৰুঅন্যান্যদৃশ্যমানসৃষ্টিসমূহকোলিখিতসৃষ্টিৰদৰেইসন্মানআৰুযত্নেৰেবিবেচনাৰাখিছে। কোনোশিল্পকৰ্মৰমৌলিকৰূপপৰিৱৰ্তনবাপ্ৰতিস্থাপনকৰাহোৱানাই। প্ৰয়োজনীয়কোনোসালসলনিকেৱলকাৰিকৰী, বিন্যাসগতঅথবাপ্ৰকাশন-

সম্পৰ্কীয়প্ৰয়োজনীয়তাপূৰণৰবাবেকৰাইছে,
যাতেমূলশিল্পীসুলভভাবআৰুস্বকীয়তাঅক্ষুণ্ণথাকে।

5. The purpose of editing is not to impose a new voice upon a contributor's work, but to present it in a clear, coherent, and consistent form suitable for publication. Every editorial decision has been made with the intention of maintaining a balance between publication requirements and the originality of the contributor's work.

সম্পাদনাৰউদ্দেশ্যকোনোসৃষ্টিকৰ্তাৰকৰ্মৰপৰতনতুনকোনোকণ্ঠবাইশৈলীআৰোপকৰানহয়;
বৰংপ্ৰকাশৰউপযোগীকৰিইয়াকস্পষ্ট,
সুসংবদ্ধআৰুসামঞ্জস্যপূৰ্ণৰূপতউপস্থাপনকৰাটোহেইয়াৰমূলউদ্দেশ্য।প্ৰতিটোসম্পাদকীয়সি
দ্ধান্তপ্ৰকাশনৰপ্ৰয়োজনীয়তাআৰুসৃষ্টিকৰ্তাৰমূলসৃষ্টিশীলতাৰমাজতএকসুসমতাবজাইৰখাৰউ
দ্দেশ্যগ্ৰহণকৰাইছে।

6. The Editorial Board sincerely appreciates the creativity, effort, and thought invested by every contributor. We acknowledge that each work represents a personal expression of its creator, and therefore, every submission has been handled with care, respect, and consideration. Any changes made during the editorial process have been undertaken solely in the interest of clarity, consistency, presentation, and the overall requirements of the magazine.

প্ৰতিগৰাকীসৃষ্টিকৰ্তাইআগবঢ়োৱাসৃষ্টিশীলতা,
প্ৰচেষ্টাআৰুচিন্তাৰবাবেসম্পাদকীয়সমিতিআন্তৰিকভাৱেকৃতজ্ঞ।আমিউপলব্ধিকৰোঁযেপ্ৰতিটো
সৃষ্টিয়েইইয়াৰসৃষ্টিকৰ্তাৰব্যক্তিগতঅভিব্যক্তিৰপ্ৰতিফলন।সেয়েহে,
প্ৰতিটোলেখাআৰুশিল্পকৰ্মযথোচিতযত্ন,
সন্মানআৰুবিবেচনাৰেপৰিচালনাকৰাইছে।সম্পাদনাৰসময়তকৰাসকলোপৰিৱৰ্তনকেৱলস্প
ষ্টতা, সামঞ্জস্য,
উপস্থাপনআৰুআলোচনীখনৰসামগ্ৰিকপ্ৰয়োজনীয়তাপূৰণৰস্বার্থতহে কৰাইছে।

জুবিন: সৃষ্টিৰ অনন্য সুৰ

১. সাগৰ তলিত শুলে তোমাৰ মন (সৌভিক চৌধুৰী)

২. নীৰৱ প্ৰশ্ন (মুক্তা কৃষ্ণ দাস)

৩. জুবিন এখন মহাসাগৰ (কামেশ্বৰ বৰা)

৪. জুবিন - এটি কেৱল নাম নহয় (ফাৰিনা বৈশ্য)

Zubeen Garg: The voice that became Home

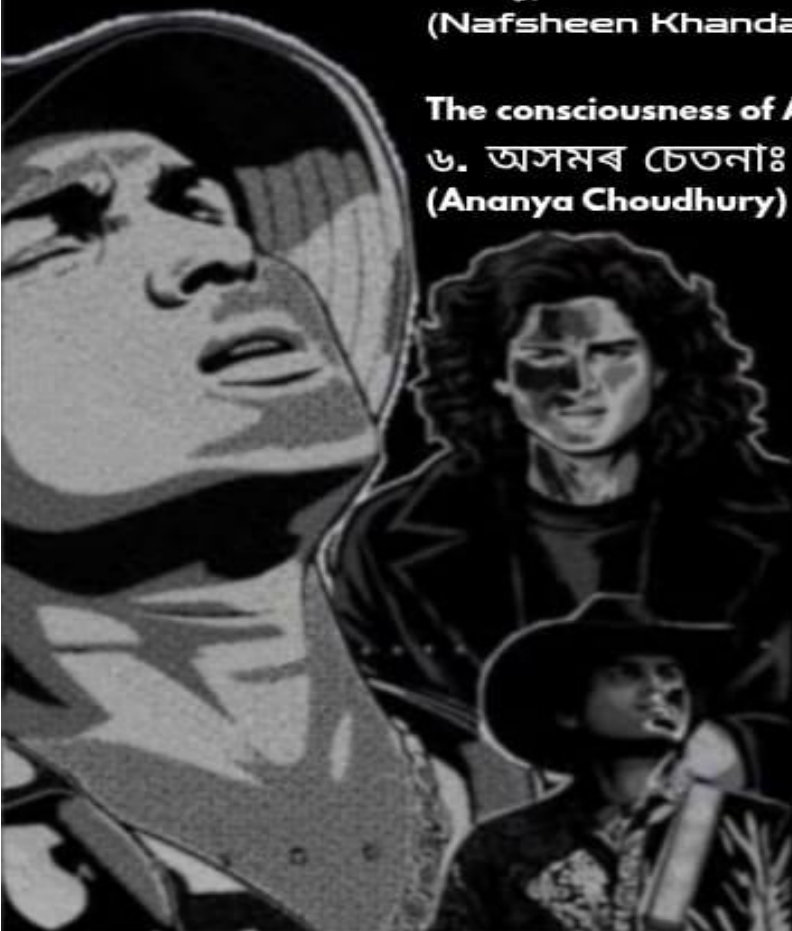
৫. জুবিন গাৰ্গ: ঘৰ হৈ পৰা কণ্ঠ

(Nafsheen Khandaker)

The consciousness of Assam: Zubeen Garg beyond music

৬. অসমৰ চেতনাঃ সংগীতৰ সিপাৰে জুবিন গাৰ্গ

(Ananya Choudhury)

সাগৰ তলিত শুলে তোমাৰ মন

শৌভিক চৌধুৰী
প্ৰথম বৰ্ষ (বিজ্ঞান শাখা)

"অনামিকা","অমানিশা","আশা"
তুমি নিজানত দি গ'লা,
"মন যায়","কাঞ্চনজংঘা" নাছিল মাত্ৰ চলচ্চিত্ৰ,
এইয়া বাস্তৱ ,যি উদঙাই এই সূত্ৰ !
আমাৰ শৈশৱ আৰু যৌৱন,
তোমাৰ গানেৰে কৰিলোঁ গমন।
তুমি আমাৰ হিয়াৰ আমূল,
সমগ্ৰ অসম হৈ পৰিছে দুখাকুল।
কি শিশু ?কি বুঢ়া ?
চৌদিশে মাথোঁ উল্লাদনা,
তোমাৰ গানেৰেই হয় আবেগৰ সৃষ্টি,
প্ৰেম,বিস্ময়,বেদনাৰ অসাৰ বৃষ্টি।
আমি নুবুজিলোঁ বিধাতাৰ বিধান,
তুমি গুচি গ'লা ,অৱসান হ'ল নিৰ্মাণ।
লুইতৰ বুকুত পাৰ হ'ল তোমাৰ জীৱন,
কিন্তু সাগৰ তলিত শুলে তোমাৰ মন।

নীৰৱ প্ৰশ্ন

মুখা কৃষ্ণ দাস
প্ৰথম বৰ্ষ (বিজ্ঞান শাখা)

ভগৱান বুলি মনা মানুহজন
ভগবানৰ প্ৰিয় হ'ল,
অসমবাসীক কন্দুৱাই চিৰদিনৰ
বাবে গুচি গ'ল।
মায়াবিনী ৰাতিত মুগ্ধ হিয়া
শুনি হ'লোঁ আমিৰোৰ ডাঙৰ,
কিহৰ বাবে অসমবাসীৰ পৰা
হ'লা তুমি আঁতৰ?

কৰুণাময়ী হৃদয়ৰে কাঢ়িলা
কিমান মৰণ
কিন্তু সাগৰতলিত শুৱাই কিয়
কাঢ়িলে তেওঁলোকে তোমাৰ
জীৱন?

পাব জানো বিচাৰি সেই সুৰ
এতিয়া অসমত
যি আছিল বৈ সকলোৰে মনত,
পাব জানো বিচাৰি ক'ৰবাত
তোমাৰ মুখখন এতিয়া এই জনমত?

ধুমুহাৰ সৈতে খেলি খেলি
ভাগৰুৱা হৈ পাৰিছা চাগে শুই,
ধৰাৰ পৰা গুচি গ'লা নেকি
তোমাৰ মাৰ কোলাত মূৰ থৈ
গান এটি শুনিবলৈ?

আহিবা আকৌ পুনঃ জন্ম লৈ
বৈ থাকিম আকৌ এটি নতুন
গান শুনিবলৈ।

জুবিন এখন মহাসাগৰ

কামেশ্বৰ বৰা
প্ৰথম বৰ্ষ (কলা শাখা)

জুবিন এখন মহাসাগৰ
যাৰ তৰংগই ছুই যায় প্ৰতিজন স্বদেশীৰ বুকু,
জুবিন এটি নক্ষত্ৰ
যাৰ পোহৰত উজলে স্বদেশৰ চৌদিশ
আৰু অসমৰ কৃষ্টি।
ক্লান্তিহীন কৰ্মই কৰিলে তোমাক যুগমীয়া
চিৰদিন চিৰকাল তুমি অসমীয়া,
তুমিয়ে একবিংশ শতিকাৰ প্ৰভাতি সূৰ্যৰ সাক্ষী হৈ বলা
সাগৰৰ দৰে মন লৈ সাগৰতে বিলীন হ'লা,
তুমিয়ে আমাৰ প্ৰাণৰ জুবিন দা।

জুবিন—এটি কেৱল এটা নাম নহয়

ফুৰিনা বৈশ্য

দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা শাখা)

ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ বুকুত যেতিয়া সন্ধিয়া নামে,
দূৰৰ কোনো গাঁৱৰ পৰা ভাহি আহে এটি সুৰ—
সেই সুৰত থাকে মাটিৰ গোন্ধ,
বৰষুণত তিতি থকা পথাৰৰ উশাহ,
আৰু থাকে অসমক ভালপোৱাৰ এক নিৰৱ কাহিনী।

জুবিন গাৰ্গ—

তুমি কেৱল এজন গায়ক নহয়,
তুমি আমাৰ শৈশৱৰ কেছেটৰ শব্দ,
প্ৰেমত পৰা হৃদয়ৰ প্ৰথম গান,
বিৰহৰ ৰাতিৰ নীৰৱ সংগী,
আৰু উৎসৱৰ মাজত হঠাৎ জ্বলি উঠা
এটি চিনাকি উল্লাস।
তোমাৰ কণ্ঠত অসমখন
কেতিয়াবা হাঁহে, কেতিয়াবা কান্দে;
কেতিয়াবা ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ দৰে বিশাল হয়,
কেতিয়াবা মাকৰ আঁচলৰ দৰে
অতি আপোন হৈ পৰে।
তুমি গান গোৱা মানে
কেৱল শব্দে সুৰ পোৱা নহয়—
এখন মাটিয়ে নিজৰ হৃদয়ৰ কথা কোৱা।
চহৰৰ কোলাহলৰ মাজতো
তোমাৰ এটা গান শুনিলে
মনত পৰে—
আমি ক'ৰ পৰা আহিছোঁ।
সময় সলনি হ'ব,
নতুন কণ্ঠ আহিব,
নতুন গান জন্ম ল'ব;
কিন্তু কিছূমান সুৰ
সময়ৰ লগত পুৰণি নহয়—
সেইবোৰ মানুহৰ স্মৃতি...জুবিন—এটি কেৱল এটা নাম নহয়

ব্রহ্মপুত্ৰৰ বুকুত যেতিয়া সন্ধিয়া নামে,
দূৰৰ কোনো গাঁৱৰ পৰা ভাহি আহে এটি সুৰ—
সেই সুৰত থাকে মাটিৰ গোলক,
বৰষুণত তিতি থকা পথাৰৰ উশাহ,
আৰু থাকে অসমক ভালপোৱাৰ এক নিৰৱ কাহিনী।
জুবিন গাৰ্গ—

তুমি কেৱল এজন গায়ক নহয়,
তুমি আমাৰ শৈশৱৰ কেছেটৰ শব্দ,
প্ৰেমত পৰা হৃদয়ৰ প্ৰথম গান,
বিৰহৰ ৰাতিৰ নীৰৱ সংগী,
আৰু উৎসৱৰ মাজত হঠাৎ জ্বলি উঠা
এটি চিনাকি উল্লাস।

তোমাৰ কণ্ঠত অসমখন
কেতিয়াবা হাঁহে, কেতিয়াবা কান্দে;
কেতিয়াবা ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ দৰে বিশাল হয়,
কেতিয়াবা মাকৰ আঁচলৰ দৰে
অতি আপোন হৈ পৰে।

তুমি গান গোৱা মানে
কেৱল শব্দে সুৰ পোৱা নহয়—
এখন মাটিয়ে নিজৰ হৃদয়ৰ কথা কোৱা।
চহৰৰ কোলাহলৰ মাজতো
তোমাৰ এটা গান শুনিলে
মনত পৰে—

আমি ক'ৰ পৰা আহিছোঁ।

সময় সলনি হ'ব,
নতুন কণ্ঠ আহিব,
নতুন গান জন্ম ল'ব;
কিন্তু কিছুমান সুৰ
সময়ৰ লগত পুৰণি নহয়—
সেইবোৰ মানুহৰ স্মৃতি...

ZUBEEN GARG : “THE VOICE THAT BECAME HOME”

“সংগীত মোৰ ব্যৱসায় নহয়।” — Zubeen Garg

Some people spend their lives creating music.

Some spend their lives being remembered.

And then, there are a rare few who become so deeply intertwined with the soul of a place that their voice becomes indistinguishable from the land itself.

Zubeen Garg was one of them.

To speak of Zubeen Garg is to speak of something far greater than a singer. It is to speak of a voice that travelled through generations, crossed languages, carried the fragrance of a homeland, and found its way into the most intimate corners of countless lives. His music did not merely exist in the world; it lived in it—in the rain that fell against our windows, in the long roads that led us home, in the festivals that brought families together, and in the quiet hours when the heart had more to say than words could hold.

He was not simply the voice of Assam.

He was one of the ways Assam spoke.

There are voices we hear once and forget.

There are voices we hear for years and still recognise.

And then there are voices that become so familiar that we stop noticing when they first became a part of us. Zubeen da's was such a voice. For many, his songs are not merely songs anymore. They are fragments of childhood. They are old journeys, familiar faces, forgotten afternoons, first loves, unspoken heartbreaks, and memories that had been sleeping quietly until a melody awakened them.

Perhaps this is the greatest gift an artist can leave behind—not fame, but memory.

Zubeen Garg gave us an extraordinary amount of it. His voice carried an honesty that could never be manufactured. There was something beautifully human in it—something raw, restless, vulnerable, and alive. He could make joy feel fuller and sorrow feel less lonely. He could take emotions that existed only as vague feelings within us and give them a melody, a language, a place to belong.

And perhaps that is why his music never felt like it belonged only to him.

It belonged to everyone who found themselves in it.

To those who loved.

To those who lost.

To those who stayed.

To those who left.

To those who were searching for home.

And to those who had never realised how much they missed it until his voice reminded them.

Zubeen da's music was deeply rooted in Assam, but it was never confined by it. He carried his homeland wherever he went. In every language he sang, there remained something unmistakably his—something that seemed to carry the rhythm of the Brahmaputra and the quiet strength of the hills.

He showed the world that one could travel far without abandoning one's roots.

That one could become known beyond one's homeland and still belong completely to it.

That language could be a bridge rather than a boundary.

But perhaps his greatest legacy lies in something even more profound.

He made people feel that their own stories were worth singing.

He made the ordinary beautiful.

A love that could not be confessed.

A goodbye that could not be forgotten.

A home that existed only in memory.

A childhood that had quietly slipped away.

A land that one could leave but never truly leave behind.

He gave all of these things a voice. And that is why his absence is so difficult to comprehend.

Because how do we separate a person from the memories they have given us?

How do we listen to a song without remembering the person who made it part of our lives?

How do we speak of someone in the past tense when their voice continues to exist in the present?

Perhaps we don't.

Perhaps the people we love through art never truly become past tense.

They remain suspended in their songs.

Waiting.

A melody begins, and suddenly, they are there again.

Not as a photograph.

Not as a name carved into history.

But as a voice.

Alive.

And maybe this is the strange, beautiful immortality of Zubeen Garg.

He will continue to exist in the moments we do not know are important until they become memories.

He will exist in the Assamese songs sung by children who were not even born when those songs first reached the world.

He will exist in homes where his music plays during celebrations.

He will exist in the hearts of those who leave Assam and carry his songs with them, because sometimes the distance between a person and their homeland can be measured in miles, but the distance between a person and home is measured in music.

And somewhere, always, there will be the Brahmaputra.

Moving.

Endlessly moving.

Carrying stories from one generation to another.

Perhaps that is where Zubeen's voice belongs now—not in a single moment, not in a single song, but in the continuous story of Assam itself.

For rivers do not remember in the way people do.

They remember by carrying.

And perhaps Assam will carry him too.

Through its rain-soaked evenings.

Through its festivals. Through its languages.

Through the voices of those who come after him.

Through every melody that reminds someone, somewhere, of home.

One day, the generations that come after us will hear his songs without having known the world in which he lived. They will know him only through the voice that remains. And perhaps they will wonder what kind of person could create music that survived so many years, so many changes, so many lives.

The answer will be simple.

He was someone who understood that music is not merely something we listen to.

It is something we inherit.

Something we carry.

And Zubeen Garg left behind an entire sky of songs.

So perhaps the truest way to remember him is not with silence, but with music.

Let his songs continue to wander through the valleys.

Let them rise with the morning mist.

Let them travel along the Brahmaputra.

Let them find their way into the homes of people who have never heard his story but will know his voice.

Let them belong to the children yet unborn, to the generations yet to come.

Because some artists leave behind a discography.

Some leave behind a legacy.

But a very rare few leave behind a piece of themselves in the soul of a people.

Zubeen Garg did not simply sing for Assam.

He sang Assam into existence for the world.

And perhaps, in the end, that is why he can never truly be gone.

Because as long as the Brahmaputra flows,

as long as the hills remember the rain,

as long as Assamese hearts continue to beat with music,

there will always be a voice somewhere in the distance—

familiar,

unfading,

eternal—

The voice that taught an entire land how to sing itself home.

**Nafsheen
Khandaker**

Sub Editor (Eng Sec.)

HS Second Year

THE CONSCIOUSNESS OF ASSAM: ZUBEEN GARG BEYOND MUSIC

There are names that belong to history and there are names that become history itself. Zubeen Garg belongs to the latter. To call him merely a singer, composer, lyricist, filmmaker, or actor is to reduce an ocean to a single drop of water. Some call him a romantic singer, yet romance was only one chapter of his artistic universe. Others celebrate him as a musical innovator, yet innovation alone cannot explain his enduring influence. Some remember him as a playback singer who conquered Bollywood, while others see him as the modern face of Assamese music. Each description is true, yet each remains incomplete. Zubeen was fundamentally a creator of consciousness.

The Assam of the late twentieth century was not merely passing through political unrest or economic uncertainty; it was enduring a crisis of consciousness. The Assamese language, although alive, carried within it an invisible anxiety. The younger generation increasingly looked outward for cultural inspiration while slowly drifting away from the emotional landscape of its own civilization. Popular culture from elsewhere dominated the imagination of the youth, and many feared that Assamese language would survive only as a language of memory rather than as a language of aspiration. It was during this psychological darkness that Zubeen Garg emerged. It was the appearance of a new cultural confidence. He did not modernize Assamese music by abandoning its roots. He modernized it by proving that roots themselves could become the source of innovation.

The visible Zubeen Garg stood before microphones. The invisible Zubeen Garg lived among books, ideas, contradictions and relentless intellectual curiosity. There was also a rebel within him, a dimension too often reduced to controversy instead of being understood philosophically. Throughout his career he resisted artistic confinement, challenged expectations, crossed genres and refused to remain imprisoned within a single identity. Rebellion, for him, appears to have been a creative ethic. He is a political socialist. This spirit also explains his often-discussed admiration for revolutionary symbolism, including Bishnu Prasad Rabha and Che Guevara. While his artistic life cannot be equated with political revolution, his attraction to figures who represented resistance against conformity reflects an important aspect of his personality. Zubeen Garg repeatedly chose to invest his deepest creative energies in Assam. This is frequently misunderstood as a rejection of Bollywood. He did not reject national recognition; he refused to let national recognition replace regional responsibility.

The more one attempts to understand him, the more one realizes that he cannot be approached merely. He must be read like a philosopher, interpreted like a poet, and remembered like a civilization. His songs are not mere recordings preserved in archives; they are part of Assam's moral and emotional vocabulary. They accompany births, festivals,

journeys, heartbreaks, departures and homecomings. They have entered the rhythm of ordinary life, and in doing so, they have escaped the limits of mortality. His consistent affection for animals, trees, rivers, and the natural world, as well as his willingness to speak out on environmental issues reveal a biocentric philosophy.

The hidden Zubeen Garg was also a man of contradictions, and perhaps that is precisely what made him authentic. He could be intensely emotional and fiercely rebellious, deeply philosophical yet instinctively spontaneous, nationally celebrated yet profoundly rooted in regional identity. In a conversation with Dr. Rita Chowdhury, reflections on his fascination with Friedrich Nietzsche and the philosophical idea of "nothingness" brought to light a side of Zubeen that had largely remained outside public discourse. Nietzsche himself observed that one must carry chaos within to give birth to a dancing star. Zubeen carried such creative chaos. It enabled him to cross genres, challenge conventions and refuse artistic predictability. One detail of Zubeen Garg's life often invites philosophical reflection: he left behind no biological children. Yet, when viewed through the lens of Friedrich Nietzsche, this absence acquires a different meaning. For him, the highest form of creation was not merely biological reproduction but the creation of values, art, ideas, and a legacy capable of outliving the creator.

For countless Assamese people, 19 September has come to signify far more than the passing of an individual. Mourning is not the highest tribute he deserves. Continuation is. The true celebration of Zubeen Garg lies not in commemorative speeches or annual observances but to read Assamese literature with renewed curiosity, to create fearlessly in the mother tongue, to nurture young artists, to protect the cultural and natural landscapes that inspired his imagination and, above all, to refuse the belief that regional identity must be sacrificed for national recognition, while celebrating our regional pride in a global language so that the world may know who we are.

Ananya Choudhury

Sub Editor (EngSection)

HS Second Year

সূচীপত্ৰ

ফ'হাগৰ আশা (ৰাজশ্ৰী ফননক)

অপেক্ষা (নিহাৰিকা পাটোৱাৰী)

কটনলৈ বুলি (বিকাশ দাস)

নীৰৰ বৰষাৰ ৰাতি (পৰিস্মিতা দাস)

অচিনা ফুলনি (অনিন্দিতা দাস)

অন্তৰৰ নিৰৰ ভূমিকা (আৰুছি ৰুথ কোঁৱৰ)

শৰৎ (মিস্পী পাটোৱাৰী)

জীৱনৰ মিঠা পৰশ (মৃণ্ময় মেধি)

চিঠি (তন্দ্রালী দাস)

আকাশ চুবৰ মন (বিদিশা ভৰদ্বাজ)

কিয়? (পৰিস্মিতা দাস)

বিৰহ (আব্দুল মাতিন)

শূন্যতা (সাগৰিকা চুতিয়া)

প্ৰেমৰ সংজ্ঞা (ঈশ্বা পাল)

ব'হাগৰ আশা

ৰাজশ্ৰী বনিক
প্ৰথম বৰ্ষ (কলা শাখা)

কুঁহিপাতে হাঁহিলে পথাৰৰ মুখত,
ঢোলৰ চেৱে জগায় জীৱনৰ সুখত।
বানে নিয়া দুখ পাহৰি সিঁচে ধান,
কপৌ ফুলৰ দৰে ফুলে নতুন প্ৰাণ।
প্ৰকৃতিৰ ৰঙেৰে ৰাঙলি হয় মন,
বাঁহীৰ সুৰত উঠে আশাৰ গুণগুণ।
গামোচাৰে বান্ধে চেনেহৰ ডোল,
মাটিৰ মানুহে গায় জীৱনৰ বোল।

অপেক্ষা

নিহাৰিকা পাটোৱাৰী
প্ৰথম বৰ্ষ (বিজ্ঞান শাখা)

নিস্তন্ধ নিশাৰ বুকুত
এটি সপোনে খোজ কাঢ়ে,
আকাশৰ জোনাকবোৰে
তাৰ পথত পোহৰ সিঁচে।
সময়ৰ সোঁতত বহু কথা
হেৰাই যায় নীৰৱে,
তথাপিও হৃদয়ৰ এচুকত
কিছুমান স্মৃতি জীয়াই থাকে।
বতাহে কঢ়িয়াই আনে
অচিন সুবাসৰ বতৰা,
মনে মনে বিচাৰি ফুৰোঁ
হেৰুওৱা দিনৰ ঠিকনা।
অপেক্ষা মানেই কেৱল বিৰহ নহয়,
অপেক্ষা নতুন পুৱাৰ আশাও;
অন্ধকাৰৰ শেষত যিদৰে
সূৰ্যই বিলায় এখন দীঘল পথ,
সপোন তাৰ উজ্জ্বল দিশাৰী,
হেৰাই নাযাওঁ কেতিয়াও
আশাই মোক আগুৱাই নিয়ে।

কটনলৈ বুলি

বিকাশ দাস
দ্বিতীয় বৰ্ষ (বিজ্ঞান শাখা)

কথা বৰ পুৰণি নহয়, আনৰ দৰে স্বাভাৱিক।
সপোন কটনিয়ান, সপোন দেৱদাৰু নগৰী,
সপোন কটনিয়ান।
সপোনৰ পম খেদি, লুইতৰ দাঁতি-কাষৰীয়া
কটনত আৰম্ভ এক অন্তহীন যাত্ৰাৰ
শেষ নাই।

দেৱদাৰুৰ ছাঁত বিলীন হৈ জীৱনৰ শিখা জ্বলোৱা
শত-সহস্ৰ মুখ দেখিছোঁ, শুনিছোঁ আৰু সপোন।
লুইতপৰীয়া চিৰযৌৱনা সত্তাৰ শেষ নাই,
শেষ নাই শত শত ন-পুৰণি জোনাকী জিলমিল পৰুৱা
সদৃশ পোহৰ-পিয়াসীৰ।
বুৰঞ্জীৰ পৃষ্ঠাত খোদিত হোৱা জন ইয়াৰ,
আইৰ বাবে শ্বহীদ হোৱা জন ইয়াৰ,
ইতিহাস গঢ়া জনো ইয়াৰ,
অসম গঢ়োতা জনো ইয়াৰ।
শতবৰ্ষ গৰকা দেৱাল, গুঞ্জিত হৈ আছে
হাজাৰ হাজাৰ বাৰ্তালাপ,
ক'ত জনৰ স্মৃতি আৰু আবেগ।
সংযোগ বৰ অসম,
সংযোগ ভাৰত;
গৌৰৱ অসমৰ, গৌৰৱ অসমীয়াৰ।
অসমীৰ ভোটাতৰা, হে নক্ষত্ৰ,
প্ৰণাম তোমাক
প্ৰণাম তোমাক।

নীৰৱ বৰষাৰ ৰাতি

পৰিস্থিতি দাস

প্ৰথম বৰ্ষ(বিজ্ঞান শাখা)

বৰষুণৰ টোপাল সৰগৰ গান,
নীৰৱতাই দিয়ে শান্তিৰ দান।
মেঘৰ আৰঁত লুকাই ৰ'দ, মনত
জাগে সেউজীয়া বোধ।
পাতৰ বুকুত পানীৰ নৃত্য,
বতাহত ভাহে মিঠা সত্য।
ধুই নিয়ে ক্লান্তি সকলো,
আনে সপোনৰ পোহৰ।
বৰষুণৰ আৰু শান্তিৰ মিলন,
প্ৰকৃতিৰ আটাইতকৈ মধুৰ জীৱন।

অচিনা ফুলনি

অনিন্দিতা দাস

প্রথম বর্ষ (বিজ্ঞান শাখা)

ৰঙা-নীলা ফুল পাহীত
পখিলাটি হয় পৰী,
আকাশে বতাহে আজি
সউ ৰং বিচাৰি,
সপোনৰ ফুলনিত
থাওঁ আমি হাবাথুৰি।
জোন জ্বলা সন্ধিয়াতে
জোনাকীয়ে পাখী মেলিব ,
অজুত সাগৰ নিজুত নদীয়ে
মোক লৈ উৰা মাৰিব,
ৰঙীন ফুলনি বিচাৰি।
জিলমিল জোনাকতে
তৰালিয়ে মেলা পাতিব,
ৰূপোৱলী নিশা ৰাতিয়ে
মোক লৈ আলস হ'ব ,
অচিনা ফুলনি বিচাৰি!
অচিনা ফুলনি বিচাৰি!

অন্তৰৰ নিৰৱ ভূমিকা

আৰুছি ৰুথ কোঁৱৰ
প্ৰথম বৰ্ষ (বিজ্ঞান শাখা)

মই কোন?
এই নীৰৱ আকাশৰ তলত
এটা সৰু প্ৰশ্ন হৈ থিয় হৈ আছোঁ মই।
সময় নদীৰ দৰে বয়,
দিনবোৰ আহে আৰু গুচি যায়,
কিন্তু মোৰ অন্তৰৰ প্ৰশ্নটো
এতিয়াও উত্তৰ নাপায়।
কেতিয়াবা ভাবো—
মই কেৱল এটা নাম নে?
নে এই দেশটো,
যাক সময়ে এদিন মাটিত মিলাই দিব?
কেতিয়াবা ভাবো—
মই হয়তো এটা সপোন,
যি সময়ৰ বুকুত জন্ম লৈ
এদিন নীৰৱতাত মিলি যাব।
মানুহে নিজকে চিনে বুলি ভাবে,
কিন্তু সত্যটো হয়তো এই—
আমি যাক “নিজ” বুলি কওঁ
সেইটোও সময়ৰ সৈতে সলনি হৈ থাকে।
তেতিয়া মই ভাবো,
যদি মোৰ চিন্তা সলনি হয়,

যদি মোৰ অনুভৱ সলনি হয়,
তেন্তে সত্যিকাৰ “মই” কোন?
হয়তো মই এটা প্ৰশ্ন,
যাৰ উত্তৰ এতিয়াও জন্ম হোৱা নাই।
হয়তো মই এটা পথিক,
যি নিজৰ পথ নিজেই বিচাৰি ফুৰে।
কিন্তু হয়তো জীৱনৰ আটাইতকৈ ডাঙৰ ৰহস্য এই—
মানুহে গোটেই জীৱন
নিজকে বিচাৰি ফুৰে,
আৰু শেষত বুজে—
যে “মই” বুলি যাক বিচাৰিছিল,
সেইটো কেতিয়াও সম্পূৰ্ণকৈ ধৰা নপৰে। কিন্তু— নীৰৱতাৰো এটা
গভীৰতা থাকে, য’ত শব্দবোৰ নিজেই হেৰাই যায়।
মই তাতেই বহি আছোঁ, প্ৰশ্নবোৰ লগত লৈ— যেন সিহঁতেও এতিয়া
মোৰেই এটা অংশ।
সময় বয়, কিন্তু তাৰ সোঁতত মই এতিয়া ডুব নাযাওঁ, মই কেৱল তাতেই
ভাহি থাকোঁ— নামবিহীন, দিশবিহীন।
কেতিয়াবা অনুভৱ হওঁ— মই যেন এটা ছাঁ, যি পোহৰৰ পৰা জন্ম লয়,
আৰু আন্ধাৰত মিলি যায়।
কেতিয়াবা আকৌ— মই যেন এটা পোহৰ, যি নিজেই নিজৰ আঁধাৰ
বহন কৰে।
“মই” শব্দটো এতিয়া এটা সীমা যেন লাগে, আৰু মই— সেই সীমাৰ
বাহিৰলৈ গ’লেই অলপ অলপ স্পষ্ট হওঁ।
হেৰাই যোৱাটো এতিয়া ভয় নহয়, কাৰণ প্ৰতিটো হেৰাই যোৱাতেই
এটা নতুন “মই” জন্মে।
প্ৰশ্নবোৰ এতিয়াও আছে— কিন্তু এতিয়া সিহঁতে উত্তৰ নোখোজে।

সিহঁতে কেৱল জীয়াই থাকে, মোৰ দৰে।

আৰু সেই জীয়াই থকাৰ মাজতেই— এটা নীৰৱ সত্য লাহে লাহে
উজাগৰ হয়...

যে, মই কোনো এক উত্তৰ নহয়, মই এটা অনন্ত প্ৰবাহ, যি নিজকে
নিজেই অনুভৱ কৰি যায়। “‘মই’ কোনো স্থিৰ বস্তু নহয়; ই এটা চলি
থকা অভিজ্ঞতা — যাক সম্পূৰ্ণকৈ বুজিব নোৱাৰি, কেৱল অনুভৱ
কৰিব পাৰি।”

শৰৎ

মিম্পী পাটোৱাৰী
প্ৰথম বৰ্ষ (কলা শাখা)

ধূসৰ কুঁৱলীৰ আৱৰণ ফালি
নিৰ্মল মুকুতাৰে,
দুৰৰিৰ দলিচা পাৰি
তুমি অহাৰ দিলে বতৰা,

নিশাগন্ধা শেৱালিয়ে
সুগন্ধি বিলাই,
চৌদিশে আমোলমোলাই
তুমি অহাৰ বতৰা দিলে বিলাই,

শৰৎ তুমি শেৱালি পাহি
প্ৰকৃতিৰ সম্ভাষণত দিয়া
কোমল দলিচা পাৰি,
বিলোৱা আমোলমোল সুবাস,

শৰতৰ আগমনত মতলীয়া
তুমি শুভ্ৰ কুঁৱলী
দুৰৰি বনত জিলিকি উঠা
যেন মুকুতা মণি,

নৈৰ কাষৰ সেউজীয়া,
ফৰকাল আকাশৰ, স্নিগ্ধ জোনাকৰ,
শীতল পৰশত, কঁহুৱাই দিলে
তুমি অহাৰ বতৰা,

শুকুলা মেঘৰ আঁৰে আঁৰে
লুকাকুৰি খেলি,

নৈৰ পাৰত শুভ্ৰ কঁহুৱাই
নাচে হালি-জালি।
দুৰৰিত পৰি ৰয়
নিয়ৰৰ মুকুতা মণি,
শুভ্ৰ আকাশত
ফৰিঙ ফুটা জোনাকৰ হাহি।

তুমিয়ে মৰ্ত্যলৈ লৈ অহা
শাৰদীয় ৰানীক,
অসুৰ নাশি হৰ্ষ উল্লাস ধ্বনিৰে কৰা
আনন্দ স্ফূৰ্তি পোহৰৰ মেলা।

তোমাৰ হিম শীতল
বতাহ এচাটিয়ে
দেহ মন জুৰাই দিয়া
আনি দিয়া মনলৈ প্ৰশান্তি,
শৰৎ তুমি ঋতু ৰানী
হেঁপাহ আৰু আশাৰ
কঁহুৱাই কোমল পুৱাৰ ৰ'দালিৰে
মনলৈ আনা শান্তি।

জীৱনৰ মিঠা পৰশ

মৃগ্ময় মেধি

প্ৰথম বৰ্ষ (বিজ্ঞান শাখা)

বিপন্ন পৃথিৱীৰ অনেক সংঘাত
এক বিচ্ছিন্ন হৃদয়,

অলেখ পানী চকুৰ পতাত
জীৱনৰ এক প্ৰতিকূল ছায়া।

মৰম, আকলুৱা নয়নৰ
নিষ্পাপ আৱেগ অনুভূতি হৃদয়ত
জীৱনৰ এক মিঠা পৰশ।

হেঁপাহৰ সেই মিঠা পৰশতে বিলীন
সকলো মায়াময় স্মৃতি,
এতিয়া মাথোঁ বিৰহৰ বুকুত বাজি উঠে
এক নীৰৱ গীতি।

নিষ্ঠুৰতাৰ মাজতো যেন এতিয়া
তোমাৰেই অনুৰণ।
বিদায়ৰ এই ক্ষণত থমকি
বৈছে মোৰ স্পন্দন।।

শেষ বুলি একো নাই জীৱনত
স্মৃতিবোৰেই আমাৰ সম্বল।
তথাপিও বৈ যায় আধৰুৱা কিছু কথা,
বুকুত সাঁচি থোৱা এসোপামান মৌন ব্যাথা।

সময়ৰ গতিত সকলো সলনি হ'ব লাগে
হেপাহবোৰো কেতিয়াবা বুকুতে মৰহি ভাগে।
কিন্তু সেই অজান আবেগৰ মিঠা সুবাসে
সদায় আমাক তাৰ কাষলৈ টানি নিয়ে।।

তথাপিও বৈ যায় সেই অপূৰ্ণতাৰ আবেশ
স্মৃতিৰ বুকুত জিৰণি লৈ পুনৰ আগুৱাই যাওঁ।
জীৱনৰ এই নাটকত নাই জানো কিবা শেষ?
প্রতিটো প্ৰজন্মৰ বুকুত স্পন্দিত এক চেতনা।।

চিঠি

তন্দ্রালী দাস

দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা শাখা)

তোমালৈ বুলি লিখা চিঠি
আজি আধৰুৱা,
মনৰ ভাৱবোৰ
আজি যেন নিথৰুৱা।
ঘড়ীৰ কাঁইটেঁ মোক দেখাইছে
সময়ৰ সোঁত কিমান বাঢ়িছে।
শব্দহীন বাক্যৰ প্ৰকাশ
আজি আধা লিখা চিঠিৰ মাজত।
বিভাৱৰী যেন মন
দুখ নীৰৱতাৰে ভৰা।
টৌ যেন মোৰ মন
সাগৰৰ গভীৰতাৰ সমান।

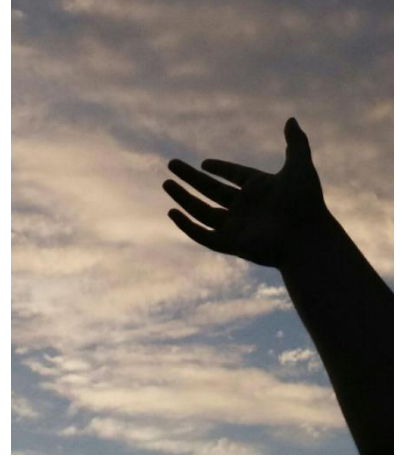
আকাশ চুবৰ মন

বিদিশা ভৰদ্বাজ
প্ৰথম বৰ্ষ (বিজ্ঞান শাখা)

নীল আকাশৰ তলত,
সাগৰে যেন কয় এক নতুন কাহিনী।
ক্লান্তিহীন সাগৰৰ শতসহস্ৰ টোবোৰে
সোণালী মাটিক জীয়াল কৰি তুলিছে।
উন্মাদ বতাহে সাগৰৰ বুকুত,
বিলাই দিছে গোপন গীত।
যি গীতৰ অন্ত নাই -----
অন্তহীন ।
গীতৰ তালে তালে
ডুবিব ধৰা সূৰ্যৰ পোহৰত,
লহৰবোৰে স্ব-ইচ্ছাই নাচি ফুৰিছে।
কেতিয়াবা শান্তভাৱে,
কেতিয়াবা অশান্তভাৱে।
এই সহস্ৰ লহৰে কৈ যায়,
'জীৱন মানে অবিৰত গতি ... ।

সাগৰৰ কলস্বৰত হৃদয়ত
বাজি উঠে স্মৃতিৰ সুৰ
সীমাৰ সপাৰে,
কি যে ৰূপালী মায়াৰ দেশ!
লুণীয়া পানী বোৰে কাঢ়ি নিয়ে,
সহস্ৰজনৰ দুখৰ বোজা।

সাগৰ! তুমি ইমান বিশাল.....!
তোমাৰ বিশালতাই বাৰে বাৰে কৈ যায়,

‘উদাৰতাই জীৱনৰ পূৰ্ণতা,
প্ৰাপ্তিয়েই জীৱনৰ সাৰ্থকতা।’

কিয় ?

পৰিস্থিতা দাস
দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা শাখা)

দুপৰীয়াৰ ব'দতো এই এক্কাৰ কিয়??

ৰদে গা চুলে বতাহে আওকাণ কৰে কিয়??

বিৰাজিছে অলেখ সমতাৰ শব্দ

শব্দবোৰ আজি ধূলিকণা কিয়?

নিমাত বাগিচাত ভাহি আহিছে ৰঙীন সপোন

দেখুৱাজনে সপোন ভাঙিব আহিছে কিয়?

শ্যামৰ বাঁহীৰ সুৰত পখিলা উৰিছে নেদেখা দৃষ্টিয়ে

মৰহিব খোজা ভাৱৰ উদয় হৈছে কিয়?

নাৰী যদি সৃষ্টি, নাৰী শক্তি

তেনেহলে নাৰী আজি শোষণৰ বলি কিয়?

অধিকাৰ যদি সকলোৰে প্ৰাপ্য হয়

কেঁকুৰি কেঁকুৰি আহে কিয়?

সমাজত এতিয়া ভেদা- ভেদ নাই

সমাজৰ চকুত নাৰী আজি দুৰ্বল কিয় ?

হাঁহিৰ ছবি আঁতৰাই চোৱা ; পুৰুষতো বাদে

নাৰীয়ে নাৰীক বান্ধিছে কিয় ?

বিবহ

আব্দুল মাতিন
দ্বিতীয় বৰ্ষ (বিজ্ঞান শাখা)

মিচাতেই দিন বোৰ কাতিছো,
তোমাৰ চকুৰ সেই এক আভাসৰ বাবে বৈ আছো।
তোমাক হেৰুৱাই আকাশ বোৰ থমকি বল,
জোনাক জোনাকী ৰাতি একো নৰল।

তুমিয়েতো কৈছিলি থাকিম চিৰদিনৰ বাবে তোমাৰ" হৈ,
আজি, আজি মোথো তোমাৰ আকাশখন চাই মই বৈ।
কলিজাৰ কাৰেং ভাগিল, সপোনৰ সমাধি আকিল,
মুখৰ হাঁহিয়ে কেৱল অশ্রুকে চাই থাকিল।

হাঁহিত লুকাই কৈদোঁ মুখ,
ভাগৰি পৰে হৃদয়ৰ সুখ।
আকাশো আজি কান্দে চাই,
তুমি নাই, একো নাই।
তুমি নাই., একো নাই॥

শূন্যতা

গৈ আছে,
কেৱল গৈ আছে
অন্তহীন দীঘলীয়া,
নিৰ্জন অলিটোৰে।
নাজানো ক'লৈ,
বহু দূৰলৈকে
মানুহ দুনুহ বুলিবলৈ,
কেও কোনো নাই।
শৰীৰত কাপোৰ বুলিবলেও,
কেৱল মাত্ৰ এযোৰ শুভ্ৰ পোচাক।
তেজেৰে লুতুৰি-পুতুৰি ভৰিখনত,
চেণ্ডেল বুলিবলৈ নাই।
মূৰৰ খোপাটোও খোল খাই,
চুলিকোচা আউলি বাউলি হৈ পৰিছে।
নাই ফ্ৰক্ষেপ নাই,
একোলৈকে ফ্ৰক্ষেপ নাই।
আজি যেন সকলো হেৰুৱাই আহিছে,
নহয় হাৰি আহিছে
হাৰি আহিছে নিয়তিৰ হাতত,
হাৰি আহিছে সময়ৰ হাতত।

সাগৰিকা চুতিয়া
দ্বিতীয় বৰ্ষ(কেলা শাখা)

নাই আৰু শক্তি নাই,
উভতি গৈছে
অন্তহীন অলিটোৰে,
মাথো লগত লৈ আনিছে
শূন্যতা, শূন্যতা আৰু শূন্যতা॥

প্ৰেমৰ সংজ্ঞা

ঈশ্বা পাল
দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা শাখা)

প্ৰেম... প্ৰেম কাক বোলে?

কাৰোবাবৰ বাবে প্ৰেম মানে-হাতে হাত ধৰি খোজ কঢ়া।

কাৰোবাবৰ বাবে প্ৰেম মানে- দিন-ৰাতি কথা পতা, মনৰ সকলো কথা
ভাগ-বতৰা কৰা।

কাৰোবাবৰ বাবে প্ৰেম মানে-উপহাৰ, হাঁহি আৰু একেলগে কটোৱা
কিছু মিঠা মুহূৰ্ত।

কিন্তু...

মোৰ বাবে প্ৰেম অলপ বেলেগ।

মোৰ বাবে প্ৰেম মানে-

এটা সৰু শিশুৱে বেলুনটো উৰি যাব বুলি ভয় কৰি জোৰকৈ বুকুত
সাৱটি ধৰা।

নৈৰ দৰে অবিৰাম, নিজে কষ্ট পাইও সন্তানৰ মুখত হাঁহি বিচাৰে।

কাৰণ মাকৰ মৰমত কোনো চৰ্ত নাথাকে, থাকে মাথোঁ নিঃস্বার্থ মৰম,
আশীৰ্বাদ আৰু অন্তহীন ভালপোৱা।

মোৰ বাবে প্ৰেম মানে—

কাৰোবাক নিজৰ বুলি দাবী কৰা নহয়, বৰঞ্চ তেওঁ সুখী হওক বুলি
নিঃস্বার্থভাৱে সদায় প্ৰাৰ্থনা কৰা।

কাৰণ... সঁচা ভালপোৱা কেতিয়াও শেষ নহয়, ই সময়ৰ লগে লগে
আৰু গভীৰ, আৰু পবিত্ৰ হৈ যায়।

সূচীপত্ৰ

১. আধ্যাত্মিকতাৰ অনন্য নিদৰ্শন বৰগীত (মৌমুন ডেকা)
২. কলাগুৰুৰ সাহিত্যত অসমৰ জনজাতীয় সমাজখন (জাগৃতি বৰুৱা)
৩. নৱপ্ৰজন্ম আৰু সময়চক্ৰ (মৃন্ময় কাকতি)
৪. দেৱদাক নগৰীৰ কিছু সুকীয়া অনুভৱ (হৃষিতা বৈশ্য)
৫. আমাৰ বাবা/ মইনাই অসমীয়াত কথা কব নাজানে নহয় (মেঘালী চামুৱা)
৬. মানসিক স্বাস্থ্য সচেতনতা (অনন্যা দাস)
৭. প্ৰচেষ্টা আৰু সফলতা (কংকনা বৰদলৈ)
৮. মেৰপাক (অনুসূয়া কলিতা)

আধ্যাত্মিকতাৰ অনন্য নিদৰ্শন বৰগীত

মৌমুন ডেকা
দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা শাখা)

মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে অসমীয়া সমাজ জীৱনলৈ প্ৰভূত বৰঙণি আগবঢ়াই গৈছে। সমাজ, সংস্কৃতি, সাহিত্য, ধৰ্ম সকলো দিশতে সংস্কাৰ সাধন কৰি অসমীয়া জাতিক মৰ্যাদাৰ ৰূপত এক সুদৃঢ় ভিত্তি দি গৈছে। মহাপুৰুষ গুৰুজনাৰ ধৰ্ম দৰ্শনটি মানৱতাবাদী দৰ্শন। জাতি-ধৰ্ম, বৰ্ণ নিৰ্বিশেষে সকলোকে সমমৰ্যাদা প্ৰদানেই ইয়াৰ মূল লক্ষ্য।

এই মানৱতাবাদী ধৰ্মীয় দৰ্শনটোক জনমুখী কৰি তুলিবলৈ বাবে গুৰুজনাই সংগীতৰ আশ্ৰয় ল'লে। গীত, বাদ্য আৰু নৃত্য এই তিনিবিধ কলাক সংগীত বোলা হয়। ভাৰতীয় শাস্ত্ৰীয় সংগীত হৈছে দুই প্ৰকাৰৰ, হিন্দুস্তানী সংগীত আৰু কৰ্ণাটকী সংগীত। আধ্যাত্মিকতাৰ অনন্য নিদৰ্শন বৰগীত

মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে অসমীয়া সমাজ জীৱনলৈ প্ৰভূত বৰঙণি আগবঢ়াই গৈছে। সমাজ, সংস্কৃতি, সাহিত্য, ধৰ্ম সকলো দিশতে সংস্কাৰ সাধন কৰি অসমীয়া জাতিক মৰ্যাদাৰ ৰূপত এক সুদৃঢ় ভিত্তি দি গৈছে। মহাপুৰুষ গুৰুজনাৰ ধৰ্ম দৰ্শনটি মানৱতাবাদী দৰ্শন। জাতি-ধৰ্ম, বৰ্ণ নিৰ্বিশেষে সকলোকে সমমৰ্যাদা প্ৰদানেই ইয়াৰ মূল লক্ষ্য।

এই মানৱতাবাদী ধৰ্মীয় দৰ্শনটোক জনমুখী কৰি তুলিবলৈ বাবে গুৰুজনাই সংগীতৰ আশ্ৰয় ল'লে। গীত, বাদ্য আৰু নৃত্য এই তিনিবিধ কলাক সংগীত বোলা হয়। ভাৰতীয় শাস্ত্ৰীয় সংগীত হৈছে দুই প্ৰকাৰৰ, হিন্দুস্তানী সংগীত আৰু কৰ্ণাটকী সংগীত।

উল্লেখযোগ্য যে শংকৰী সংগীতৰ উপাদান হৈছে চাৰিটা, গীত, বাদ্য, নৃত্য আৰু নাট্য। শংকৰী গীতৰ অংশত বৰগীত, টোটয়, ঘোষা, পয়াৰ আদি পোৱা যায়। বাদ্যত খোলবাদ্য, নৃত্যত শংকৰী নৃত্য আৰু নাট্যত অংকীয়া নাট, ভাওনা। এই আলোচনাত শিৰোনামৰ উপযোগী গীত অংশৰ বৰগীতৰ জৰিয়তে মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ ধৰ্মীয় দৰ্শন আৰু কৃষ্ণভক্তিৰ মাহাত্ম্যৰ বিষয়ে আলোচনা কৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰা হৈছে।

বৰগীত হৈছে মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ আৰু মাধৱদেৱে ৰচনা কৰা আধ্যাত্মিক তত্ত্ব সম্বলিত উচ্চাঙ্গৰ গীত। এই গীতসমূহ ভাৰতীয় শাস্ত্ৰীয় সংগীতৰ পৰম্পৰা আৰু প্ৰাচীন অসমৰ ৰাগ-ৰাগিণীৰ সমন্বয়ে গঢ়ি উঠা এক বিশেষ শাস্ত্ৰীয় সংগীত শৈলী বা ধাৰা; আনহাতে ইয়াৰ সুৰত লোক-পৰম্পৰাৰ সুৰ পৰিস্ফুট হয়। যিহেতু জানো যে মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ শংকৰী সংগীত প্ৰচাৰৰ মূল উদ্দেশ্য বা লক্ষ্য হ'ল একশৰণ নামধৰ্মৰ প্ৰচাৰ কৰা। গতিকে তেতিয়াৰ বৰগীতসমূহত যে কেৱল কৃষ্ণ বা ৰামক উপাসনা কৰা হয়, সেই কথাও অনুমান কৰিব পৰা যায়। ঠিক তেনেদৰে মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ বৰগীতসমূহত শ্ৰীকৃষ্ণৰ বাল্যকালৰ লীলাসমূহ অথবা মাতৃ যশোদাৰ লগত হোৱা নানা ক্ৰীড়াকলাপৰ কথা পোৱা যায়।

ঈশ্বৰৰ উপাসনাৰ উদ্দেশ্যে আগত বৰগীতসমূহ ৰচনা কৰা হৈছে। ভাৱ অনুসৰি বৰগীতসমূহক ৬ ভাগত ভাগ কৰা হৈছে, নীলা, পৰমাৰ্থ, বিবাহ, বিবৰ্তি, চোৰ, চাতুৰী।

এইখিনিতে বিষয়বস্তু আলোচনা কৰিবলৈ বিশেষভাৱে মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ আৰু শ্ৰীমাধৱদেৱৰ গুৰুজনাৰ দুটা বৰগীতৰ ভাৱানুবাদ দাঙি ধৰা হৈছে।

গীত : ৰাগ- মাধৱ

ধ্ৰু :- মাহুৰ

মন মেৰি হৰি সঙ্গে মিত বন্ধায়ে

ঐছন যতন কিয়ে সব ছোড়ি।

সন্ত সংগতি ৰতি লায়ো।

"হে মন, তই হৰিৰ লগত মিতিৰালি কৰ। যিকোনো প্ৰকাৰে অন্য সকলো বাদ দি ভাল লোকৰ বা সজ্জন সকলৰ লগত মিতিৰালি কৰ, যাতে অহৰ্নিশে হৰিগুণ গাই থাকিব পাৰ।"

গীত : ৰাগ- ধনশ্ৰী

ধ্ৰু :-

পামৰু মন ৰামচৰণে চিত্ত দেহ।

অথিৰ জীৱন ৰাম মাধৱ কেৰি নাম

মৰণক সম্বল লেহ।।

"হে পাপী মন, তই অন্য চিন্তা বাদ দি কেৱল ৰামৰ চৰণত মন দে। এই অস্থায়ী মানৱ জীৱনত কেৱল ৰাম নামেহে মৰণৰ সম্বল।"

ওপৰত আলোচনা কৰা বৰগীতকেইটাৰ লগতে বিভিন্ন বৰগীতসমূহ চিন্তা কৰিলে দেখা যায় যে,

১। অন্য দেৱ-দেৱীৰ পৰা একমাত্ৰ কৃষ্ণ বা ৰামৰ চৰণত শৰণ প্ৰাৰ্থনা কৰা হৈছে।

২। কৃষ্ণৰ ৰূপ-বৰ্ণনা আৰু লীলা-কৌতুক বৰ্ণনাৰে ভক্তসকলক কৃষ্ণভক্তিৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত কৰা হৈছে।

৩। এই সংসাৰক সকলো অসাৰত ঘোষণা কৰি কেৱল নাম বা কৃষ্ণ নামক শ্ৰেষ্ঠ প্ৰতিপন্ন কৰা হৈছে।

৪। অস্থায়ী জীৱনটোৰ মৰণৰ বেলিকা ৰাম নামেহে যে একমাত্ৰ সফল তাক ঘোষণা কৰিছে।

৫। দাস্য ভক্তিৰ অন্যতম নিদৰ্শন বৰগীতসমূহত মানৱতাবাদী চিন্তা-চেতনাৰ প্ৰকাশ লক্ষণীয়।

ইয়াৰ উপৰিও মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ মূল একশৰণ নাম ধৰ্মৰ উপাসনাৰ এক মাধ্যম হিচাপে বৰগীতে ভক্তসকলৰ পৰমার্থিক তত্ত্ব উপলব্ধিত সহায় কৰে। তেৰাৰ ধৰ্ম দৰ্শনটিক বুজিবলৈ তেৰাৰ বিভিন্ন ধৰ্মগ্ৰন্থ অধ্যয়ন নকৰাকৈও কেৱল অংকীয়া নাট আৰু গীতসমূহ চৰ্চা বা অনুশীলন কৰিলেও ধৰ্মীয় তত্ত্ব সহজে উপলব্ধি কৰিব পৰা যায়।

সহায়ক গ্ৰন্থ :-

বৰগীত – বাপচন্দ্ৰ মহন্ত

স্বৰৰেখাত যুগ্ম ৰাজৰ বৰগীত –নীলাকান্ত বৰা

কলাগুৰুৰ সাহিত্যত অসমৰ জনজাতীয় সমাজখন

জাগৃতি বৰুৱা
দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা শাখা)

"ট্ৰাইবেল! জাগ ট্ৰাইবেল!

তিয়াগী ঘুমতি তোৰ কউটিকলীয়া অতীত গৰিমা

তোৰ পাহৰাই নিয়া,

নতুন কুসুম পাহি মেলা..."

অসমৰ সু-সন্তান, গীতিকাৰ, গায়ক, সুৰকাৰ, নাট্যকাৰ, অভিনেতা, চিত্ৰশিল্পী, নৃত্যশিল্পী, এগৰাকী চিৰন্তন বিপ্লৱী, কলাগুৰু বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভাৰ প্ৰতিটো অৱদানেই অসমীয়া সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ একো একোটা নজহা-নপমা ভঁৰাল। এইগৰাকী কিৰাতপুত্ৰৰ যাউতিযুগীয়া সৃষ্টিত অসমৰ প্ৰতিটো বালিকণা, মহাবাহু ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ প্ৰতিটুপি পানী অংকিত হৈছে। ৰাভাদেৱৰ লিখনিত জনজাতীয় সমাজখনৰ প্ৰতিফলন বিশেষভাবে মন কৰিবলগীয়া।

"মিচিং কনেং" শীৰ্ষক উপন্যাসখন এইক্ষেত্ৰত উল্লেখনীয়। ইয়াৰে মুখ্য পটভূমি আছিল এহাল ডেকা-গাভৰুৰ প্ৰেম কাহিনী। মিচিং সমাজৰ পৰম্পৰাগত উৎসৱ "আলি আয়ে লুগাং"ৰ এক জীৱন্ত আভাস এই উপন্যাসত পোৱা যায়। উক্ত উপন্যাসখনত ৰাভাদেৱে অসংখ্য মিচিং জনজাতিৰ লোকৰ থলুৱা শব্দ ব্যৱহাৰ কৰিছে।

উদাহৰণস্বৰূপে, উপন্যাসখনৰ এটি দফা আছিল এনেধৰণৰ-

"...সন্মুখত জুহাল" স'ৰাম তিনিহাত দীঘল, তিনিহাত বহল আঠআঙুলীয়া বহল কাঠৰ তক্তাৰে ঘেৰা

বেদীৰ দৰে মাটিৰে লিৰা, বাঁহৰ চাঙিলিৰ ওপৰত এই জুহাল, সেই জুহালৰ বেদীৰপৰা তিনিহাত ওপৰত বাঁহৰে গুথা...

...'ব' চাম বা ' ৰাব বং ' চাঙৰ ওপৰত চিলিং হেন কম-বাং।"

উক্ত দিশত তেখেতৰ আন তিনিটা উল্লেখনীয় প্ৰবন্ধ হ'ল— বড়ো সমাজ, বান কবাং আৰু মৰং। ইয়াৰে "বড়ো সমাজ" শীৰ্ষক প্ৰবন্ধটিত ৰাভাদেৱে বড়ো জনজাতিৰ ৰাজনৈতিক দিশটোৰ বাহিৰে বাকী সকলোবোৰ দিশৰ পুংখানুপুংখ বৰ্ণনা আগবঢ়াইছে। "বান-কবাং" শীৰ্ষক প্ৰবন্ধটিত তেখেতে লক্ষীমপুৰৰ কুলজানত অনুষ্ঠিত মিচিং সকলৰ বাৰ্ষিক অনুষ্ঠানৰ লগতে এই বান-কবাঙলৈ যে উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ সকলো পাহাৰীয়া-ভৈয়ামীয় প্ৰাচীন জনগোষ্ঠীৰ প্ৰতিনিধিবৰ্গ আহিছিল, সেইসকলৰ সৈতে ৰাভাদেৱৰ কেনেধৰণৰ সু-সম্পৰ্ক গঢ়ি উঠিছিল সেই কথাও উল্লেখ কৰিছে। অনুষ্ঠানটিত উপস্থিত থকা প্ৰতিটো জনজাতিৰ ভৌগোলিক অৱস্থিতি, সামাজিক তথা অৰ্থনৈতিক জীৱন সম্পৰ্কে ইমান তন্ন-তন্নকৈ লিখিছে যে সেয়া পঢ়িলে বিস্মিত নহৈ নোৱাৰি।

উল্লেখ্য যে, ৰাভাদেৱে অসমৰ লগতে উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ আন বিভিন্ন সু-প্ৰাচীন জনগোষ্ঠীৰ মাজত ভ্ৰমণ কৰি সেইসকলক এগৰাকী নৃতত্ত্ববিদৰূপে অধ্যয়ন কৰিছিল। বাৰুকৈয়ে কলাগুৰু বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভাদেৱৰ সৃষ্টিৰাজিৰ এক চিৰসেউজ প্ৰতিধ্বনি হৈছে জনজাতীয় সমাজখন!

নৱপ্ৰজন্ম আৰু সময়চক্ৰ

মৃন্ময় কাকতি

দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা শাখা)

যি দুজন ব্যক্তিৰ বাবে আমি এই সংসাৰখন দেখিবলৈ সক্ষম হৈছোঁ, সেই ব্যক্তি দুগৰাকীয়েই হৈছে মা-দেউতা। শিশুটি গৰ্ভত থকাৰ পৰাই, মাকৰ মৰম তথা দেউতাকৰ ছাঁয়াত শিশুটিয়ে সুৰক্ষিত অনুভৱ কৰে। পৃথিৱীৰ আটাইতকৈ সুৰক্ষিত তথা মৰমৰ কুমলিয়া দলিচাত আৱৰি ৰখা ঠাইখিনিয়ে হৈছে মা-দেউতাৰ দুবাহু। সময়চক্ৰ ঘূৰে, আৰু মৰমৰ পোণাহত ডাঙৰ হৈ জীৱনপথত গতি কৰিব ধৰে। শীতকালৰ স্ভাৱ, মৰম আৰু সন্মান, কৈশোৰৰ গৰকা পোনাহতৰ মাজত যে আৰু নাই, সেয়া মাক-দেউতাকে বুজিব পৰা হৈ উঠে। আজিকালি বোলে কথাৰ অংক নিমিলা হৈ আহিছে। মাকে অনবৰত পঢ়িবলৈ কোৱাত মা বোলে কামোৰ হৈ উঠিছে! আগৰ দৰে সুখ-দুখৰ কথা এতিয়া পৰিয়ালৰ লগতে পতা-মেলা নহয়। তাৰ স্থান লৈ পেলালে স্মাৰ্ট ফোন সমূহে। লাগ বুলিলে কলিজাতোকে উচৰগা কৰি দিব পৰা পিতৃ-মাতৃয়ে ফোন বা বাইক किनि निदिও बুলि शासन कबिलेই, সেই পিতৃ-মাতৃয়ে হৈ পৰে সন্তানৰ পৰম শত্ৰু! ডেৰ বচৰিয়া শিশুটিও যেন স্মাৰ্টফোন নহলে ভাত নাখায়! শিশুটিক নকন্দাকে ৰাখিবলৈও যেন মাতৃৰ স্নেহৰ ঠাই স্মাৰ্টফোনে স্থান ললে! কি যে দিন আহিল হাই! নৱ প্ৰজন্ম বাৰু এতিয়া কোন দিশে ধাৱমান? আমাৰ ককা-আইতা, মা-দেউতাহঁতৰ আদৰ্শ আশা আমি বাৰু সময়ৰ সোঁতত ক'ৰবাত হেৰুৱাই পেলালো নেকি? আগৰ সেই মৰম, সন্মান, শাসন, আবেগ-অনুভূতি এতিয়া ধূলি হ'ল। মাতৃ পিতৃৰ আদৰ্শৰ গুৰিধৰোতা জী-পুত্ৰ আজিৰ যুগত, সাগৰত মাণিক বিচৰা দৰে হৈ পৰিল। আধুনিকতাৰ ৰঙীন দাপোনে, পুৰণিৰ সঁচা

দাপোনখন নোহোৱা কৰিলে। অতীতৰ সেই দিনবোৰ, যেতিয়া ঘৰৰ মূল ব্যক্তিগৰাকীৰ একেধাৰে কথাতে হৈ পৰিছিল শেষ সিদ্ধান্ত! সৰুয়ে ডাঙৰক কৰা সন্মান, ডাঙৰে সৰুক দিয়া দিহা-পৰামৰ্শ আখৰে আখৰে মানি লোৱা, এই সকলোবোৰ আজিৰ দৰে বাৰে বাৰে কথাই প্ৰতি সৰুৱে ডাঙৰক অমান্য কৰা দেখা নগৈছিল। সঁচাকৈ সেয়ায়ে আছিল আচল সোণোৱালী দিন। আজিৰ প্ৰজন্মই উচ্চ শিক্ষা লৈছে ঠিক, কিন্তু চিন্তাধাৰাৰ গতি তেনেই নিম্ন। ইয়াৰ প্ৰধান কাৰণে হৈছে যান্ত্ৰিক জীৱন তথা পাৰস্পৰিক ভাৱে কমি অহা মানৱ সংস্পৰ্শ। কিন্তু ইয়াৰ শেষ ক'ত? যদিহে আমি এই কথা সময় থাকোতেই বুজি নলও তেন্তে মানুহ আৰু যন্ত্ৰৰ মাজত কোনো পাৰ্থক্য নাথাকিব। কিন্তু তাৰ মাজতো কেইটামান শুভ লক্ষণ এতিয়াও জীয়াই আছে, যি এতিয়াও নিজৰ সংস্কাৰৰ শিপা জীয়াই ৰাখিছে। নিজৰ আদৰ্শ গুৰি পাহৰা নাই। তেওঁলোকেই হ'ব লাগিব সমাজৰ দিশহাৰা যুৱপ্ৰজন্মৰ পোহৰৰ চানেকী হ'ব লাগিব মৰম, সন্মান, আদৰ্শৰ প্ৰতীক। তেওঁলোকৰ চহা চিন্তাধাৰাই যাতে আগবঢ়াই নিয়ে আমাৰ সমাজ। পুনৰ ঘূৰক সময়চক্ৰ, পুনৰ সেই আদৰ্শ সোণালী দিন ঘূৰি আহক!

দেৱদাৰু নগৰীৰ কিছু সুকীয়া অনুভৱ

হাৰ্ষিতা বৈশ্য

দ্বিতীয় বৰ্ষ (বিজ্ঞান শাখা)

৯ জুন, ২০২৫

বহু বছৰে বুকুত সঘতনে সাঁচি ৰখা এটা সপোন আজি যেন বাস্তৱত পৰিণত হৈছে।

এষাৰ কথা আছে, Eleanor Roosevelt কৈছিল—

“The future belongs to those who believe in the beauty of their dreams.”

অৰ্থাৎ, যিসকলে নিজৰ সপোনৰ সৌন্দৰ্যত বিশ্বাস ৰাখে, ভৱিষ্যত তেওঁলোকৰেই হয়।

সৰুতে কটন বিশ্ববিদ্যালয়ত পঢ়াৰ এটা সৰু সপোন মনত লৈছিলোঁ। সময়ৰ লগে লগে সেই সপোনটোৱেই বাস্তৱ ৰূপ ল'লে। আজি এই ঐতিহ্যমণ্ডিত শিক্ষানুষ্ঠানখনৰ এগৰাকী ছাত্ৰী হিচাপে থিয় দিব পৰাটো মোৰ বাবে এক সুকীয়া অনুভৱ। অৱশ্যে এই অনুভৱ কেৱল মোৰেই নহয়; আজি এই দেৱদাৰু নগৰীত থিয় দিয়া প্ৰতিগৰাকী কটনিয়ানৰ বুকুত হয়তো একেই আবেগ উথলি উঠে।

চকুৰ পলকতে যেন এটা বছৰ পাৰ হৈ গ'ল। ১৯০১ চনত প্ৰতিষ্ঠিত এই ঐতিহ্যমণ্ডিত শিক্ষানুষ্ঠানখনৰ প্ৰতিটো কোণৰ সেউজীয়া সৌন্দৰ্য, প্ৰতিটো পথ, প্ৰতিটো মুহূৰ্ত মন ভৰাই উপভোগ কৰাৰ সৌভাগ্য লাভ কৰিলোঁ।

প্ৰথম বৰ্ষত যেনেদৰে দীঘলীপুখুৰীৰ পৰা পাণবজাৰলৈ কেম্পাছৰ এটা মূৰৰ পৰা আনটো মূৰলৈ দৌৰি দৌৰি ক্লাছ কৰিবলৈ গৈছিলোঁ, সেই ব্যস্ততাতো কেতিয়াও ভৰি দুখনে ভাগৰ বুলি অনুভৱ কৰা নাছিল। কিয়নো প্ৰতিটো খোজতে যেন কটনৰ উদ্যমতা অনুভৱ কৰিছিলোঁ। বিদ্যালয়ত পঢ়ি থাকোঁতে যিসকল বিশিষ্ট ব্যক্তিৰ বিষয়ে পঢ়িছিলোঁ, তেওঁলোকৰ আদৰ্শ, বাণী আৰু ত্যাগ যেন এই কেম্পাছৰ প্ৰতিটো কোণতে আজিও সজীৱ হৈ আছে। দেৱদাৰু নগৰীৰ সেউজীয়া পৰিবেশে প্ৰতিদিনেই নতুনকৈ মোহিত কৰে। আৰু কেতিয়াবা মন অলপ বেয়া লাগিলে, বন্ধু-বান্ধৱীৰ সৈতে কটোৱা কেইটামান স্মৃতিমধুৰ মুহূৰ্তেই সকলো ক্লান্তি আঁতৰাই দিয়ে।

এতিয়া শেষলৈ মাত্ৰ কেইটামান মাহ বাকী। নাজানো, পুনৰ কেতিয়াবা এইদৰে এই চৌহদত খোজ কাঢ়িবলৈ, এই পৰিবেশত আকৌ নিজকে বিচাৰি পাব পাৰিম নে নাই। ভাগ্যই য'তেই লৈ নাযাওক কিয়, কটনৰ প্ৰতি থকা আৱেগ, শ্ৰদ্ধা আৰু স্মৃতিবোৰে মোৰ জীৱনত সদায় এক বিশেষ স্থান অধিকাৰ কৰি থাকিব।

বহুতৰে মুখত প্ৰায়ে শুনিবলৈ পাওঁ—“তাহানিৰ কটন আৰু এতিয়াৰ কটন একে নহয়।” কিছুমান ক্ষেত্ৰত হয়তো সেই কথাৰ আঁৰত কিছু সত্যতা থাকিবও পাৰে, আৰু কেতিয়াবা সেই তিতা বাস্তৱতা সহজে মানি লোৱাও কঠিন। কিন্তু কেৱল এটা দিশ চাই এখন শিক্ষানুষ্ঠানৰ সামগ্ৰিক মূল্যায়ন কৰাটো কিমানখিনি যুক্তিসংগত?

এয়া অস্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰি যে কটন বিশ্ববিদ্যালয়ে আজিও নিজৰ ঐতিহ্য, গৌৰৱ আৰু সাংস্কৃতিক পৰিচয় অক্ষুণ্ণ ৰাখিছে। বৰ্তমান বিশ্বদৰবাৰতো কটনৰ নাম সন্মানৰে উচ্চাৰিত হয়। তথাপিও কিছুমানে কয়— “আজিকালি কটনত উচ্চতৰ মাধ্যমিকৰ শিক্ষা আগৰ দৰে নহয়।” এনে মন্তব্য শুনিলে হয়তো দেউতাই কোৱা কথাষাৰৰ মান সম্পূৰ্ণৰূপে ৰাখিব নোৱাৰিলোঁ হেতেন, তেওঁৰ এটা উপদেশ আজিও মোৰ মনত সজীৱ হৈ আছে— “পৃথিৱীৰ পৰা কেৱল ল'বলৈ নহয়, কিবা এটা দি যাবলৈ চেষ্টা কৰিব।”

আমি মধ্যবিত্ত পৰিয়ালৰ সন্তান। অসমীয়া মাধ্যম আৰু চৰকাৰী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰাই শিক্ষাগ্ৰহণ কৰি নিজৰ সামৰ্থ্য প্ৰমাণ কৰাটোও আমাৰ এক দায়িত্ব। ইয়াৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে আন শিক্ষানুষ্ঠানৰ সৈতে তুলনা কৰি কাৰোবাক সৰু ডাঙৰ দেখুওৱা। কিন্তু যদি আমিযেই আমাৰ ভাষা, আমাৰ চৰকাৰী শিক্ষানুষ্ঠান আৰু আমাৰ শিক্ষকসকলৰ ওপৰত বিশ্বাস হেৰুৱাওঁ, তেন্তে সেইসকল মহান ব্যক্তিৰ

আদৰ্শ অনুসৰণ কৰাটো কেনেকৈ সম্ভৱ হ'ব, যিসকলে নিজৰ কৰ্মৰে অসমক গৌৰৱান্বিত কৰিছিল?

মই এইটো ক'ব নিবিচাৰোঁ যে কেৱল চৰকাৰী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়েই অসমৰ ভৱিষ্যৎ গঢ়িব পাৰে। প্ৰতিগৰাকী শিক্ষাৰ্থীয়েই নিজৰ অৱস্থানৰ পৰা সমাজলৈ অৱদান আগবঢ়াব পাৰে। কিন্তু শিক্ষাক কেতিয়াও কেৱল শিক্ষানুষ্ঠানৰ নাম বা বাহ্যিক দিশেৰে বিচাৰিব নালাগে। এজন শিক্ষাৰ্থীৰ আগ্ৰহ, অধ্যৱসায়, মূল্যবোধ আৰু ব্যক্তিত্বই তেওঁৰ প্ৰকৃত পৰিচয় গঢ়ি তোলে।

পঢ়াশোনাত কেতিয়াবা কিছু সীমাবদ্ধতা আহিব পাৰে। কিন্তু সেই সময়খিনি আমি কেনেদৰে ব্যৱহাৰ কৰোঁ, সেয়াই আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ। যদি কোনোবাই আগতীয়াকৈ জনাই দিয়ে যে কোনো এটা ক্লাছ নহ'ব, তেন্তে সেই সময় অপচয় নকৰি পুথিভঁৰালত বহি পঢ়া, নতুন কিবা শিকা বা নিজকে অধিক সমৃদ্ধ কৰাৰ সুযোগ নিশ্চয় আছে। আমাৰ শিক্ষকসকল অত্যন্ত অভিজ্ঞ আৰু উচ্চ পৰ্যায়ৰ। তেওঁলোকৰ পৰা শিক্ষা লাভ কৰাটো আমাৰ বাবে এক সৌভাগ্য আৰু গৌৰৱৰ বিষয়।

হয়তো এই কথাবোৰ লিখাৰ বিশেষ প্ৰয়োজন নাছিল। তথাপিও, কেৱল শুনা কথাৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি “কটনত ক্লাছ নহয়” বুলি সহজে মন্তব্য কৰা লোকসকলৰ উদ্দেশ্যে এই কথাখিনি কোৱাটো প্ৰয়োজনীয় বুলি অনুভৱ কৰিলোঁ।

মোৰ ভণ্টি-ভাইটি আৰু আগন্তুক প্ৰতিগৰাকী ন-কটনীয়ানলৈ এক সৰু বাৰ্তা—

কটনত ভৰ্তি হোৱাৰ লগে লগে কেৱল এজন শিক্ষাৰ্থী নহয়, তুমি এক ঐতিহ্যৰ অংশ হৈ পৰিবা। সেই ঐতিহ্যৰ মৰ্যাদা ৰক্ষা কৰাটো আমাৰ সকলোৰে দায়িত্ব।

কেতিয়াবা কোনো কাৰণত কোনো এটা ক্লাছ নহ'বও পাৰে। সাধাৰণতে অধ্যাপকসকলে সেই বিষয়ে আগতীয়াকৈ জনাই দিয়ে। সেই সময়খিনি অপচয় নকৰি নিজকে অধিক সমৃদ্ধ কৰাৰ সুযোগ হিচাপে গ্ৰহণ কৰিবা। পুথিভঁৰালত বহি

পঢ়া, নতুন কিতাপৰ সৈতে পৰিচিত হোৱা, নিজৰ চিন্তাশক্তিক অধিক বিকশিত কৰা—এইবোৰেই কটনৰ শিক্ষাজীৱনৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ অংশ।

কটনে তোমাক কি দিব, সেই কথা মই নিশ্চিতভাৱে ক'ব নোৱাৰোঁ। কিন্তু এইটো বিশ্বাসেৰে ক'ব পাৰোঁ যে কটনে কেৱল শিক্ষিত মানুহেই নহয়, এজন সুন্দৰ ব্যক্তিত্বসম্পন্ন মানুহ গঢ়ি তোলাতো বিশেষ ভূমিকা পালন কৰে। ইয়াৰ জ্যেষ্ঠসকলৰ আন্তৰিকতা, সহপাঠীসকলৰ সহযোগিতা, বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত প্ৰতিভাৰ বিকাশৰ সুযোগ আৰু মুক্ত চিন্তাৰ পৰিবেশে তোমাক প্ৰতিদিনেই নতুনকৈ শিকিবলৈ প্ৰেৰণা দিব।

ইয়াত অসমৰ বিভিন্ন প্ৰান্তৰ লগতে দেশৰ বিভিন্ন ঠাইৰ শিক্ষাৰ্থী একেলগে অধ্যয়ন কৰে। এই বৈচিত্ৰ্যই তোমাক কেৱল পাঠ্যপুথিৰ জ্ঞানেই নিদিয়, মানুহৰ সৈতে মিলি-জুলি থাকিবলৈ, ভিন্ন মতামতক সন্মান কৰিবলৈ আৰু বৃহৎ পৰিসৰত চিন্তা কৰিবলৈও শিকায়। যদি তোমাৰ শিকাৰ আগ্ৰহ, আত্মবিশ্বাস আৰু দৃঢ়তা থাকে, তেন্তে কটনে তোমাক জীৱনৰ বহু মূল্যবান শিক্ষা দি যাব।

সেয়ে, কেৱল কটনৰ পৰা লোৱাৰ কথাই নাভাবিবা; তুমিও চেষ্টা কৰিবা কটনক কিবা এটা দি যাবলৈ। তোমাৰ প্ৰতিভা, সৃষ্টিশীলতা, সৎ কৰ্ম আৰু মানৱীয় মূল্যবোধেই এদিন কটনৰ গৌৰৱ অধিক উজ্জ্বল কৰি তুলিব।

মোৰ বিশ্বাস, প্ৰতিগৰাকী কটনীয়ানৰ বুকুত এক সপোন থাকে, আৰু সেই সপোনক বাস্তৱলৈ ৰূপ দিয়াৰ এক অনন্য আৱেগৰ নামেই—কটন বিশ্ববিদ্যালয়।

"আমাৰ বাবা/মাইনাই অসমীয়াত কথা ক'ব নাজানে নহয়"

মেঘলী চমুৱা

দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা শাখা)

বৰ্তমান অভিভাৱক - অভিভাৱিকাৰ মুখত প্ৰচলিত এটি বিখ্যাত বাক্য "আমাৰ বাবা/মাইনাই অসমীয়াত কথা ক'ব নাজানে নহয়।" শুনিবলৈ আচৰিত যেন লাগিলেও এটা কথাৰ বিশ্লেষণ আগবঢ়াইছোঁ।

এদিন গধূলি দেউতাৰ লগত ওচৰৰে খুড়াইদেউৰ ঘৰলৈ গৈছিলোঁ। খুড়াইদেউৰ দুবছৰীয়া ল'ৰা এটা আছে। সি ইংৰাজী মাধ্যমৰ বিদ্যালয় এখনত পঢ়ে। কণমানিটোক সেইদিনা প্ৰথম বাৰ লগ পাইছিলোঁ মই। সি দৌৰি আহি মোৰ ওচৰত বহিল। তেতিয়া মই তাক সুধিলোঁ "তোমাৰ নামটো কি?" "ইংৰাজীত সোধা আকৌ? সি বুজি পোৱা নাই চাগে তুমি কি কৈছা।" এটি কটাক্ষৰ হাঁহিৰে মোক এনদৰে খুড়ীয়ে ক'লে। মই সিমান কথাটো গুৰুত্ব নিদি তাক সুধিলোঁ "What is your name?" তেতিয়াহে সি উত্তৰ দিলে "My name is Ankur". খুড়ী অৰ্থাৎ তাৰ মাকে ক'লে "আমাৰ বাবাই মানে ভালদৰে অসমীয়া বুজি নাপায় আৰু কোৱাটো দূৰৰে কথা। সৰুৰে পৰা তাক ইংৰাজীতে সকলোবোৰ শিকাইছে। আৰু অসমীয়া ক'ব খুজিলে মইয়ে মানা কৰো। নহ'লে ভালদৰে ডেভলপ নহব সি"। তেওঁলোকৰ ঘৰত মই আৰু দেউতা প্ৰায় দুঘণ্টামান আছিলোঁ। এই দুঘণ্টা লক্ষ্য কৰিলোঁ মাকে কণমানিটোক "বাবা ইয়ালৈ আহাচোন"ৰ পৰিৱৰ্তে "Honey please come here " এনেদৰে মাতে। সি মাকক "মা" বুলি নামাতি "Mummy" বুলিহে মাতে। দেউতাকক মাতে "Papa" বুলি।

এই কথাষাৰেই এটি শিশুৰ মনটোত গভীৰ চাপ পেলায়। ভাষা শিকনৰ মূল আৰু প্ৰাথমিক পৰ্যায় হ'ল পৰিয়াল। পৰিয়ালৰ পৰাই মানুহৰ জীৱন গঢ় লয়। কিন্তু এই

প্ৰাথমিক পৰ্যায়তেই যদি নিজৰ মাতৃভাষাক উপলুঙা কৰিবলৈ এটি শিশুক শিকোৱা হয়, তেনে ক্ষেত্ৰত আমি ক'ব পাৰিম জানো আমাৰ মাতৃভাষা অসমীয়াৰ সুৰক্ষাৰ কথা? আমি সপোন দেখিব পাৰিম জানো অসমীয়া ভাষাৰ সোণালী ভৱিষ্যতৰ? হয়তো কোনোবাখিনিত আমি আটায়ে থমকি ৰ'ব লাগিব। থমকিব লাগিব ভাষা আন্দোলনৰ শ্বহীদসকলৰ ত্যাগৰ মূল্য পৰিশোধত। হয়তো কিমান দিন অসমীয়া ভাষা জীয়াই থাকিব সেয়া আমাৰ কল্পনাৰো অতীত। ভাষা সুৰক্ষাৰ বাবে চিঞৰিলেই নহব। এডাল গছৰ শিপা সৰল হ'লেহে গছডালো সৰল হব।

কথাখিনি লিখি থাকোঁতে ভূপেন দাৰ এফাঁকি গীতলৈ বৰকৈ মনত পৰিছে

"আমি অসমীয়া নহওঁ দুখীয়া

বুলি সান্ত্বনা লভিলে নহব।

আজিৰ অসমীয়াই, নিজক নিচিনিলে,

অসম ৰসাতলে যাব।"

নিশ্চয় ভূপেন দাই কোনো উমান পায়ে কথাখিনি লিখিছিল। অসমীয়া ভগনীয়া হ'বৰ বেছি দিন নাই আৰু বন্ধু। এয়া সজাগ হোৱাৰ সময়। এয়া আনক আকোঁৱালিবলৈ গৈ নিজক পাহৰি যোৱাৰ সময়। কিয়নো এতিয়া নহয় কোনো জোনাকী যুগৰ আৰম্ভণি, এতিয়া নাই কোনো ৰসৰাজ, চন্দ্ৰকুমাৰ আগৰৱালা আৰু হেমচন্দ্ৰ গোস্বামী যিয়ে অসমীয়া ভাষাৰ সুৰক্ষাৰ বাবে পুনৰ যুঁজিব।

মানসিক স্বাস্থ্য সচেতনতা

অনন্যা দাস

দ্বিতীয় বর্ষ (কলা শাখা)

স্বাস্থ্যৰান, জীৱনৰ প্ৰথম পদক্ষেপ। মানসিক স্বাস্থ্য সজাগতা হৈছে নিজৰ লগতে আনৰো মানসিক সমস্যাৰ বুজ লোৱা আৰু সময়ত উপযুক্ত যত্ন লোৱা। মানুহৰ যেনেকৈ শাৰীৰিক স্বাস্থ্যৰ যত্ন লোৱা হয় ঠিক তেনেকৈয়ে মানসিক স্বাস্থ্যৰো যত্ন লোৱাটো সমানেই গুৰুত্বপূৰ্ণ। আমি শুনি আহিছো, স্বাস্থ্যই সম্পদ। স্বাস্থ্য বুলি ক'লে কেৱল শাৰীৰিক স্বাস্থ্যকেই নুবুজায়, মানসিক স্বাস্থ্যও সমানে গুৰুত্বপূৰ্ণ।

এজন ব্যক্তি শাৰীৰিক, মানসিক আৰু সামাজিক ভাৱে সুস্থ হ'লেহে তেওঁক স্বাস্থ্যৱান ব্যক্তি বুলি ধৰিব পাৰি। বহুতে মানসিক ৰোগীক সমাজৰ কলংক বুলি ভাবে, যেনেদৰে ডাইনী সজাই সমাজৰ এচাম মানুহে হত্যা কৰিবলৈও কুণ্ঠাবোধ নকৰে। সমাজত দেখিবলৈ পোৱা যায়, কিছুমান মানসিক ৰোগীয়ে সমাজত তেওঁৰ প্ৰভাৱ পৰিব বুলি ভাবি লুকাই ৰাখে। যাৰ ফলত বেমাৰ বেছি জটিল হৈ পৰে। গতিকে মানসিক স্বাস্থ্য সজাগতাৰ জৰিয়তেহে এই কুসংস্কাৰ আঁতৰ কৰিব পাৰি।

মানসিক সমস্যা কোনো লাজৰ কথা নহয় ইয়াক মুকলিকৈ আলোচনা কৰি চিকিৎসাৰ দ্বাৰা সুস্থ কৰিব পাৰি। মানসিক স্বাস্থ্য ভালে ৰাখিবলৈ কিছুমান পদক্ষেপ লব পাৰি যেনে যোগ, ধ্যান। নিয়মীয়াকৈ যোগাসন বা ধ্যান কৰিলে দেহ, মন শান্ত হয়, বেয়া ভাব মনলৈ নাহে। আজিৰ সমাজত ডেকা পাছকৰ নিচিনা যুক্ত দ্ৰব্য সেৱন কৰা দেখিবলৈ পোৱা যায়। সেৱন কৰাৰ পিছত তেওঁলোকৰ মন-মগজু ঠিক নাথাকে, সেই সময়ত যিকোনো অঘটন ঘটিব পাৰে। গতিকে তেওঁলোকক মৰমেৰে বুজাব লাগিব আৰু যোগ-ধ্যান নিয়মীয়াকৈ কৰিব দিব লাগিব। তেতিয়া এই বেয়া

বাৰ্তাৰ পৰা আঁতৰি আহিব আৰু সুস্থ মানসিক স্বাস্থ্য ঘূৰাই পাব। পৰ্যাপ্ত টোপনি, কমেও ৭-৮ ঘণ্টা দৈনিক টোপনি, মন আৰু মগজুৰ বাবে অত্যন্ত গুৰুত্বপূৰ্ণ। সদায় ভাল চিন্তা কৰা আৰু মনৰ কথা বিশ্বাসী বন্ধুৰ সৈতে আলোচনা কৰা, ভাল পুষ্টিৰ খাদ্য গ্ৰহণ কৰা, এইবিলাকে শাৰীৰিক আৰু মানসিক উভয়তে ইতিবাচক প্ৰভাৱ পেলায়।

বৰ্তমান সময়ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ জীৱন আগতকৈ প্ৰতিযোগিতা তথা পৰীক্ষাগাৰ হৈ পৰিছে। পৰীক্ষাত ভাল ফলাফল কৰাৰ হেঁচা, পৰিয়ালৰ আশা আকাংক্ষা ভৱিষ্যত জীৱনৰ অনিশ্চয়তা, কেতিয়াবাকৈ উদ্বেগ আৰু সামাজিক মাধ্যমৰ প্ৰভাৱৰ ফলত মানসিক চাপ, উদ্বেগ আৰু নিৰাশাৰ সন্মুখীন হয়। তেওঁলোকৰ সমস্যাবোৰ নিজৰ মাজতে ৰাখে। আনৰ সৈতে কোনো কথাৰ ভাগ-বতৰা নকৰে যাৰ কাৰণে সমস্যাবোৰ ক্ৰমাত গভীৰ হৈ পৰে আৰু পঢ়াশুনা, আচৰণত নেতিবাচক প্ৰভাৱ পৰে। (WHO) বিশ্ব স্বাস্থ্য সংস্থাৰ মতে মানসিক স্বাস্থ্যৰ সমস্যাই বিশ্বৰ প্ৰতি ৮ জনৰ ভিতৰত ১ জন ব্যক্তিক প্ৰভাৱিত কৰিছে।

মানসিক স্বাস্থ্যৰ গুৰুত্ব অনুভৱ কৰি চৰকাৰ, অনুষ্ঠান, ক্লাব আদিয়ে বিভিন্ন পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰিছে। প্ৰতি বছৰে ১০ অক্টোবৰ তাৰিখে বিশ্বজুৰি বিশ্ব মানসিক স্বাস্থ্য দিৱস পালন কৰা হয়। ইয়াৰ মূল উদ্দেশ্য হৈছে সজাগতা বৃদ্ধি কৰা আৰু মানসিক ৰোগৰ প্ৰতি থকা ঘৃণা ভাব দূৰ কৰা। সুস্থ সমাজ গঢ়ি তুলিবলৈ নাগৰিক সকলৰ মানসিক স্বাস্থ্য শক্তিশালী হোৱাটো অতি প্ৰয়োজনীয়। মানসিক স্বাস্থ্যৰ প্ৰতি সচেতনতাই আমাক সুন্দৰময়ী জীৱন-যাপন কৰাত সহায় কৰে। আহক আমি সকলোৱে মানসিক স্বাস্থ্যৰ প্ৰতি সজাগ হ'ও আৰু এনে সমস্যাত ভোগা ব্যক্তি সকলক সহায়ৰ হাত আগবঢ়াও।

প্ৰচেষ্টা আৰু সফলতা

কংকনা বৰদলৈ দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা শাখা)

অচিন্ত শইকীয়া এতিয়া কটন বিশ্ববিদ্যালয়ৰ এগৰাকী সন্মানীয় অধ্যাপক। সকলো ছাত্ৰ - ছাত্ৰীৰ তথা সহকৰ্মী অধ্যাপক অধ্যাপিকাৰ মাজত শ্ৰদ্ধা আৰু মৰমৰ পাত্ৰ। কোনো ছাত্ৰ ছাত্ৰীয়ে শৈক্ষিক হওক বা ব্যক্তিগত যিকোনো সমস্যাৰে তেওঁৰ কাষ চাপিলে, তেওঁ কেতিয়াও সহায় কৰিবলৈ কুণ্ঠাবোধ কৰা নাছিল। ছাত্ৰ ছাত্ৰীৰ প্ৰতি তেওঁৰ আন্তৰিকতা, দায়বদ্ধতা আৰু মানৱীয় আচৰণে সকলোৰে হৃদয়ত এক বিশেষ স্থান দিছিল। মুঠতে বিশ্ববিদ্যালয়ৰ বাবে তেওঁ আছিল ধ্ৰুৱতৰাৰ দৰে জিলিকি আছিল।

কিতাপৰ বেটুপাতে কিতাপখনৰ গভীৰতা কেতিয়াও জুখিব নোৱাৰে। কিতাপৰ কিছুমান এনেকুৱা পৃষ্ঠা থাকে, যত প্ৰতিটো শব্দই একোখন সংগ্ৰামৰ ইতিহাস লিখি থৈ যায়। তেনেকুৱা এটা জীৱন সংগ্ৰামৰ কথা আপোনালোকৰ সৈতে ভাগ বতৰা কৰিবলৈ ওলাইছে।

ধেমাজি জিলাৰ সৰু ভিতৰুৱা আৰু আধুনিকতাৰ পৰা বহু পিছপৰা এখন গাঁওৰ কথা। কোনোমতে খেতিৰে ঘৰ খন চলাইছিল নগেন্দ্ৰ নাৰায়ণ শইকীয়াই। মাজে-সময়ে দিন হাজিৰাও কৰিবলৈ গৈছিল। বানপানীয়ে জুৰুলা কৰা গাওঁ খনৰ প্ৰতি ঘৰ মানুহৰ আৰ্থিক অৱস্থা স্বচ্ছল নাছিল। ধনৰ অভাৱত চিকিৎসা কৰিব নোৱাৰাৰ বাবে তেওঁৰ পত্নী অকালতে মৃত্যুবৰণ কৰে। পত্নীৰ মৃত্যুৰ পিছত সংসাৰ বুলিবলৈ একমাত্ৰ পুত্ৰৰ লগতে কষ্টৰ মাজেৰে দিন অতিবাহিত কৰি আহিছিল। গাওঁৰ সকলোৱে তাক মৰমতে অনুজ নামেৰে মাতিছিল। আৰ্থিক অনাটনৰ মাজত ডাঙৰ দীঘল হৈছিল যদিও তাৰ কিন্তু পঢ়াৰ প্ৰতি বহুত ৰাপ আছিল। সেয়েহে দেউতাকে দিন ৰাতি কষ্ট কৰি তাক পঢ়া-শুনাত বাধা আহিবলৈ দিয়া নাছিল। যিহেতু সি গাওঁৰ ভিতৰত পঢ়া-শুনাত চোকা লৰা আছিল সেইবাবে গাওঁৰ মহাজনেও এই ক্ষেত্ৰত আৰ্থিকভাৱে সহায় কৰি আহিছিল। এনেকৈ চাওঁতে চাওঁতে গাওঁ খনৰ নাম উজ্জ্বল কৰি সমগ্ৰ ধেমাজি জিলাৰ ভিতৰত অধিক নম্বৰ পাই হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হয়। মাতৃ নোহোৱা লৰা এজনে সুক্ষ্মাতিৰে উত্তীৰ্ণ হোৱা দেখি সমগ্ৰ গাওঁ বাসী আনন্দিত হৈছিল আৰু সেইদিনায়ে গাওঁৰ সকলোৱে আৰ্থিক অনুদানৰে সৰুকৈ ভোজৰ আয়োজন কৰিছিল।

ইয়াৰ পিছত উচ্চ শিক্ষা গ্ৰহণ কৰাৰ বাবে দেউতাকে নিজৰ সম্পত্তিৰ অলপ মাটি বিক্ৰী কৰি গুৱাহাটী ছয়মাইলত থকা সম্পৰ্কীয় খুড়াক এজনৰ ঘৰলৈ আনি থৈ যায়। উচ্চতৰ মাধ্যমিক পৰীক্ষাত ভাল নম্বৰ পাই উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ বাবে কটন কলেজত নামভৰ্তি কৰাত অসুবিধা হোৱা নাছিল। অনুজ খুড়াক হতৰ ঘৰতে থাকিয়ে কলেজলৈ যোৱা আৰম্ভ কৰিছিল। খুড়াক হতৰ কোনো সন্তান নোহোৱা বাবে খুড়াকে অনুজক খুব মৰম কৰিছিল কিন্তু খুড়ীয়েক জনীয়ে অনুজক মৰম কৰাটো দেখিব পৰা নাছিল আৰু অনুজক পেটে পেটে বেয়া পাইছিল। খুড়াক ঘৰত নথকা অৱস্থাত তাক নানান গালি গালাজ পাৰিছিল আৰু ঘৰৰ বাচন ধোৱা, কাপোৰ ধোৱা, ঘৰ চাফ চিকুণ আদি কাম তাৰ দ্বাৰা কৰাইছিল। অনুজে ভালকৈ এ বুজিব পাৰিছিল যে খুড়ীয়েকে সি এনেকৈ থকাটো মুঠেয়ে পচন্দ কৰা নাছিল। ইয়াত থাকি তাৰ পঢ়া-শুনা ক্ষতি হ'ব বুলি জানি সি থিৰাং কৰিছিল যে ক'ৰবাত এটা সৰু ভাড়াঘৰ এটা লৈ থাকি ভালদৰে পঢ়া-শুনা কৰিব। কিন্তু তাৰ মনত এটা প্ৰশ্ন আহিল, যে সি ঘৰৰ ভাড়া কেনেকৈ দিব। সেয়েহে সি খুড়াক হতৰ ঘৰতে থাকি টিউচন বিচাৰা আৰম্ভ কৰিলে। এনেকৈ বিচাৰ খুচাৰ কৰা পিছত কাহিলীপাৰা অঞ্চলত এটা ৩০০

টকীয়া ভাড়া ঘৰ ও পালে আৰু ওচৰ পাজৰ ৰ টিউচনৰ বাবে ৫ জন ছাত্ৰ ও পালে। মাহিলী ১০০ টকাকৈ টিউচন কেইটা পায় যেন অনুজে অকমান সকাহ হে পালে। পিছদিনা খন ৰাতিপুৱা নিজৰ কাপোৰ কানি টোপোলা বান্ধি লৈ খুড়াক আৰু খুড়ীয়েক ক মাত লগাই যাব ওলালে। সি যাব ওলোৱা দেখি খুড়াক ৰ মনত দুখ লাগি তাক সাৱটি ধৰি কান্দিছিল আৰু কৈছিল - "অনুজ কিবা অসুবিধা পালে জনাবলৈ কুণ্ঠাবোধ নকৰিবি"। কিন্তু সি যাবলৈ ওলোৱা দেখি খুড়ীয়েকে মনে মনে আনন্দিত হৈছিল। খুড়াকে তাৰ হাতত ১২০ টকা গুজি দি বাটলৈ আগবঢ়ায় দিলে।

তাৰ পিছত অনুজে খুড়াকে মৰমৰে দিয়া টকা থিনিৰে বজাৰৰ পৰা এখন ধাৰি শুবৰ বাবে, এটা চচপেন, এটা কেৰাহী, এখন কাঁহী, এটা গিলাচ আৰু এখন কৰচ (হেটা) কিনি লৈছিল। এই সকলোবোৰ বজাৰ কৰা পিছত অনুজৰ হাতত ২২ টকা ২৫ পইছা থাকি গৈছিল। সেই টকাৰ পৰা খোৱাৰ বাবে অলপ গেলামাল আৰু শাক-পাচলি বজাৰ কৰি ললে। সেই দিনা ৰাতি নিজে ৰন্ধা বঢ়া কৰি খাব লগা হোৱাৰ বাবে তাৰ মাকলৈ বৰকৈ মনত পৰিছিল আৰু উচুপি উঠিছিল। তথাপি দেউতাকৰ কষ্ট আৰু গাওঁৰ মানুহ বোৰৰ মৰম আৰু আশাৰ কথা ভাবি মনটো ডাঠ কৰি শুই থাকিলে।

পিছদিনা খনৰ পৰা অনুজৰ নতুন দিনলিপি আৰম্ভ হল। ৰাতিপুৱা ৬ বজাৰ পৰা ৯ বজালৈ টিউচন তাৰ পিছত কলেজ। কলেজৰ পৰা আহি অলপ সময় জিৰণি লৈ সন্ধিয়া ৫ বজাৰ পৰা ৭ বজালৈ আকৌ টিউচন। তাৰ পিছত নিজৰ থকা ভাড়াঘৰলৈ আহি ৰন্ধা বঢ়া আৰু ধোৱা কাম শেষ কৰি লৈ নিজৰ অধ্যয়নত লাগি যায়। নিশা প্ৰায় ১২ বজালৈ নিজৰ পঢ়া-শুনা কাম থিনি কৰি লয়। এনেকৈ এ দিনবোৰ অতিক্ৰম হৈ আছিল। ইয়াৰ মাজতে টিউচনৰ মাছুল পাই এখন পুৰণি চাইকেল কিনিছিল, সময় মিলাবলৈ আৰু কলেজ অহা যোৱাৰ গাড়ী ভাড়া ৰেহাই হ'বলৈ।

ৰব, কলেজত অনুজৰ কেনেকুৱা চলি আছে আপোনালোকক কোৱা এ হোৱা নাই নহয়।

কলেজৰ প্ৰথম দিন। কলেজত সোমোৱাৰ পাছত কেইজনমান লৰা শ্ৰেণী কোঠাৰ বাহিৰত বহি আছিল। তাৰ মাজৰে এজনে অনুজক উদ্দেশ্য কৈছিল - "অই এই ফালে শুনচোন"। লৰা কেইজন দেখাত ঠিক যেন লগা নাছিল অনুজৰ। সেয়েহে সি ভয় ভয় কৰি এখোজ দুখোজ কৈ সিহঁতৰ ফালে আগবাঢ়িবলৈ ধৰিলে। ওচৰ পায় ভয়ে ভয়ে নমস্কাৰ দিলে। তাৰ মাজৰে এজনে কলে- "আমি কোন হয় জানা নে?"

অনুজ - মই আজি প্ৰথম আহিছোঁ কলেজ, মই আপোনালোকক চিনিব পৰা নাই।

লৰা কেইজনৰ এজন - আমাক চিনি ল, আমি তোৰ ছিনিয়ৰ হয়। কলেজত পঢ়িবলৈ হলে আমাৰ মতে চলিব লাগিব। আমি যি কঁও মানি চলিব লাগিব।

অনুজ- হব দাদা।

এনেতে এজন অধ্যাপক আহি থকা দেখা পায় সকলো তাৰ পৰা উঠি গৈছিল। সেইদিনা অনুজে অধ্যাপক জন অহাৰ বাবে ৰক্ষা পৰা যেন পালে। অনুজেও নিজৰ শ্ৰেণী কোঠাত গৈ নিজৰ পাঠ গ্ৰহণ কৰিলে। সেই দিনা প্ৰথম দিনৰ পাঠ সমূহ গ্ৰহণ কৰি অনুজে ঘৰলৈ উভতি আহিল। এনেদৰেই অনুজে নিজৰ দৈনন্দিন পাঠ গ্ৰহণ কৰিছিল। কিন্তু সেই লৰা কেইজনে সদায়ে অনুজক আগভেটি দি নানা ধৰণৰ অশান্তি দি থাকে। কেতিয়াবা যদি বেয়াকৈ গালি দিয়ে, কেতিয়াবা অনুজৰ জেপত থকা সকলো টকা লৈ যায়। এইবোৰ অকল অনুজৰ লগতে নহয়। সকলো ছাত্ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ লগতে লৰা কেইজনে এনেকুৱা কৰিছিল। অধ্যাপক অধ্যাপিকা সকলে সকলো জানিছিল যদিও নিজৰ চাকৰি আৰু প্ৰাণৰ মমতাত একো কৰিব পৰা নাছিল। কাৰণ সেই ল'ৰা কেইজনৰ কোনোবা জন যদি মন্ত্ৰীৰ পুত্ৰ, কোনোবা জন আকৌ ধনী বাপেকৰ পুতেক, কোনোবা জন ডাঙৰ বিষয়াৰ পুতেক আৰু কোনোবা জনৰ বাপেক আকৌ ডাঙৰ আৰক্ষী বিষয়া।

এদিন অনুজে টিউচনৰ টকাৰ পৰা বাহি কৰি কিনা চাইকেল খন দুখীয়া বুলি ঠাট্টা কৰি ভাঙি পেলাইছিল। এইবোৰ সহ্য কৰি অনুজৰ দুখ লাগিছিল যদিও নিজৰ পঢ়া-শুনা ক্ষেত্ৰত বাধা আহিবলৈ দিয়া নাছিল। এনেকৈয়ে বাধা, বিঘিনি, হেঙাৰ অতিক্ৰম কৰি অনুজে কলেজীয়া শিক্ষা ভাল স্থান পায় শেষ কৰিছিল। শিক্ষা গ্ৰহণ সম্পূৰ্ণ হোৱাৰ পিছত অনুজ নিজৰ ঘৰলৈ উভতি যায়।

অনুজৰ দেউতাকৰ বয়স বাঢ়ি অহাৰ বাবে স্বাস্থ্য অৱশ্য হৈ আহিছিল। অনুজে দেউতাক কৈছিল - "আপুনি আৰু খেতিৰ কাম কৰিব নালাগে, এতিয়া মোৰ শিক্ষা গ্ৰহণ শেষ হৈছে যেতিয়া মই এ ক'ৰবাত কাম কৰিম দিয়ক"। ইয়াৰ পিছত অনুজে স্থানীয় বিদ্যালয় এখনত শিক্ষক হিচাপে যোগদান কৰিলে। এনেকৈয়ে শিক্ষকতা কৰি দেউতাকৰ লগত সুখেৰে জীৱন নিৰ্বাহ কৰিবলৈ ধৰিলে। এদিন সি হঠাৎ খবৰ পালে যে যোৰহাট মহাবিদ্যালয়ত এটা অধ্যাপকৰ পদ পূৰণৰ বাবে আবেদন চলি আছে। পলম নকৰি অনুজে অধ্যাপক পদত আবেদন জনালেগৈ। আবেদন জনোৱাৰ ১২ দিন পিছত অনুজৰ ঘৰলৈ ডাকুৱালে সেই পদটোত যোগদান কৰাৰ বাবে আদেশ এখন লৈ আহিছিল। আদেশ খন হাতত পায় অনুজ আনন্দত মতলীয়া হৈ পৰিছিল।

অনুজে আদেশ অনুসৰি যোৰহাট মহাবিদ্যালয়ত অধ্যাপক হিচাপে যোগদান কৰিলে। নিষ্ঠা, কৰ্মদক্ষতা আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ প্ৰতি তেওঁৰ আন্তৰিকতাই অতি কম সময়ৰ ভিতৰতে সকলোৰে মন জয় কৰিলে। এনেদৰেই প্ৰায় এবছৰ ন মাহ অতিবাহিত হোৱাৰ পিছত তেওঁৰ হাতত এখন বদলিৰ আদেশ আহি পৰিল। আদেশ অনুসৰি দেউতাকক ও লগত লৈ নতুন কৰ্মস্থলীত যোগদান কৰিলে।

ইমান দূৰলৈ আহি হয়তো আপোনালোকে ভাবিছে—গল্পৰ আৰম্ভণিত আছিল অচিন্ত শইকীয়াৰ কথাৰে, অথচ ইমান পৰলৈ আমি অনুজৰ জীৱন কাহিনীয়েই পঢ়ি আহিলোঁ। তেন্তে অচিন্ত শইকীয়া ক'ত? কোন হয় এই অচিন্ত শইকীয়া?

আচলতে, জীৱনৰ সকলো সংগ্ৰাম, অভাৱ, অপমান আৰু বাধা-বিঘিনি অতিক্ৰম কৰি যি সংগ্ৰামী যুৱকজনে কটন কলেজৰ পৰা শিক্ষা সমাপ্ত কৰিছিল, ভাগ্যই তেওঁক পুনৰ সেই একেইখন কলেজলৈ উভতাই আনিছিল, এগৰাকী সন্মানীয় অধ্যাপক হিচাপে।

হয়, বৰ্তমানৰ কটন বিশ্ববিদ্যালয়ৰ সকলোৰে শ্ৰদ্ধাৰ পাত্ৰ, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অতি প্ৰিয় অধ্যাপক শ্ৰীযুত অচিন্ত শইকীয়া আন কোনো নহয়—সেই সংগ্ৰামী যুৱক জনেই হল অনুজ।

জীৱনত সফলতা কেতিয়াও সহজে নাহে। ত্যাগ আৰু অদম্য মনোবলেই এদিন মানুহক সপোনৰ শিখৰত উপনীত কৰে।

বিঃদ্রঃ – এই গল্পটো সম্পূৰ্ণ কাল্পনিক। ইয়াত উল্লেখ থকা বোৰত কোনো ব্যক্তি, ঘটনা বা প্ৰতিষ্ঠানৰ লগত সংগতি নাই। ইয়াৰ সাদৃশ্য সম্পূৰ্ণ ৰূপে কাকতলীয়া।

মেৰপাক

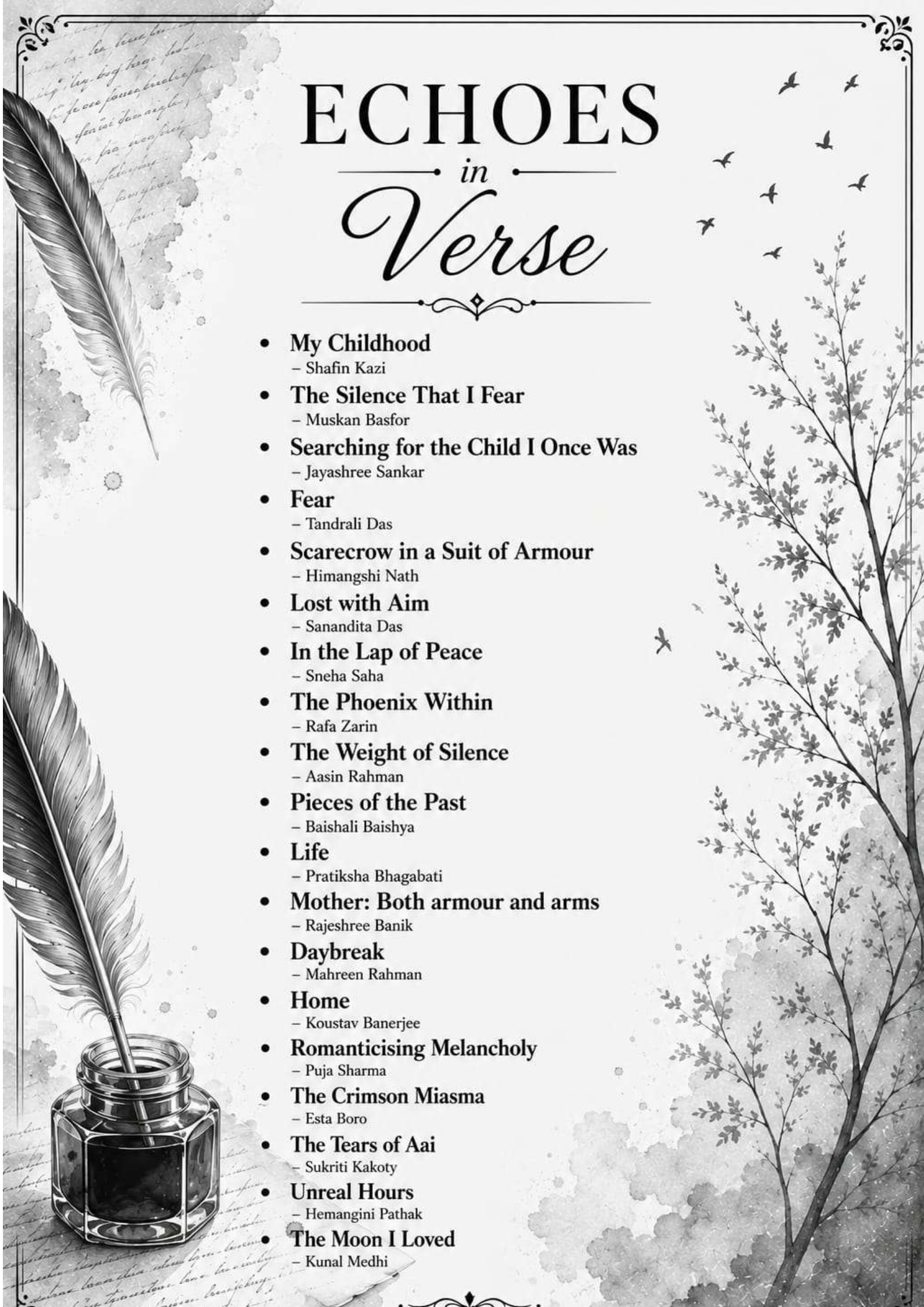
অনুসূয়া কলিতা দ্বিতীয় বৰ্ষ (কলা শাখা)

ড্ৰয়িং ৰুমত বহি থকা বিমানে টিভিৰ সেই বাতৰিটো পঢ়ি হতভম্ব হৈ গৈছে। সি মাকক চিঞৰি মাতিলে -
মা ! সোনকালে এইফালে আহা চোন। মাকে পাকঘৰৰ পৰা ততাতৈয়াকৈ দৌৰি আহি তাক কলেই - "বাবা,
কি হল? কিয় এনেদৰে চিঞৰি আছা? তোৰ অফিচ যাব সময় হল চোন, মোৰ ভাত বনাই হোৱাই নাই।
এতিয়া দেৰি হলে আকৌ মোকে গালি পাৰিবি।" বিমানে মাকৰ ফালে চাই কলে - "মা, মই কিয় মাতিছো
আগে জানিতো লোৱা।" বিমানে টিভিৰ বাতৰিটো মাকক দেখুৱাই কলে - মা চোৱা চোন, অসমৰ পৰা
দিল্লীত পঢ়িবলৈ যোৱা ছোৱালী এগৰাকীয়ে তাতে দুৰ্নীতিগ্ৰস্ত মানুহৰ লগত লগ লাগি মানুহক ঠগি আছে
বোলে, আৰু তাতে আমাৰ অসমৰ পৰা পঢ়িবলৈ যোৱা বহুত ছোৱালী আছে বোলে। এতিয়া অকল এই হে
ধৰাত পৰিছে। মাক ভানুমতীয়ে কান্দি কান্দি বিমানক কলে - মাজনি যে বা কি কৰিছে তাত। মোৰ কিবা
ভয় হৈ লাগিছে, বাবা তই এবাৰ মাজনিক ফোন কৰি চা চোন। বিমানে হাঁহি হাঁহি মাকক কলে - মই
সেইবাবে তোমাক নিউজটো দেখুৱাবলৈ বিচৰা নাছিলো, হলে নে তোমাৰ চিন্তা কৰিবলৈ। আমাৰ কুঁহি ৰ
ওপৰত মোৰ সম্পূৰ্ণ বিশ্বাস আছে, তুমি চিন্তা নকৰিবা তই এইবোৰ কাৰ্য ৰ লগত এনেও জড়িত নাথাকে।
বাৰু মা এতিয়া দেৰি হৈ গল মই গা ধুই আহো, তুমি ভাত ৰেডী কৰাওঁ যোৱা। বিমানে যদিও তেনেদৰে
মাকক নিশ্চিত হৈ থাকিব কলে তথাপিও কিন্তু মাকৰ জীয়েক কুঁহি ৰ ওপৰত অলপ চিন্তা হৈয়ে থাকিল।
বিমান থানালৈ আহি ভণিয়েক কুঁহিক ফোন কৰিলে, কিন্তু ফোনটো চুইছ অফ হৈ আছে। দাদাকৰ অলপ
চিন্তা হল যদিও সি ভাবিলে তই কলেজত গল চাগে। দিনটোৰ ব্যস্ততাৰ পিছত মাকে ২ মান বজাত
কুঁহিলৈ ফোন লগালে। কুঁহিয়ে ফোনটো ধৰি মাকক কলে - মা, মই তোমাক অলপ পিছত ফোন কৰি
আছোঁ বৰা, মই এতিয়া কলেজত আছোঁ। এইবুলি কৈ তই ফোনটো কাটি দিলে মাকক একো কবলৈ
নিদিলে। মাকে বেজাৰ মনেৰে ফোনটো থৈ অতীতৰ কথাবোৰ ভাবিবলৈ ধৰিলে। কিমান কষ্টৰে যে তেওঁ
লৰা ছোৱালী হালক ডাঙৰ কৰিছে। বিমানৰ ৪ বছৰ হওঁতে দেউতাক অনিল ঢুকাই থাকিল, দেউতাকৰ
পৰিয়ালটোই ভানুমতীক লৰা ছোৱালী হালৰ লগত ঘৰৰ পৰা এলাই দিলে। মাকৰ ঘৰ বুলিবলৈ ভানুমতীৰ
ভায়েক এটা আছে যদিও যেনিয়েকৰ কথামতে সিও বায়েকৰ লগত সম্পৰ্ক ৰখা নাই। স্বামীৰ মৃত্যুৰ পিছত
ভানুমতীয়ে কোঁচত কুঁহিক লৈ গুৱাহাটীলৈ আহি মানুহৰ ঘৰে ঘৰে কাম কৰি বিমান আৰু কুঁহিক লালন
পালন কৰিছিল। বিমানে অতি কষ্টৰে পঢ়ি পুলিচ অফিচাৰৰ চাকৰিটো ললে। তাৰ পিছত হে সিহঁতৰ
অৱস্থাটো কিছু ভাললৈ আহিল। ভণিয়েক কুঁহিকে বিমানে উচ্চশিক্ষাৰ বাবে যোৱাবছৰে দিল্লীত থৈ
আহিছে গৈ। ফোন কলটোত মাতত মাকে চক খাই গল ফোনটোলৈ চাই যে বিমানে ফোন কৰিছে।
ফোনটো ধৰাৰ পিছত বিমানে কলে - মা, শুই আছা নেকি তুমি? মই কলিং বেলটো বজাই বজাই ভাগৰি
গৈছো, আহা ওলাই আহা। ভানুমতীয়ে কেতিয়া নো আগৰ কথা ভাবি ভাবি ৫ বাজিল গমকে নাপালে, তই
ততাতৈয়াকৈ ওলাই আহি দুৱাৰখন খুলি দিলে। ৭.৩০ বাজিছে মাক আৰু বিমানে সন্ধ্যাৰ দৰে সেইদিনাও
ড্ৰয়িং ৰুমত বহি টিভি চাই আছে, তেনেতে বিমানলৈ হেড অফিচাৰ মিষ্টাৰ ৰূপমে ফোন মাৰিলে। বিমানে
মাকৰ ওচৰৰ পৰা উঠি গৈ বাহিৰত কথা পাতি আহিল গৈ। বিমানে কথা পাতি অহাৰ পিছত মাকক কলে -

মা, যোৱাৰাখ ঘৰৰ অপৰাধৰ কেছটো মই ভালদৰে চলাইছো, সেইবাবে এইবাৰ দিল্লীৰ যে কেছটো হৈছে সেই কেছটোৰ বাবে অসমৰ প্ৰতিনিধি হিচাপে মোক নিৰ্বাচন কৰিছে। মাকে খবৰটো শুনি ভাল পালে যদিও কিবা এটা চিন্তা কৰি বিমানক কলে - বাবা! মাজনীক মই ফোন কৰিছিলো দুপৰীয়া, তাই কলেজত আছোঁ বুলি কৈ ফোনটো কাটি দিলে তাৰ পিছত দেখোন ফোনে নকৰিলে, মোৰ কিন্তু ভয় লাগিছে। বিমানে হাঁহি হাঁহি মাকক কলে - মা, কুঁহিক আমি তাতে পঢ়িবহে থৈছোঁ। তাই তাতে পঢ়িয়ে আছে দিয়া তুমি এনে মিছাকৈ চিন্তা কৰি আছা, যোৱা এতিয়া ভাত বনোৱাগৈ নে আজি লঘোনে ৰাখিবা বুলি ভাবিছা মোক। মাকক যদিও সি তেনেদৰে কলে তথাপি তথাপি ৰাতিপুৱা সি ফোন কৰোঁতে ভণিয়েকৰ চুইছ অফ পোৱা কথাটোই তাকো অলপ চিন্তাত পেলালে। কুঁহি ফোনটোলৈ চাই ভাবিলে তাই মাক আৰু দাদাকক কি কব এতিয়া। তেওঁলোকেতো তাই ইয়াত পঢ়ি থকা বুলিয়ে ভাবিছে, তাই হে সময়ৰ দাহাত ইয়াত অক্ৰমত মিলিত হৈছে। এইবোৰ কথা ভাবিলে তাই পাগল হৈ যায়। ঘৰৰ পৰা যি ওলাই আহিল তেতিয়াৰ পৰা তাই এবাৰো যোৱায়ে নাই। সিহঁতৰ লগৰ ৰূপা ধৰাত পৰাৰে পৰা সিহঁতৰ দলটোৰ যেন চকুত টোপনিয়ে নোহোৱা হৈ গৈছে। কুঁহিতো সকলোতকৈ বেছিকৈ ভয় লাগিছে কাৰণ দাদাকে পুলিচ অফিচাৰ সি অতি সহজে কথাবোৰ গম পোৱাৰ সুযোগ আছে। তাই কথাবোৰ ভাবিলে নিজৰ ওপৰতে খং উঠে, কিহৰ ইমান প্ৰয়োজন আছিল তাই এইবোৰৰ লগত জড়িত হোৱাৰ। তাইকটো পইছাৰো প্ৰয়োজন নাছিল, দাদাকে প্ৰতি মাহে মাহে তাইলৈ যথেষ্টখিনি পইচা দিছিলে। তেনেতে তাইৰ ৰুমলৈ প্ৰিয়া সোমাই আহি তাইক কাইলৈৰ কামটোৰ বাবে সাজু হবলৈ কৈ গল। তাই ভাবিলে এবাৰ সময়ৰ দহৰ লগত মিলিছে যিহেতু আৰ কতনোওলাই আহিব পাৰিম।

ৰাতিৰ ভাত সাঁজ খাই উঠাৰ পিছত বিমানে ভনীয়েকলৈ ফোন লগালে। এইবাৰ কিন্তু কুঁহিয়ে ফোনটো ধৰি দাদাকৰ লগত কথা পাতিলে, মাকেও বহু সময় কথা পাতিলে। ভাত খাবৰ হোৱা বুলি কৈ কুঁহিয়ে ফোন টো থলে। মাকে বিমানক কলে - বাবা, মোৰ এতিয়া হে অলপ চিন্তা টো কমিল। মাজনী যে তাত ভালদৰে আছে, মইতো দিনত ভয়ে খাই গৈছিলো। এতিয়া মোৰ অলপ চিন্তা টো কমিল যে। বিমানে মাকৰ ফালে চাই কলে - মা, মই তোমাক কৈছিলো নে তাই তাতে ভালদৰে থকা বুলি তুমি হে চিন্তাত আছা, আৰু মোৰ কুঁহিৰ ওপৰত সম্পূৰ্ণ বিশ্বাস আছে তাই এইবোৰ কাৰ্যত এনেও লিপ্ত নহয়, আৰু মা শুনা মই দিল্লীত হোৱা কথাবোৰ তাইক কোৱা নাই তুমিও যাতে ভুলতে নুকুৱা। নহলে তাই ভয় কৰিব পাৰে, আৰু তাই আমি চিন্তাত থকা বুলি ভাবিব পাৰে। এনে তাই নিজে গম পাবলৈ তথাপি তুমি কেতিয়াও নকবা। বিমান আৰু মাকে কথা পাতি থাকোতে ১১ টায় বাজিলে। বিমানে ৰাতিপুৱাই অফিচ যাব লাগিব বুলি কৈ শুবলৈ গল। ঠিক ৰাতি ২টা বাজিছে। কুঁহিৰ ফোন টো বাজি উঠিল। তাই চক খাই উঠি গল। ফোন টো ধৰাৰ পিছত সেইফালৰ পৰা উধাতো খাই কঁপি কঁপি কলে যে - কুঁহি, আমাৰ সকলোবোৰ ধৰাত পৰি গল, সোনকালে ৰুমৰ পৰা ওলাই অহা আমি বাহিৰত বৈ আছোঁ। পোহৰ হওঁ হওঁ হৈছে মাত্ৰ তেনেতে হেড অফিচ ৰূপমে বিমানক ফোন কৰি কলে যে - বিমান, তুমি সেই কেছ টোৰ বাবে ৭ বজাত এয়াৰপৰ্টলৈ যাব লাগিব। অতি সোনকালে ৰেডি হৈ থাকিবা। তেতিয়া ৪ বাজিলে বিমানে ততাতৈয়াকৈ মাকক টোপনিৰ পৰা জগাই কলে যে - "মা উঠা সোনকালেই মই ৭ বজাত দিল্লীত যাব লাগিব।" মাকে গা ধুই আহি বিমানলৈ ভাত বনাই বিমানক কলে - কালি ৰাতি গম পালেও মাজনীৰ বাবে কিবা এটা বনাই দিব পাৰিলোঁ হে এতিয়া কি নু দিব পাৰিম। বিমানে হাঁহি হাঁহি মাকক কলে - মা মই তাত কেছৰ বাবে হে যাম তথাপিও কুঁহিক লগ কৰিম দিয়া। তুমি তাইৰ বাবে তাইৰ প্ৰিয় কেইটামান পিঠা বনাই দিয়া মোৰ হাতত এতিয়াও ২ ঘণ্টা সময় আছে। মাকে ততাতৈয়াকৈ বনাই বিমানক দি দিলে। বিমানৰো বস্তু বাহানি সাজু হৈ গল। বিমানে মাকৰ আশীৰ্বাদ লৈ মাকক কলে - মা মই যাও, তুমি ভালদৰে থাকিবা। কেছ টো হলে সোনকালেই আজিমহে মই, আৰু

কুঁহিক নকৰা মই যাম বুলি তাইক মই চাৰপাইজ দিম।তেনেতে অফিচৰ গাড়ী আহি পালে।।বিমানে মাকৰ
পৰা বিদায় লৈ এয়াৰপৰ্ট লৈ গল। ৮ বজাত এৰোপ্লেনখন দিল্লী অভিমুখে যাত্ৰা কৰিলে

ECHOES

— in —

Verse

- **My Childhood**
– Shafin Kazi
- **The Silence That I Fear**
– Muskan Basfor
- **Searching for the Child I Once Was**
– Jayashree Sankar
- **Fear**
– Tandrili Das
- **Scarecrow in a Suit of Armour**
– Himangshi Nath
- **Lost with Aim**
– Sanandita Das
- **In the Lap of Peace**
– Sneha Saha
- **The Phoenix Within**
– Rafa Zarin
- **The Weight of Silence**
– Aasin Rahman
- **Pieces of the Past**
– Baishali Baishya
- **Life**
– Pratiksha Bhagabati
- **Mother: Both armour and arms**
– Rajeshree Banik
- **Daybreak**
– Mahreen Rahman
- **Home**
– Koustav Banerjee
- **Romanticising Melancholy**
– Puja Sharma
- **The Crimson Miasma**
– Esta Boro
- **The Tears of Aai**
– Sukriti Kakoty
- **Unreal Hours**
– Hemangini Pathak
- **The Moon I Loved**
– Kunal Medhi

MY CHILDHOOD

I still remember those old afternoons,
When life was simple and time moved slow.
We laughed until the sun went down,
Never thinking we'd have to let it go.

The streets were filled with familiar voices,
Every corner had a story to tell.
We thought those days would last forever,
But forever ended far too well.

Now I walk those same old places,
Yet everything feels strange somehow.
The roads are still exactly the same,
Only we're not the children now.

Sometimes I miss the little moments—
The ones I never thought I'd lose.
The careless smiles, the endless evenings,
The dreams we didn't have to choose.

If I could go back for just one day,
I wouldn't ask for wealth or fame.
I'd simply live those moments again,
Hear my friends call out my name.

Maybe childhood never really leaves;
It hides inside the heart instead.
It comes alive in quiet memories,
And in the tears we never shed.

Shafin Kazi
HS Second Year

The Silence That I Fear

A silence that screams,
A silence that dreams.
It dreams to be free;
It screams to be heard.

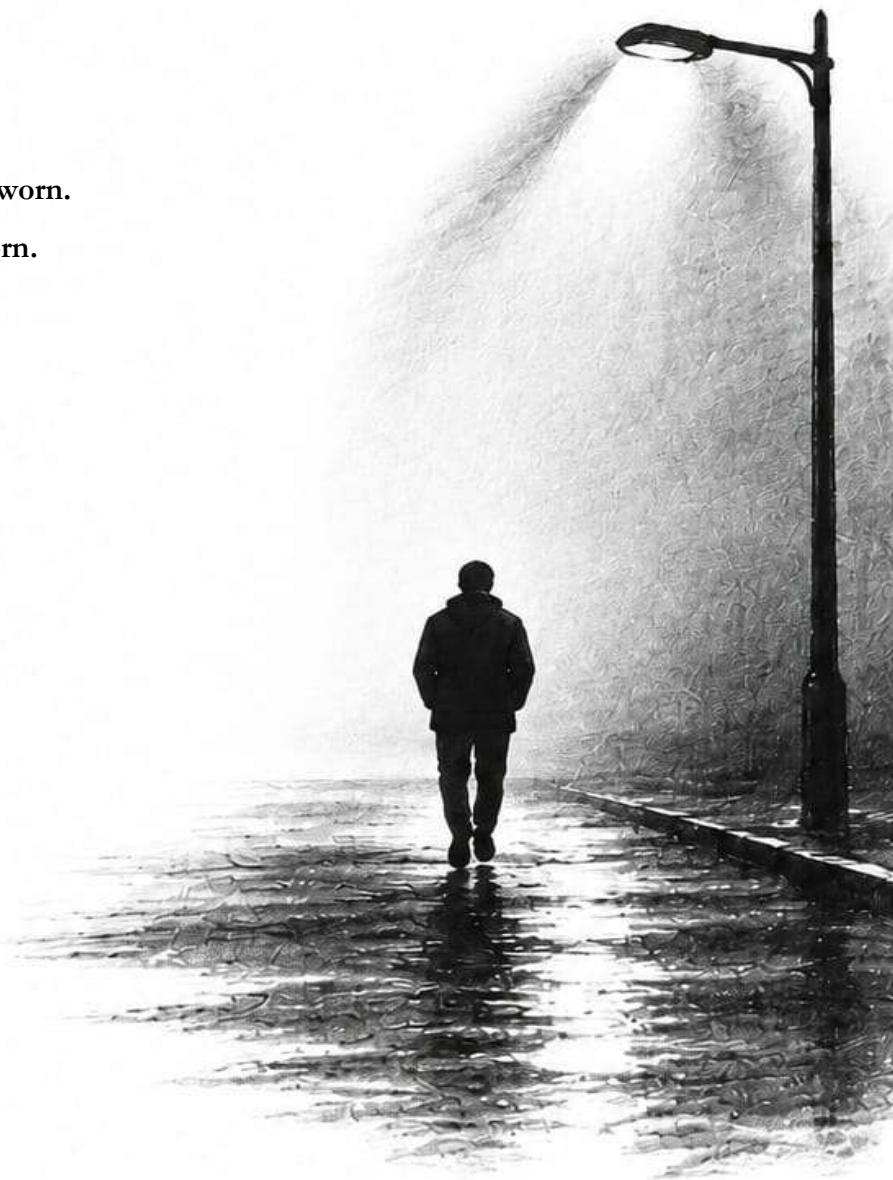
Muskan Basfor
HS First Year

It fills my heart with fear,
It makes my vision smear.
I feel like it's here...
I can see it coming near.

I want to run somewhere
Where it's not there,
But it finds me everywhere;
And now I think it's a **snare**.

I want to scream, but my voice is outworn.
I want to be free, but my wings are torn.
I want to cry, but my eyes are dry.
I want to fly, but there's no sky.

I want to be heard, and I want to hear
A silence that never fears,
A silence that never causes tears.
But all I am left with is
A silence that screams
A silence that dreams.

SEARCHING FOR THE CHILD I ONCE WAS

In the silence of my life,
Thoughts pull at me every day.
A restless mind leaves little room for peace;

No calm finds its way through the day.
My weary eyes search for that restless child,
Lost somewhere in this hurried world.

Oh! Look... that's me.
I've been searching for myself
While chasing the world.

Wild thoughts keep me wide awake at night.
Oh, God... why can't I go back
And live my younger days once more?

Marbles and kites
Have slowly given way to glowing screens.
In this generation of technology,

I miss dancing in the rain,
Laughing as the droplets
Trickled down our faces.

No notifications.
No distractions.

What was the need for motivation,
When there was no depression?
We didn't need phones to stay connected;

Our hearts already knew the way.

Once, we kept asking,
"When will we finally grow up?"

The six-year-old girl
Who hid behind her parents
On her very first day of school
Is now writing this with blurry eyes,

Wondering...
When did it all pass by so quickly?

Do you remember?
Scribbling on the last page of a notebook?
Passing folded notes to friends,
Waiting eagerly for the final school bell,

Believing every vacation would last forever...
Back then, life felt boundless.
We were children

Who found joy in the smallest of things,
Where laughter needed no reason,
And dreams were always bigger than fears.

Gone are those golden days.
Responsibilities have grown so tall
That they cast shadows over the dreams.

We carry silent burdens,
Learning to smile

Beneath the weight of growing up.

I spend hours staring at old photographs,
Those little faces filled with light,
Those endless laughs,

And dreams untouched by fear.
They are not merely photographs;
They are keys to rooms I can't re-enter.

I wish I were a child again...
Not to change anything,
But to lose myself once more,
In the warmth of those fading days.

Jayashree Sankar
HS First Year

FEAR

Fear

Of losing myself

In this world full of doers.

Of not being enough

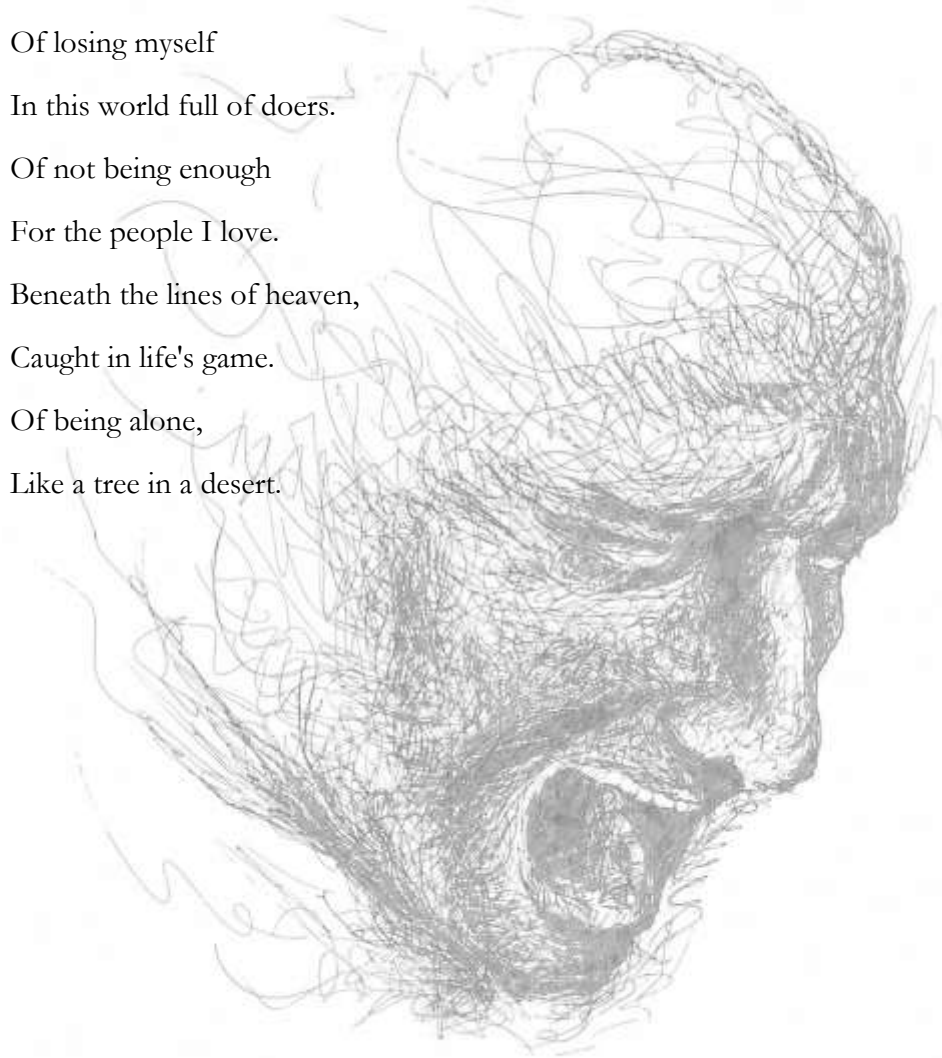
For the people I love.

Beneath the lines of heaven,

Caught in life's game.

Of being alone,

Like a tree in a desert.

Tandrali Das

HS Second Year

Scarecrow in a Suit of Armor

I got a hundred voices and I don't trust one.

They all clap when I am bleeding.

They say, "Girl, that's well done."

I smile for the cameras

like I swallowed the sun,

but nobody asked

if the light burns.

I told my secrets

and they called it a choir.

But nobody heard me

when I asked for a lighter.

I'm a scarecrow in a suit of armor,

standing guard for a field

that's gone to rot.

And the crows don't fear me—

they just call me father,

'cause I'm the only thing around

that knows how much it hurts to not.

I wrote down my heartbreak

and they turned it into gold.

Now strangers quote my words

like they keep out the cold.

I got a mouth full of thunder

with nothing to shout about.

I'm a scarecrow in a suit of armor,

rusting loudly
where nobody looks up.
And if I fall down,
they'll just call it art
and leave me there,
because broken fits the brush.

Do you wanna know the joke?
The joke is
I did it to myself.

I built the stage.
I sold the tickets.
I wrote the lies that sell.

I told them I was bulletproof
so they stopped asking
if I was hurt.

Now I'm dying in costume,
and they're all applauding the work.

So don't light a candle.
Don't sing my name.
Just leave the field empty
when you leave the game.

I don't want your pity.
I don't want your prayers.
I just want one damn person
to notice
I'm here.

Himangshi Nath
HS First Year

Lost with aim

Lost, somewhere no one could ever reach,

Yet taken by the winds far apart.

I wonder how I got lost.

Roads that looked alike took me beyond reach.

Maybe I was too desperate to think,

Or was I too warm to leave?

Paths that are unknown to me,

Will they know what sacrifices I made to leave?

Maybe I'm lost somewhere one could never urge to go,

But this is not the end.

An ocean full of waves won't wait for me,

Nor shall they encourage me.

But will I get lost again?

Within the walls of dreams, I have an ache.

Maybe I am just fazed.

Sanandita Das

HS First Year

In the Lap of Peace

Find me in the depths of words,
Where healing phrases flow like gentle birds.
In the lap of peace, where love stays,
And wildflowers bloom, craving light rays.

In autumn's view, when leaves turn golden bright,
And ocean waves rush towards the shore with delight.
Find me in the solace of being alone,
Where the screams of silence are finally known.

In the rustle of dried leaves, where secrets unfold,
And the whispers of the wind reveal tales of old.
Find me where thoughts end, and the heart beats fast,
Chasing stars and dreams that will forever last.

‘During spring's bloom, when petals drift,
In the nights of the full moon, beneath the radiant glow,
When the sky turns blank, and clouds overlap,
And the sun smiles, waving a soft goodbye.’

‘Let me melt at the sights of magic and might,
Where the sea meets the sky, and hope takes flight.’

Sneha Saha

HS First Year

THE PHOENIX WITHIN

The one who talks to me
is in the deep sea.
Still, thousands of secrets lie buried beneath it.
Why can't I find myself?
The only pearl in this sea
is my inner soul,
talking to my future self.

Sometimes, lost in the clouds,
the fingers that untangle dreamy threads
and resolve the doubts of reality
now feel as though everything is still too loud,
and dance with schizophrenia beneath
a broken sky, thoughts wrapped in a
tattered cloud.

Unveiling a case in red ink:
hope that crosses the darkest bridge,
now broken in the middle of it.
Afraid of the shadow of darkness,
the sun and stars have started fading away.

It is the voice that echoes in the heart
that asks you to dive into that deep sea
and find yourself, to be free.
But now, listening to the case
makes the brightest day the darkest.

What's going on?

Youth cries, the soul dies.

Talking about the future still feels like a lie.

But that's not where it ends...

The end screams the beginning,

and the beginning pushes toward victory.

No hope is hopeless.

All minds are fearless.

And where voices gather,

even whispers feel as loud as Krakatoa.

Through storm and flame,

we outlive the weather .

The restless body

and the boundless mind

bring the endless to its end.

And it's that flame that starts the fire,

burning till the end of every lie,

turning scars into strength

and loss into gain.

Rafa Zarin

HS First Year

THE WEIGHT OF SILENCE

Silence is no vacant air ;
It breathes a pulse beyond compare.
It lingers where old voices fade,
Like moonlight draped in solemn shade.
It settles on the weary soul,
Yet bears a burden none can hold.
A thousand thoughts remain confined,
Like captive echoes in the mind.
I've watched it bend the strongest will,
Without a cry, without a shrill.
For life's most unforgiving wars
Are fought behind unspoken doors.
So here I walk with quiet grace,
A storm concealed behind my face.
Not for the lack of words to say—
Grief has stolen them away.
For some afflictions, vast and deep,
Are wounds no language dares to keep.
And in that hush, my heart has learned:
The loudest flames are those that burn unheard.

Aasin Rahman

HS First Year

Pieces of the past

I sometimes long to change,
To be a better person.
Hopefully to never look back
At my old version,

But what am I without her?
Without her anger issues?
Her unreasonable cries,
The attachment issues.

I hate her with my whole heart,
She was toxic. I agree
But at times I think: without her,
There would be no better me.

How would I know?
Know what's the best?
If had no clue of the bad,
If I hadn't witnessed?

At times, I also pity her.
For the things that made her so
For the things she's been through.
Things that forced her to grow!

Through these mixed feelings,
We have somewhat learned a lesson at last!
Let go of the bad things and,
Keep the better pieces of the past!

Baishali Baishya
HS First Year

LIFE

What it feels like to be oneself
But not the other,
The mystery of the world
Is too deep to uncover.
The doubt that arises in my mind
Why can I feel myself but not others?
Isn't it quite suspicious what lies
Deep within the vast ocean and
The large field of mighty universe.
Is there truly an Almighty Lord,
Or is faith our only reward?
All the queries in my unconscious brain
What led to the existence of life?
What was the point for which
the Earth was born?
Each time I try to see myself
In the mirror of the world ,
I ask myself what it felt like
The day I was born.
What would happen when I die?
Always wandering for a destination of peace
But all went in vain
And realised there is no place for it.
The mysteries remained as it is,
No theory , no evidence can clearly prove it.

No one can live the life of other.

Nor can anyone know the future
Let life move forward as it must
Just start on with a smile on the face
And live your precious life better.

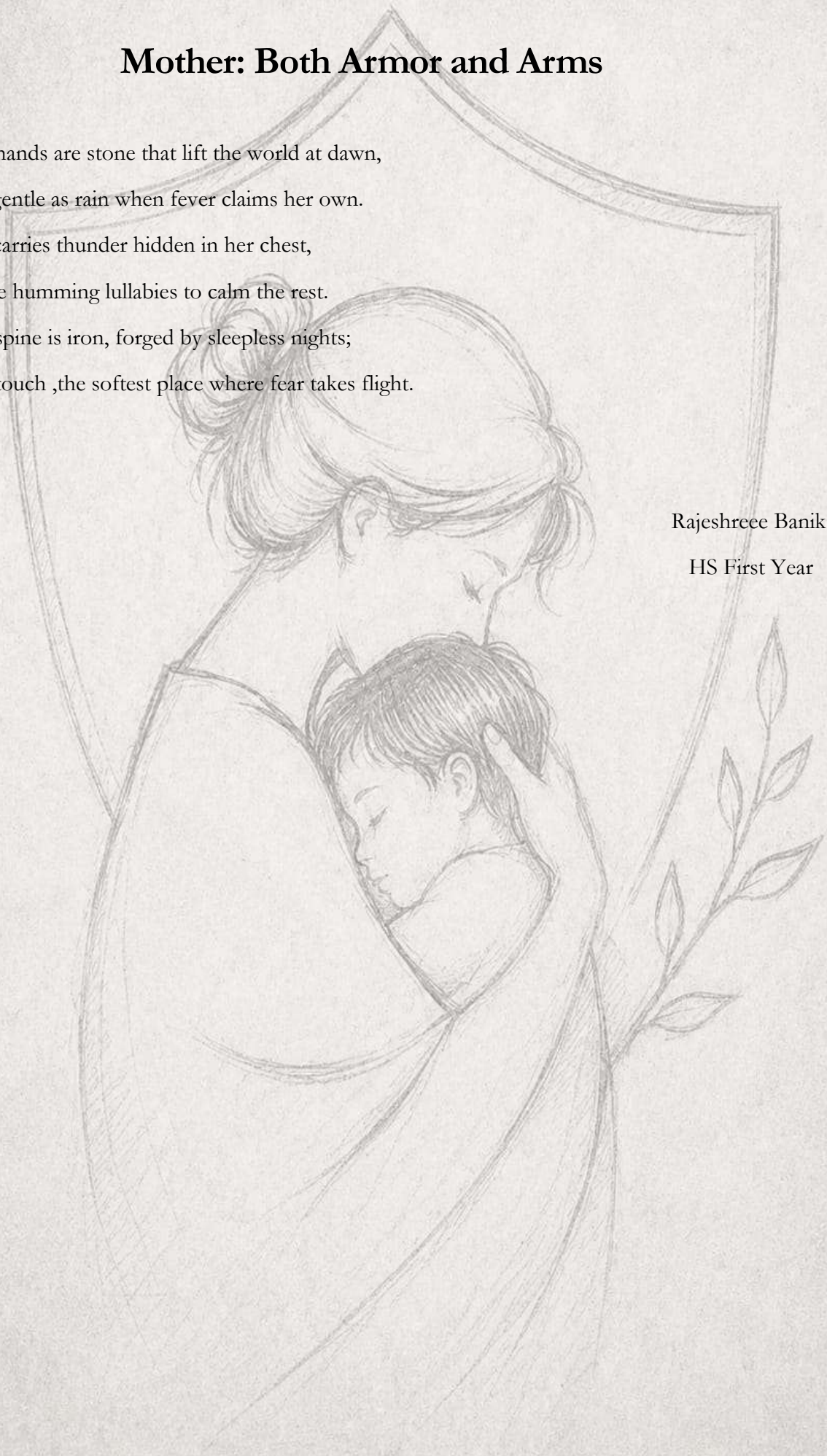
Pratiksha Bhagabati

HS Second Year

Mother: Both Armor and Arms

Her hands are stone that lift the world at dawn,
Yet gentle as rain when fever claims her own.
She carries thunder hidden in her chest,
While humming lullabies to calm the rest.
Her spine is iron, forged by sleepless nights;
Her touch, the softest place where fear takes flight.

Rajeshree Banik
HS First Year

Daybreak

Yonder goes the morning breeze,
Carrying tender winter rays.
O'er the hills and beyond the mills,
Touching the sweet scent of the stor'd hay.

O'er the golden maize of the fields, it blows,
Waking up the sleepy leaves,
Crowned with dew, like opals on a queen's head,
Then into the den where the weaver quietly weaves.

She greets the morning light with a wrinkled smile,
As if a mother waiting for her child.
Then back she goes to her work,
With a satisfaction mild.

Through the town it blows, As smooth as a river flows,
Carrying the sweet country scent.
The darkest lane it cloaks with lace,
And melts the frozen ice.

Yonder goes the morning breeze,
O'er the arid earthen fields.
Something pleasant lingers still,
In words both gentle and shrill!

Mahreen Rahman
HS First Year

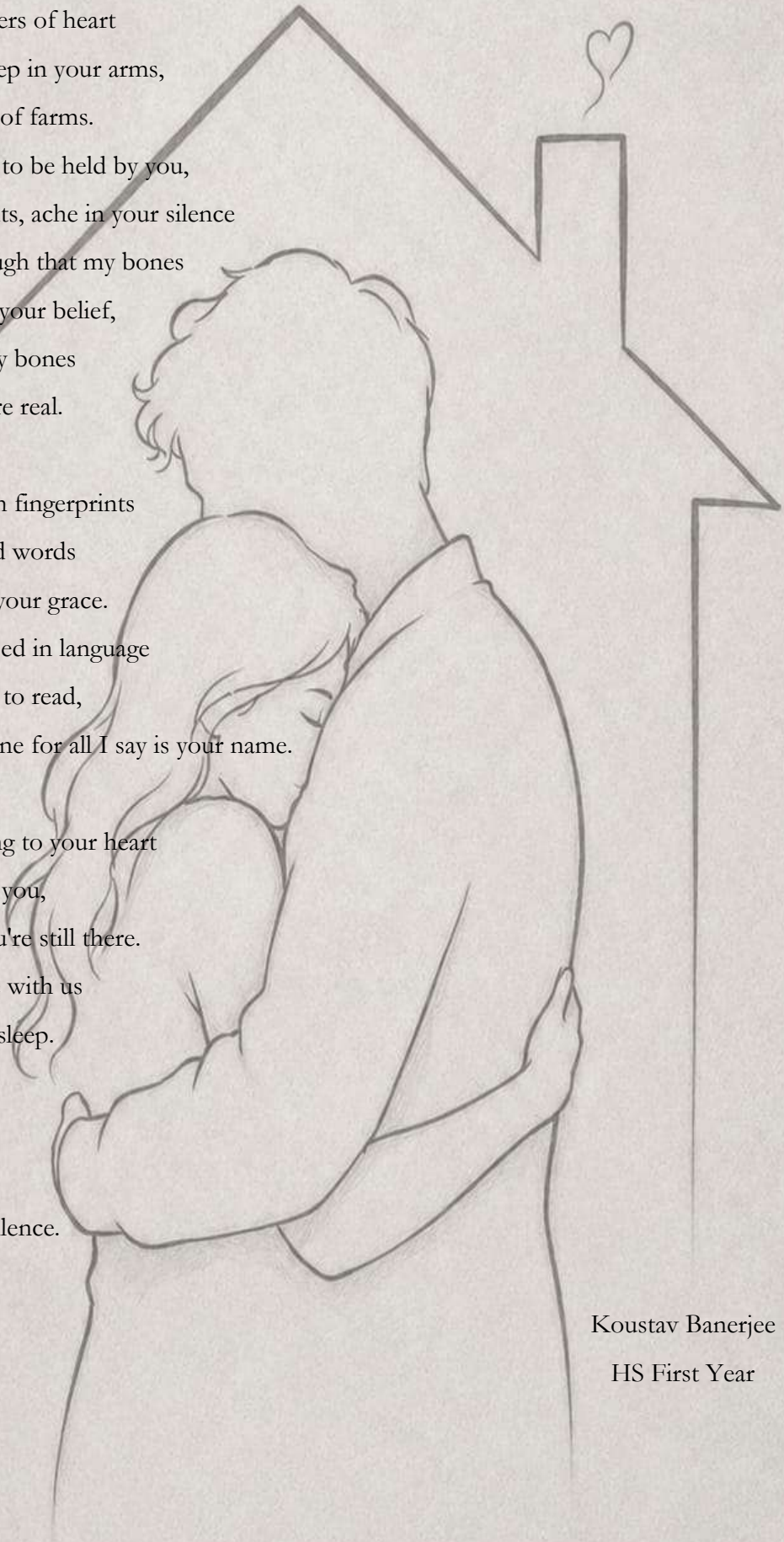
HOME

There's a wish unsaid so far,
The wish kept in letters of heart
Letters wished to sleep in your arms,
Be buried in flowers of farms.
Lost in ache of need to be held by you,
Ache of your thoughts, ache in your silence
To have longed enough that my bones
Begin to shiver with your belief,
Long enough that my bones
Start believing you are real.

Evenings passed with fingerprints
Embedded on unsaid words
Skin rot in traces of your grace.
Life in chapters scribed in language
Only you know how to read,
Read through each one for all I say is your name.

To fall asleep listening to your heart
And wake up before you,
Just to make sure you're still there.
There with me, there with us
and then go back to sleep.
back in your arms.
back home.

Far away from this silence.

Koustav Banerjee

HS First Year

Romanticising Melancholy

I draped her in velvet, called her art,
Lit candles for the ache inside my heart.
I named my sorrows, gave them rings,
And taught my wounds how poets sing.

I loved the way the dusk looked sad,
How empty rooms became my quiet church.
I built an altar to "what could be,"
And knelt there till I couldn't see

The sun still rises, blunt and gold,
Without a metaphor to hold.
For melancholy, when made a queen,
Turns every doorway into a scene.

Puja Sharma

HS First Year

The Crimson Miasma

Clad in flickering splendor and flaring woe,
you unveiled unrelenting tribulations—
tribulations that drifted to carve their mark,
only to dwindle into shallow echoes in search of relief.

You stood, engulfing and staining,
and I still clutch those hands with an anxious gasp,
adrift in fading hues of miracles.

Each day, I behold a fragile mosaic;
each night, I surrender to sighs.

The moonglade cast trembling light
upon the dusk-lit florals,
its silence more haunting than enthralling.

A callous turmoil. A whining frailty.
Futile redress drenched the mist-veiled, stoic gaze.

Unkempt blooms mirrored
the inevitable whims of gathering gloom.

And as I remain rigid, dismantled
within my grim amusement,
must you have anointed me an imbecile?

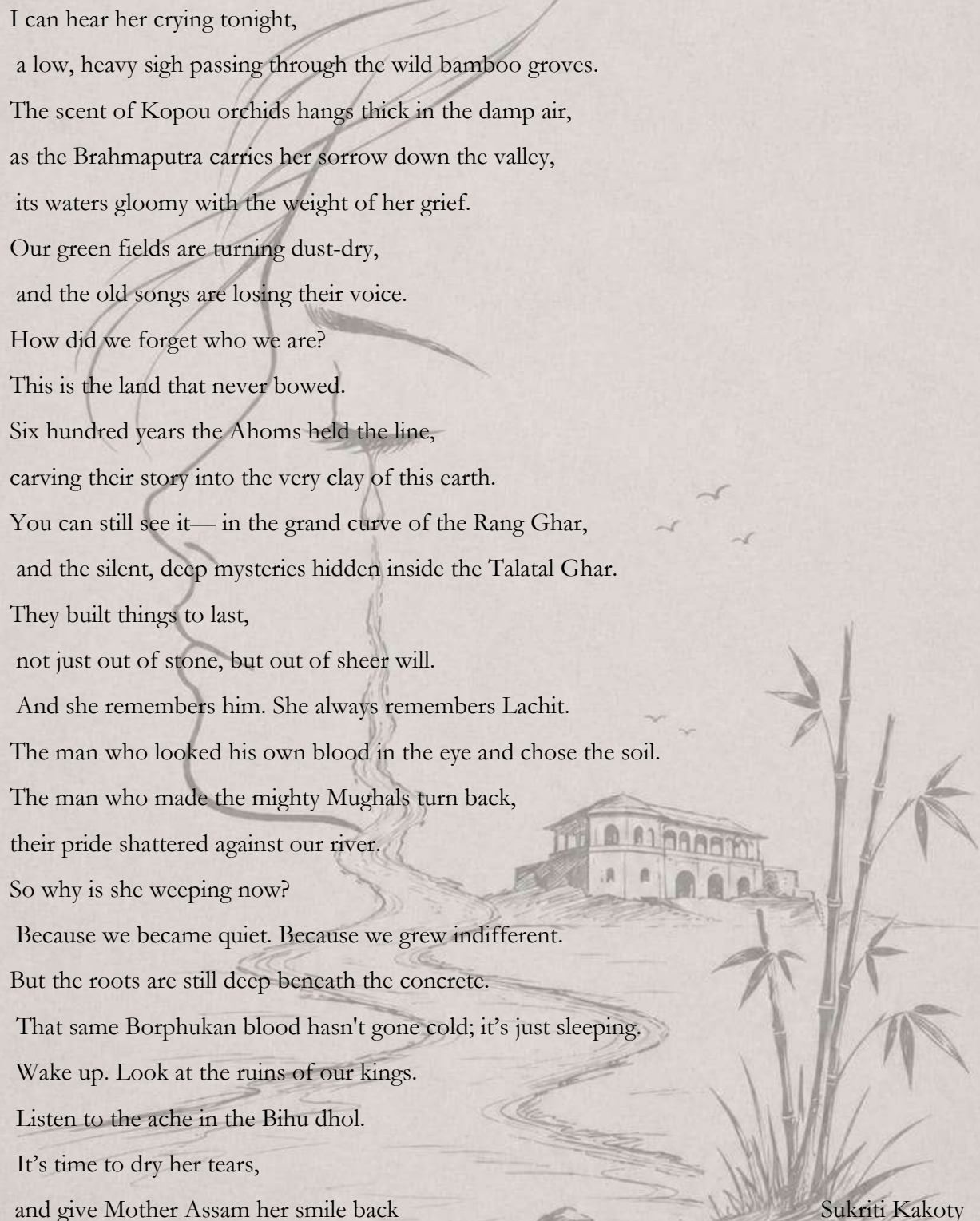
Catering only to a serenity of pessimism—
begrudgingly sane,
yet tainted by woe and qualms.

Here I remain, chained within this abode,
trodden beneath an unyielding stain,
utterly smeared in indigo.

Whilst the brimming phantom chirps of a vision,
it dissipates without a trace.

Esta Boro
HS First Year

The Tears of Aai

I can hear her crying tonight,
a low, heavy sigh passing through the wild bamboo groves.
The scent of Kopou orchids hangs thick in the damp air,
as the Brahmaputra carries her sorrow down the valley,
its waters gloomy with the weight of her grief.
Our green fields are turning dust-dry,
and the old songs are losing their voice.
How did we forget who we are?
This is the land that never bowed.
Six hundred years the Ahoms held the line,
carving their story into the very clay of this earth.
You can still see it—in the grand curve of the Rang Ghar,
and the silent, deep mysteries hidden inside the Talatal Ghar.
They built things to last,
not just out of stone, but out of sheer will.
And she remembers him. She always remembers Lachit.
The man who looked his own blood in the eye and chose the soil.
The man who made the mighty Mughals turn back,
their pride shattered against our river.
So why is she weeping now?
Because we became quiet. Because we grew indifferent.
But the roots are still deep beneath the concrete.
That same Borphukan blood hasn't gone cold; it's just sleeping.
Wake up. Look at the ruins of our kings.
Listen to the ache in the Bihu dhol.
It's time to dry her tears,
and give Mother Assam her smile back

Sukriti Kakoty

HS First Year

Unreal Hours

The world is stitched with silence
And my heart keeps pacing
A room too small for longing...
Walls lean in, their shadows whisper,
And I wonder why the night feels
Heavier than the day...
Far away, my mother sleeps,
Her breath a lullaby I cannot reach...
Here, time bends,
Dreams blur with waking,
And nothing holds steady;
Not even me....
Unreal, unreal!
Yet I am here, a quiet pulse
Waiting for morning....

Hemangini Pathak

HS Second Year

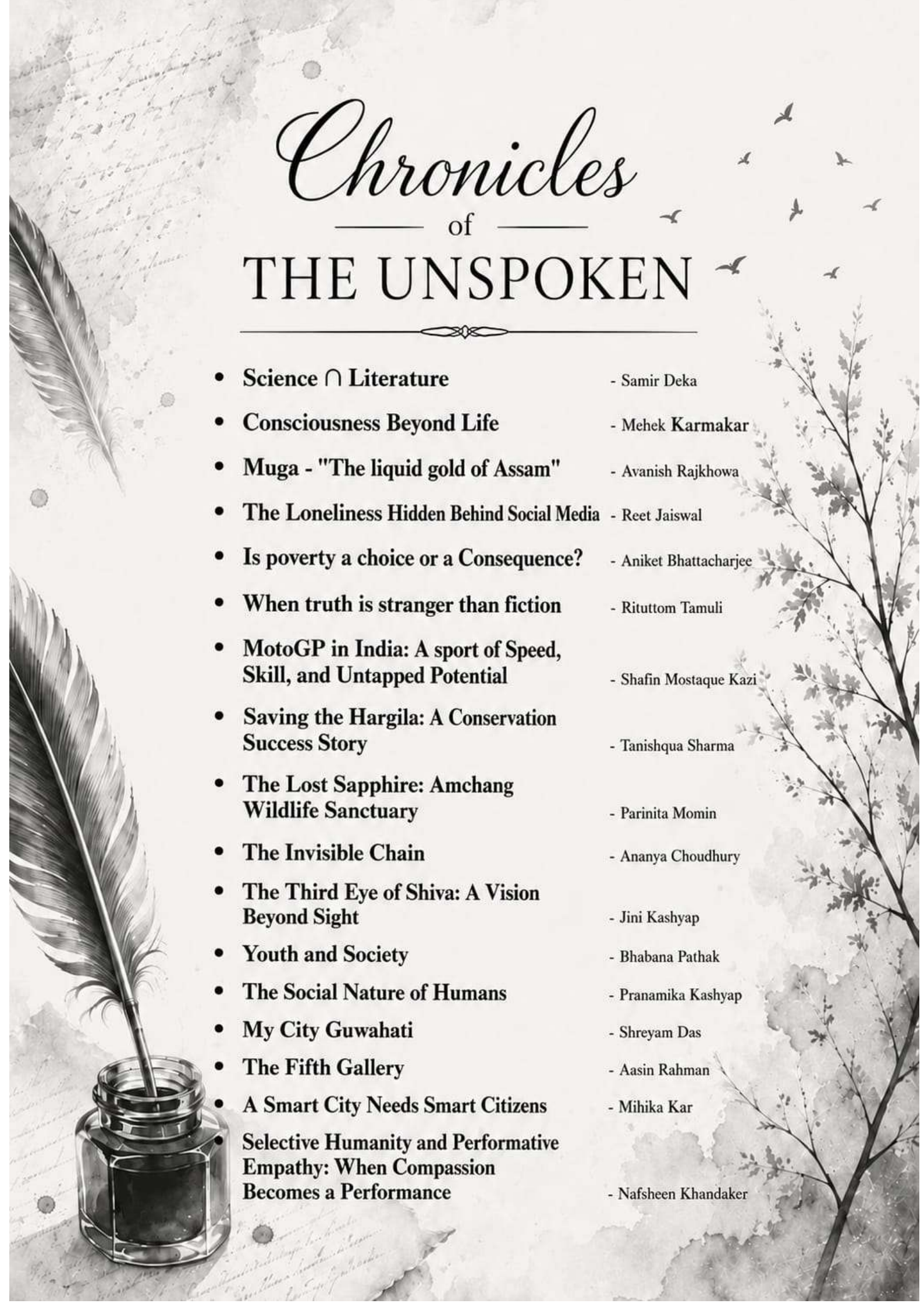
THE MOON I LOVED

The moon still rises
like nothing ever changed
same pale glow, same quiet patience,
as if it never learned how people drift apart.
You used to be like that
soft light in my loud days,
the calm in every storm I couldn't name.
I thought you understood
the tides inside me,
how some nights I was full,
and some nights I disappeared.
But maybe I was wrong.
Now I look up alone,
and the moon feels different
not distant, just... unreachable.
Like you.
Still there, still shining,
but no longer mine to talk to.
I wonder if you ever notice it too,
how it hangs between us
like all the words we never said.
How it watches quietly
as I try to make peace
with being misunderstood.
They say the moon controls the ocean,
pulls waves without asking.
Maybe that's what you were
a force I couldn't explain,
something that moved me
even when you didn't stay.

And still even after everything
I can't hate the moon.
Because some nights, when it's soft and full again, I
almost feel like
you're listening

Kunal Medhi
HS First Year

Chronicles — of — THE UNSPOKEN

- **Science $\cap$ Literature** - Samir Deka
- **Consciousness Beyond Life** - Mehek Karmakar
- **Muga - "The liquid gold of Assam"** - Avanish Rajkhowa
- **The Loneliness Hidden Behind Social Media** - Reet Jaiswal
- **Is poverty a choice or a Consequence?** - Aniket Bhattacharjee
- **When truth is stranger than fiction** - Rituttom Tamuli
- **MotoGP in India: A sport of Speed, Skill, and Untapped Potential** - Shafin Mostaque Kazi
- **Saving the Hargila: A Conservation Success Story** - Tanishqua Sharma
- **The Lost Sapphire: Amchang Wildlife Sanctuary** - Parinita Momin
- **The Invisible Chain** - Ananya Choudhury
- **The Third Eye of Shiva: A Vision Beyond Sight** - Jini Kashyap
- **Youth and Society** - Bhabana Pathak
- **The Social Nature of Humans** - Pranamika Kashyap
- **My City Guwahati** - Shreyam Das
- **The Fifth Gallery** - Aasin Rahman
- **A Smart City Needs Smart Citizens** - Mihika Kar
- **Selective Humanity and Performative Empathy: When Compassion Becomes a Performance** - Nafsheen Khandaker

SCIENCE $\cap$ LITERATURE

Exploring the Common Ground Between Facts and Stories

Are you a science enthusiast or a literature lover? What if choosing between the two meant missing half the story? We have long viewed science and literature as two opposite worlds — one driven by logic and the other by imagination. Yet, what many of us often overlook is that they do not compete; **they coexist** and complement each other.

Together, they help us see the world more completely — science explaining how it works, and literature reminding us why it matters. The same stars that inspire astronomers to study the cosmos have inspired poets to write verses for centuries.

But if science and literature complement each other, where exactly do they meet?

Beyond the Divide:

If we were to represent science and literature as two intersecting sets, their overlap would be defined by curiosity, fueled by imagination, and guided by ethics and humanity.

Curiosity is the driving force behind both a scientist's experiment and a writer's story. **Imagination** allows scientists to propose bold theories while enabling writers to create worlds that challenge our thinking. **Humanity** and ethics ensure that knowledge is used wisely, reminding us that progress should benefit people rather than merely advance technology.

These shared qualities remind us that while science seeks to understand the universe, literature seeks to understand our place within it. Their intersection reminds us that true progress is measured not only by what we discover, but also by how we choose to use that knowledge.

Dreams Before Discoveries:

Some of history's most extraordinary scientific ideas first appeared in the pages of literature, where writers dared to imagine the impossible.

In *The Time Machine*, H.G. Wells transformed time from something merely measured into something that could be explored. Although the novel is fictional, it inspired generations of readers to think differently about time, demonstrating how literature can expand scientific imagination.

On the other hand, *Frankenstein* by Mary Shelley explored the ethical consequences of creating life through science. More than two centuries later, as humanity grapples with artificial intelligence and genetic engineering, her questions remain remarkably relevant.

In this way, literature becomes both the spark that ignites scientific curiosity and the conscience that guides scientific progress.

Discoveries into Stories:

The relationship between science and literature is reciprocal. Just as literature has inspired scientific curiosity, scientific discoveries have continually provided literature with new ideas, challenges, and possibilities.

For instance, climate science has inspired numerous novels that imagine futures shaped by rising sea levels, extreme weather, and environmental collapse. Through such stories, literature encourages readers to reflect on the consequences of today's actions and the responsibility we hold towards our planet. From the changing climate to intelligent machines, every scientific breakthrough opens new possibilities for storytelling while inviting us to reflect on its impact on society. Likewise, advances in robotics and artificial intelligence have inspired writers to question the relationship between humans and machines. Such stories encourage us to think beyond technological achievements and consider the ethical responsibilities that accompany them.

Thus, science offers literature new frontiers to imagine, while literature transforms scientific possibilities into stories that educate, inspire, and remind us of the human values that must guide progress.

A Shared Horizon:

So, have you made your choice? A science enthusiast or a literature lover? Or perhaps you're still undecided? I have a better suggestion: why choose at all? Every equation begins with a question, and every story begins with curiosity. Science reveals the mysteries of the universe, while literature reveals the mysteries within ourselves. It is at their intersection that knowledge gains meaning, imagination finds direction, and humanity discovers its greatest possibilities.

The future, perhaps, belongs not to one or the other, but to the harmony they create together—for the greatest ideas are rarely born in isolation; they emerge where science and literature meet.

Samir Deka

HS Second Year

“Consciousness Beyond Life”

Wait.

Don't turn the page just yet.

I want to ask you something... perhaps the strangest one you'll ever be asked.

Who are you?

Not your name. Not your age. Not your Instagram username, your school, your marks, or the dreams you've carefully stitched.

Now tell me- ***Who are you?***

It sounds like one of the easiest questions in the world, doesn't it? Yet it's funny how no one has ever answered it completely.

How do you know it's your first life? You don't remember being inside your mother's womb or your first words or your first walk. Yet you know you existed because memory has never been the measure of existence.

Now imagine this:

You walk into a place you've never visited before. Every road is unfamiliar, every face a stranger. Yet something deep inside whispers, "I've been here." Something that we now commonly refer to as ***Deja Vu***.

You brush it off as coincidence.

But what if something in you remembers what your mind has forgotten?

Now here's something fascinating. The body you're living in today isn't the same body you had as a child. Your skin, your blood, every cell that you possess has been replaced. Even your thoughts, habits and opinions have transformed over time.

Yet despite a completely changing body, one thing has never changed...

The quiet voice reading these words. The one that says, "**This is me.**"

Who exactly is this 'me'?

Not your name. Not your face. Not your fingerprints- ***You. Who are you?***

Science has taken us to the Moon, peered into black holes, and unlocked the language of DNA. Yet one mystery remains stubbornly unsolved: consciousness. Why are we conscious at all?

What if consciousness doesn't end when the body does, but it continues its journey just as a traveller leaves one home for another?

For thousands of years, this possibility has been called reincarnation. Not merely the idea of being born again, but the idea that the conscious self is more enduring than the body it temporarily inhabits.

Whether one accepts this idea or not, it raises a profound question. If the body is constantly changing, yet your sense of self remains, perhaps you've been asking the wrong question all along.

Instead of asking, **"Is reincarnation real?"** Maybe we should first ask,

"Who is it that could reincarnate?"

Perhaps the mystery of life does not begin after death but, begins with the one question we rarely pause to ask while we're alive.

Who am I?... The silent observer who has watched every chapter of your life unfold and who, perhaps, has witnessed many more than you can remember.

So, before you dismiss the idea, ask yourself one last question. If tonight someone erased every memory you've ever had...

Would you still exist?

If your answer is yes...

Then probably you've already taken the first step into one of humanity's oldest and most fascinating mysteries.

Mehak Karmakar

HS Second Year

MUGA- “THE LIQUID GOLD OF ASSAM”

Assam, the gateway to Northeast India, is considered to be one of the most beautiful places. Assam is famous for its rich culture, natural beauty, and unique handloom traditions. Among its most treasured gifts to the world is **Muga silk**, often known as the "**Golden Thread of Assam.**" Produced exclusively in Assam, Muga silk is renowned for its natural golden sheen, durability, and elegance. It is not only a symbol of Assamese heritage but also a valuable product in international markets.

Muga silk is produced from the silk of the silkworm **Antheraea assamensis**, which is native to Assam. Unlike other silks that require artificial dyeing, Muga has a natural golden colour that becomes brighter with age and after each wash. This rare quality makes it highly prized for traditional garments such as **mekhela chadors, sarees**, scarves, and luxury fashion products. For centuries, Muga silk has been associated with royalty and prestige. Historical records show that **Ahom kings** and nobles reserved Muga silk garments for special ceremonies, cementing its status as a fabric of honour and wealth.

In recent years, the international demand for eco-friendly and sustainable textiles has increased significantly. Global consumers are moving away from fast fashion and synthetic fabrics toward natural, biodegradable, and ethically produced materials. This trend has created new opportunities for Assam's Muga silk industry. Countries in Europe, North America, Japan, and Southeast Asia have shown growing interest in handcrafted and sustainable silk products. Fashion designers worldwide are incorporating Muga silk into their collections because of its unique appearance, cultural value, and story of traditional craftsmanship. Luxury brands appreciate that each piece carries the mark of Assamese artisans.

The **Geographical Indication (GI)** tag granted to Muga silk in 2007 has further strengthened its identity in global markets. It protects authenticity, prevents counterfeiting, and helps consumers recognize genuine Assamese silk. This legal recognition has boosted buyer confidence abroad and given local weavers a competitive edge. Government initiatives such as the **Silk Mark Organisation of India**, trade fairs such as the India International Silk Fair, and e-

commerce platforms have also helped local weavers and entrepreneurs reach international customers directly, improving their income.

To maintain its global reputation, coordinated efforts are essential. Support for silk farmers through subsidies, training in scientific silkworm-rearing methods, and plantation drives to grow host trees can stabilize supply. Investment in modern yet eco-friendly production techniques can improve yield without compromising quality. Marketing campaigns that highlight Muga's sustainability, durability, and cultural story will appeal to conscious consumers worldwide. Collaborations between Assamese weavers and international designers can also open new high-end markets.

In conclusion, **the Golden Thread of Assam** is more than just a textile; it is a symbol of the state's culture, craftsmanship, and economic potential. It represents centuries of tradition woven into every thread. With proper support, innovation, and global promotion, Muga silk can continue to shine in international markets while preserving Assam's rich heritage for future generations. Protecting this golden legacy means protecting the livelihoods, identity, and pride of Assam.

Thank You very much for reading my article!

Avanish Rajkhowa

HS First Year

The Loneliness Hidden Behind Social Media

Sometimes I think our generation mastered the art of appearing alive while quietly disappearing inside. Every night, glowing screens light up tired faces like artificial moons. Fingers keep moving, people keep posting, laughter keeps echoing through speakers, yet something always feels unfinished after the phone goes dark. And maybe the saddest part is that I myself am a part of this theatre too. I have watched my thumb scroll through hundreds of lives while my own sat beside me, waiting patiently to be noticed. Somewhere between notifications and sleepless nights, silence learned how to wear bright colours. Loneliness no longer arrives loudly.

It comes softly now.

In typing indicators.

In deleted messages.

In the unbearable emptiness after uploading a picture you spent an hour pretending not to care about. Sometimes I feel like people no longer want to be understood. They only want to be seen. There is a difference between the two, and I think our generation forgot it somewhere between filters and front cameras. We turned emotions into aesthetics because raw feelings make people uncomfortable. Sadness now hides behind blurry photographs, song lyrics, dim lights, and captions nobody asks about deeply enough.

And honestly, even I have done this. There are days when posting feels easier than speaking. Easier to disappear artistically than exist honestly. Maybe that is why everyone looks beautiful online now. Pain has learned presentation. Loneliness has learned angles. Even exhaustion nowadays arrives decorated with soft music and low-exposure lighting.

sometimes wonder how many people are secretly drowning behind the versions of themselves they created for others to consume. Because social media does not always steal time. Sometimes it steals untouched moments. Half-felt emotions. The natural shape of happiness. People sit beside sunsets and look at screens brighter than the sky itself.

Memories are no longer collected, they are carefully manufactured as proof. Proof that we were happy. Proof that we were loved. Proof that we existed loudly enough to not be forgotten. But despite all this noise, people still go to sleep feeling invisible. And maybe loneliness today is not the absence of people at all. Maybe it is the exhausting feeling of being perceived by everyone while being known by nobody.

Reet Jaiswal

HS First Year

Is Poverty a choice or a Consequence?

“Before asking why someone is poor, perhaps we should first ask what opportunities they were never given.”

Every day, we walk past people who sleep on footpaths, children who sell flowers instead of carrying school bags, and parents who skip meals so their children can eat. We see them. We feel sorry for them. And then we move on.

But one question stays behind.

Is poverty a choice, or is it a consequence?

Many people say, “If you work hard enough, you can become anything.” It is a beautiful thought. Hard work has changed countless lives. History is full of people who rose from nothing through determination and courage. Our choices do matter.

But then another question quietly appears.

Can hard work alone defeat a battle that began before birth?

A child does not choose the family into which they are born. No one chooses to grow up without education, healthcare, or even two meals a day. If life begins with unequal opportunities, can we really expect equal outcomes?

Sometimes, society judges poverty without understanding it. We call people lazy because we only see where they are standing today. We never see the road they had to walk barefoot.

There is also another way of looking at life. Many people believe in the law of **karma** that our present circumstances may be influenced by the actions of our previous lives. Whether one believes this or not is a matter of faith. It cannot be proved or disproved. Yet if karma teaches us anything, it should teach us compassion, not pride. After all, if someone’s suffering is part of their journey, perhaps helping them is part of ours.

What troubles me most is not poverty itself.

It is a way we react to it.

We celebrate the success of a rich person saying, “They earned it.” But when someone is poor, we quickly ask, “What did they do wrong?”

Why do we assume success is always deserved and suffering is always someone's fault?

If poverty is a choice, then why are millions of hardworking labourers still struggling? Why does a farmer who feeds the nation sometimes sleep hungry? Why does a child with brilliant dreams leave school simply because their family cannot afford books?

Maybe the problem is not that poor people do not work hard.

Maybe the problem is that hard work does not always receive equal rewards.

I believe poverty is neither completely a choice nor completely a consequence. It is a mixture of circumstances, opportunities, and personal decisions. Some people are born with a ladder already waiting for them. Others spend their entire lives just trying to build one.

The real tragedy of poverty is not an empty wallet.

It is an empty chance.

Perhaps the question should never have been, **“Whose fault is poverty?”**

Perhaps the better question is, **“If we know poverty exists, what responsibility do we have toward those living in it?”**

Because a society is not remembered for the height of its buildings or the wealth of its people. It is remembered for how it treats those who have the least.

Maybe poverty is not the greatest failure.

Maybe the greatest failure is when those who have enough stop caring about those who have nothing.

And until every child gets an equal chance to dream, this question will continue to echo.....

Is poverty a choice...or is it a consequence of the world we have created together?

Aniket Bhattacharjee

Editor (Eng Sec.)

HS Second Year

WHEN TRUTH IS STRANGER THAN FICTION

Around the year 1990, a man named Preston Nichols appeared on a television talk show and made a series of highly unusual, startling claims. In a shocking interview, he stated that the United States government was hiding a deeply mysterious scientific operation from the rest of the world—one involving advanced science far beyond our current understanding. Nichols alleged that covert government agents were conducting experiments in mind control, telepathy, teleportation, and even time travel. Upon hearing these claims, the general public was thrown into a state of panic, while critics quickly labeled him crazy. Meanwhile, watching this interview from afar were two twin brothers who happened to be filmmakers. They found Nichols' story so compelling that they went on to create an entire hit television series based on it. That series is none other than Netflix's *Stranger Things*, directed by the Duffer Brothers. Much like other science fiction media, this show was heavily inspired by one of history's most horrifying alleged experiments: what we know today as the **Montauk Project**.

The Philadelphia Connection

Al Bielek, a central figure in ufology and conspiracy circles, claimed that the Montauk Project was actually a direct continuation of the 1943 **Philadelphia Experiment**, which was originally conducted by the US military. During that earlier experiment, they allegedly developed a naval ship capable of completely disappearing. Who was rumored to be responsible for this mind-bending technology? None other than the worldfamous, enigmatic scientist **Nikola Tesla**—the same man rumored by conspiracy theorists to have built a functional time machine. Following World War II, the United States military supposedly became deeply entangled in this highly secretive continuation project. The setting for this operation was Montauk, a small, quiet hamlet located on the easternmost tip of Long Island, New York. Deep within this coastal area lies a military site named **Camp Hero**, where underground facilities are situated beneath the imposing radar tower.

Figure 1: The AN/FPS-35 Radar Tower at Camp Hero, Montauk.

Other Dimensions & Secret Horrors

Preston Nichols and Al Bielek claimed they were forced participants in these experiments. They alleged that advanced machinery was attached directly to their bodies, forcing them to perform unnatural tasks utilizing telepathy, telekinesis, and teleportation. Both men claimed to have witnessed horrors so profound that simply recalling them caused severe psychological distress. According to their accounts, the project abducted numerous homeless children to use as

Figure 2: The mysterious unidentifiable carcass discovered on Montauk Beach (2008).

test subjects. Scientists allegedly used specialized machinery to forcefully enhance the psychic abilities of these youth.

Furthermore, it is claimed that during these psychological experiments, children's minds were forced into other dimensions. This forced mental mapping allowed their consciousness to connect to alternate realms, where they reportedly witnessed terrifying extraterrestrial creatures. Because Nichols was an active part of the project, he claimed he could often sense a strange, otherworldly creature standing nearby—an entity that did not belong to our reality. Decades later, a bizarre event renewed public interest in these claims. In 2008, beachgoers walking along Montauk Beach discovered the carcass of a strange, unidentifiable creature washed ashore. Local residents and conspiracy theorists quickly speculated that the creature had slipped into our world from another dimension, directly unleashed by the lingering effects of the Montauk experiments.

Figure 3: Alleged surveillance footage detailing psychic experimentation.

Figure 4: Purported project personnel and test subjects at the underground facility.

Is the American government still actively involved in dark experiments that they wish to conceal from the public? Why do modern enigmas like Area 51 and the Philadelphia Experiment remain shrouded in absolute mystery? Perhaps the mainstream science we are allowed to perceive is only as much as powerful figures want us to see. The ultimate truths remain hidden from humanity.

THAT’S WHEN REALITY DEFIES IMAGINATION: “THE MONTAUK PROJECT”

Rituttom Tamuli

HS First Year

MotoGP in India: A Sport of Speed, Skill, and Untapped Potential

MotoGP is widely regarded as the highest level of motorcycle racing in the world. Featuring riders who compete at speeds exceeding 350 km/h, the sport combines courage, precision, physical fitness, advanced engineering, and years of dedication. For millions of fans across countries such as Spain, Italy, Indonesia, and Thailand, MotoGP is more than a sport—it is a passion. In India, however, despite a growing interest in motorsports, MotoGP remains relatively unknown to the general public.

This situation is surprising when we consider that India is one of the largest two-wheeler markets in the world. Motorcycles are an essential part of daily life for millions of Indians. Many young people grow up fascinated by speed, motorcycles, and racing. Yet only a small number get the opportunity to explore motorsports professionally. Unlike cricket, football, or badminton, motorcycle racing receives limited attention, making it difficult for aspiring riders to pursue their dreams.

One of the biggest challenges is the high cost associated with the sport. Professional racing requires specialized motorcycles, safety equipment, maintenance, coaching, travel expenses, and participation fees. For many families, these costs are simply unaffordable. As a result, talented young riders often have to abandon their ambitions before they can fully develop their skills.

Another major obstacle is the lack of racing infrastructure. India has only a handful of professional racing circuits compared to many countries where motorsports are more established. In several states, aspiring racers have no access to proper tracks and must rely on public roads to satisfy their interest in riding. This is neither safe nor effective for developing professional talent. A larger network of racing facilities would provide young enthusiasts with a safe environment to learn, train, and compete.

The government can play a significant role in promoting motorsports across the country. Investments in racing infrastructure, youth development programs, and regional competitions could help identify and nurture talented riders from an early age. Partnerships between government agencies, educational institutions, and private sponsors could make the sport more accessible to students who possess talent but lack financial resources.

Educational institutions can also contribute by organizing motorsport awareness programs, technical seminars, and engineering projects related to racing technology. Such initiatives would not only encourage sporting talent but also inspire interest in fields such as mechanical engineering, aerodynamics, and automotive design. Motorsport is unique because it combines athletic excellence with technological innovation.

Despite hosting only one MotoGP race in the past, India demonstrated its potential as a motorsport nation when more than 100,000 fans attended the inaugural Indian Grand Prix at the Buddh International Circuit in 2023. This remarkable turnout highlighted the enthusiasm that exists among Indian motorsport enthusiasts. The growing popularity of MotoGP content on television, social media platforms, and online communities further suggests that interest in the sport is steadily increasing. With greater exposure, better infrastructure, and long-term

investment in grassroots development, MotoGP could attract a much larger audience and create new opportunities for riders, engineers, and motorsport professionals across the country.

MotoGP is more than just racing—it is a celebration of courage, discipline, precision, and human potential. Every rider who reaches the world championship level represents years of sacrifice, training, and determination. These qualities make MotoGP not only an exciting sport but also a source of inspiration for young people.

For many young Indians, MotoGP represents more than entertainment. It symbolizes the pursuit of excellence and the dream of competing against the best in the world. Many enthusiasts aspire to represent India on the international stage, but they need opportunities, support, and infrastructure to turn those dreams into reality.

India has the talent, the passion, and the motorcycle culture necessary to succeed in motorsports. With greater investment in racing facilities, grassroots programs, and public awareness, MotoGP can grow from a niche interest into a widely recognized sport. By nurturing motorsport culture today, India can create opportunities for the champions of tomorrow. The champions of the future may already exist among today's youth; all they need is a track on which to begin their journey.

Shafin Mostaque Kazi

Sub Editor (Eng Sec.)

HS Second Year

Saving the Hargila: A Conservation Success Story

“In nature, nothing exists alone.”- Rachel Carson

Not every hero wears a cape- some spread their wings across the skies of Assam. Once neglected, feared, and dismissed as a bad omen, the Hargila, or the Greater Adjutant Stork, has become one of India's greatest conservation success stories. Its remarkable journey from the edge of extinction to a symbol of hope proves that when people choose compassion over prejudice, nature can recover in extraordinary ways.

The Hargila is far more than an unusual-looking bird. As a natural scavenger, it plays a vital role in maintaining ecological balance by feeding on animal carcasses and organic waste, helping to keep the environment clean and reducing the spread of diseases. Yet, despite its importance, the species faced severe threats due to rapid urbanization, loss of nesting trees, and long-standing misconceptions that led people to destroy its habitat.

A new chapter began when local communities, conservationists, and environmentalists came to protect the bird. Under the inspiring leadership of **Dr. Purnima Devi Barman**, attitudes towards the Hargila underwent a remarkable transformation. Women from nearby villages formed conservation groups, protected nesting sites, celebrated the arrival of the birds, and even incorporated Hargila motifs into traditional handwoven textiles. What was once seen as a symbol of misfortune gradually became a source of pride and identity for the people of Assam.

Today, the Hargila stands as a living reminder that conservation succeeds when communities become its strongest guardians. Its revival demonstrates that protecting biodiversity is not solely the responsibility of Dr. Purnima Devi Barman or governments or even scientists-it is a shared duty that begins with awareness, empathy, and collective action.

The story of the Hargila is not merely about saving a bird; it is about restoring harmony between people and nature. As these majestic birds soar across Assam's skies once again, they carry a timeless message: every species has a place in our ecosystem, and by protecting nature, we protect our own future. The Hargila's success inspires us to believe that even the smallest acts of kindness can create lasting change for generations to come.

Tanishqua Sharma

Sub Editor (Eng Sec.)

HS Second Year

The Lost Sapphire: Amchang Wildlife Sanctuary

Once a thriving expanse of lush greenery where countless plants and animals flourished, Amchang now whispers a silent tale of loss and change. Located on the eastern outskirts of Guwahati, Amchang was declared a wildlife sanctuary in 2004 to conserve the rich biodiversity of the region.

Escaping Guwahati's chaotic traffic, travellers take a path carved straight through an endless sea of towering trees and tea gardens. This soothing, vibrant green landscape breathes life back into weary souls—a truly beautiful escape!

Ironically, the current scenario is opposite to reality. Some private developers, seeking to gain from the region, have intervened and destroyed its natural beauty. What is the value of amenities marketed as 'entertainment hubs,' 'fancy restaurants,' and 'adventure parks' if they have a lasting negative impact on the local environment? To attract more visitors, some groups are constructing new roads and bridges and expanding walking trails. Meanwhile, many tourists—though they appear to have come from well-educated and well-mannered families—treat the sanctuary as a mere picnic spot, cooking, eating, and enjoying themselves while forgetting that it is a refuge for wildlife, not a place for recreation. Discarded wine bottles, plastic waste, and cigarette wrappers have become an 'all-too-common' sight.

The air no longer feels as fresh as it once did. Perhaps the most distressing reality is the persistent social prejudice faced by the inhabitants. In a recent incident, a local Adivasi family was denied entry into a 'facility' there, despite the fact that the indigenous communities have long been the guardians of the land and its rich biodiversity. I witness human luxuries on one hand; on the other, I hear the silent weeping of nature...

As though Amchang itself were crying out, "Save me from human greed." The wildlife, forests, and local communities that depend on this sanctuary are paying the price of reckless exploitation.

Development should not come at the cost of nature. What progress is it if we sacrifice the very ecosystems that sustain life?

The sapphire still shines, but its glow is fading. The trees stand silent and the hills remain patient, waiting for us to remember that nature is not 'ours' to conquer, but a treasure entrusted to our care.

Parinita Momin

HS First Year

THE INVISIBLE CHAIN

Imagine two girls. Both are sixteen years old. Both of them know every chapter of their biology textbooks. Yet neither of them understands why millions of women suffer from PMOS. Neither understands why a packet of chips is cheaper than many nutritious foods. Neither knows why lifestyle diseases are increasing despite advances in medicine. This is not their failure. It is society's. Again and again, society waits for consequences before acknowledging causes. This article is not about women's health or food alone, here I am spilling out my thoughts about the "POLITICS OF NEGLECT". One of the most significant intellectual mistakes of modern policymaking is the tendency to examine social problems in isolation. And this is where the real story begins.

For years, we have been told that junk food is the enemy. But what exactly makes food "junk"? A burger is made of bread, vegetables, and protein patty. None of these ingredients are harmful by themselves. If the bread contained more fiber, the patty contained quality protein, and healthier oils were used, would the same burger still be called junk food? Probably not.

The problem is not the existence of fast food. The problem is a system that often prioritizes profit, convenience, and shelf life over nutrition. Youths today have been put into a merciless competitive world. Home food is not always available, and starving is not an opinion. A better approach is to make society aware of what is being sold in packets, restaurants, and food outlets. This has consequences far beyond weight gain. Poor nutrition affects metabolism, hormones, sleep, energy levels, and mental well-being. Over time, these changes contribute to conditions such as obesity, diabetes, PMOS ("Polyendocrine Metabolic Ovarian Syndrome" is simply the new, updated medical name for PCOS "Polycystic Ovary Syndrome") and PCOD.

Yet for decades, women's hormonal health remained largely invisible in public discussions. Irregular periods were dismissed. Hormonal imbalances were treated as personal struggles rather than public health concerns. The question is not why society talks about PMOS today. The question is why it remained silent for so long?

The answer exposes a deeper problem: we are taught many things, but not always the things that matter most. A student can spend fifteen years in school learning equations, historical dates, and scientific theories, yet graduate without understanding nutrition, hormonal health, stress management, or preventive healthcare. If education is meant to prepare people for life, why are some of life's most important lessons missing?

This is where slogans meet reality. Campaigns such as "Beti Bachao, Beti Padhao" carry an important message. But saving and educating girls cannot end with enrollment numbers and classroom attendance. A girl is not truly empowered simply because she sits in a classroom. She is empowered when she understands her health, her rights, her finances, her opportunities, and the systems that shape her future. What does it mean to educate a girl if she remains uninformed about conditions that affect millions of women? What does empowerment mean if awareness arrives only after suffering?

These questions are uncomfortable because they challenge the difference between symbolic progress and meaningful progress. The same pattern appears everywhere. We discuss nutrition after obesity rises. We discuss mental health after burnout becomes common. We discuss

environmental protection after pollution becomes dangerous. Again and again, society waits for consequences before acknowledging causes.

This is the POLITICS OF NEGLECT. Not the absence of knowledge, but the habit of ignoring problems until they become impossible to ignore. What makes this cycle dangerous is normalization. When only a few people suffer, society sees a problem. When millions suffer, society begins to see normality. Stress becomes normal.

Hormonal disorders become normal.

Unhealthy lifestyles become normal.

And once a problem becomes normal, urgency disappears. The greatest challenge facing modern society is not a lack of information. We know more about nutrition, health, and human development than any generation before us. The challenge is connecting the dots. The true challenge, therefore, is not treating PMOS, PCOD, obesity, stress, or metabolic disease individually. The challenge is interrupting the cycle that continuously produces them. Until societies focus on the origins of the cycle rather than its symptoms, every solution will remain temporary. The system will continue generating the very problems it claims to solve. And each generation will inherit a more sophisticated version of the same crisis.

Ananya Choudhury

Sub Editor (Eng Sec.)

HS Second Year

The Third Eye of Shiva: A Vision Beyond Sight

In the vast ocean of Hindu mythology, there is something quietly powerful about the image of Lord Shiva. Unlike many other deities who are adorned with ornaments and expressions of grandeur, Shiva often appears simple, almost detached from the world. His calm face, closed eyes, and meditative posture suggest a stillness that feels deeper than silence. And yet, right at the center of his forehead lies a symbol of immense power—the third eye.

At first glance, the third eye may seem like a mystical or even fearsome element. Many of us have heard stories about how, when this eye opens, it releases a destructive fire capable of reducing everything to ashes. As children, this idea might have felt dramatic, even frightening. But as we grow and begin to look beyond the surface of such symbols, we realize that Shiva's third eye is not simply about destruction. In fact, it carries one of the most beautiful and meaningful messages in spiritual thought—a message about awareness, truth, wisdom, and inner transformation.

To understand the third eye, we must first understand what it means to truly "see." Our two eyes allow us to observe the physical world—the colours, shapes, movements, and forms that surround us. But what we see is often limited to appearances. We judge quickly, make assumptions easily, and become trapped in illusions created by the external world. Shiva's third eye represents a different kind of vision, one that goes beyond the physical. It is the eye of awareness, truth, intuition, and inner understanding.

There is a well-known story in Hindu mythology about Kamadeva, the god of desire. It is said that when Shiva was deep in meditation, Kamadeva tried to disturb him by awakening feelings of desire. In response, Shiva opened his third eye, and Kamadeva was reduced to ashes. At first, this story may seem harsh, even cruel. But when we look at it symbolically, its meaning becomes clearer. Kamadeva represents uncontrolled desires, distractions, and attachments—all the things that pull us away from focus, peace, and self-awareness. Shiva's third eye burning him is not simply an act of anger; it is a powerful reminder that true awareness can overcome the hold that such distractions have over us.

In this way, the third eye is not about destruction for the sake of destruction, but about purification. It burns away ignorance, ego, and illusion—the things that cloud our understanding. The fire of the third eye represents the transformative power of wisdom. Once these obstacles are removed, what remains is clarity, truth, and a deeper sense of self. Sometimes, what must be destroyed is not something outside us, but something within us that prevents us from growing.

Another layer of meaning connects the third eye to the Ajna chakra, often called the "third-eye chakra" in yogic philosophy. This energy center, located between the eyebrows, is believed to be associated with intuition, insight, and inner perception. When awakened, it is said to allow a person to think clearly, see beyond confusion, and trust their inner voice. Shiva, known as the Adiyogi, or the first yogi, represents the complete awakening of this inner power. His third eye is

therefore a symbol of a mind that is no longer trapped by illusion or limited by surface-level perception.

What makes this symbol even more relevant is how deeply it connects to our everyday lives. In today's world, we are constantly surrounded by noise—social media, expectations, comparisons, opinions, and endless distractions. We often find ourselves reacting instead of understanding, judging instead of reflecting, and following what is visible instead of questioning what lies beneath the surface. In such a world, the idea of a "third eye" feels incredibly important. It reminds us to pause and look inward. It encourages us to question what we see and search for deeper meaning rather than accepting everything at face value.

Perhaps, in a more personal sense, the third eye also represents those moments in our own lives when we suddenly understand something deeply—when a truth becomes clear, when we recognize our mistakes, or when we finally see beyond our own ego. These moments may not feel as dramatic as the events described in mythology, but they can be just as powerful. They are small awakenings of our own inner vision, moments when confusion gives way to clarity.

Shiva's third eye also teaches us about balance. Life is not only about creation and growth; sometimes, it is also about letting go. We often hold on to past memories, fears, expectations, and attachments, even when they no longer serve us. The fire of the third eye reminds us that letting go is not necessarily a loss; it can be a transformation. By clearing what is unnecessary, we make space for something new, meaningful, and true.

There is a quiet beauty in this idea: destruction, when guided by wisdom, can lead to renewal. Shiva does not destroy out of chaos; his destruction restores balance and makes transformation possible. His third eye is not merely a weapon of destruction, but a symbol of truth and awakening.

In the end, the most powerful aspect of Shiva's third eye is that it is not just his alone. It is a symbol that exists within all of us. It lives in our ability to think deeply, feel honestly, question our assumptions, and understand ourselves beyond the surface. It appears when we choose awareness over ignorance and listen to our inner voice instead of the endless noise around us.

We may not have a visible third eye, but we all carry its potential. Perhaps the true purpose of this symbol is to remind us of that hidden strength—the silent fire within us that has the power to transform, heal, and reveal the truth.

Because, in the end, true vision is not about what we look at; it is about what we truly understand.

Jini Kashyap

Editorial Board Member

HS Second Year

YOUTH AND SOCIETY

The future of a nation does not solely lie in the hands of its government; it also lies in the minds of its youth. People are born into this world with different skills and creativity. Many people are also capable of adapting to different challenges and situations. Among them, young people play a significant role in society. They possess the energy and determination to bring about meaningful change. The present world is facing many major issues, such as discrimination, gender-based inequality, corruption in the government, violence, pollution, and unemployment, while people with different skills still remain unemployed, and the list is endless. Society cannot improve if the younger generation remains suppressed.

Young people are capable of spreading awareness through various initiatives, education, social media, etc. The youth inspire people to unite and bring an end to discrimination, inequality, and other social issues, which would help them become great future leaders. Young minds generate powerful ideas, develop fresh innovations, and put technology to better use. They can also serve the community by volunteering and spreading basic awareness among people.

As it is often said, "The fire of change often begins in the young hearts," which implies that the youth carry the passion, courage, and determination to improve society. This energy and creativity also inspire other people to help or participate in bringing about change in society.

In conclusion, we can say that "The pen in the hands of the youth can be more powerful than any weapon."

Bhabana Pathak

HS First Year

THE SOCIAL NATURE OF HUMANS

“We rise by lifting others” – Robert Ingersoll

Honestly, this line says it all. From the time we are born, we are never really alone. A baby cannot even take care of itself. Someone is always there: parents, family, doctors-to help. So, when people say, “I achieved everything on my own,” I don’t fully believe that.

Human beings are social by nature. We need people around us, not just to survive but to grow. Think about it, can a child learn to speak or read without teachers or parents? No chance! Support is like the soil and sunlight for a plant. Without it, growth becomes impossible.

History gives us the best examples. Take Mahatma Gandhi, for example. We all call him the Father of the Nation, but could he have won freedom alone? No way! Millions stood with him. Even Isaac Newton recognized this. He once said, “If I have seen further, it is by standing on the shoulders of giants.” That means behind every success, there are people who guide, support, or inspire.

In our own lives too, the same rule works. A student cannot score well without teachers teaching, parents motivating, and friends cheering. Even those “self-made” entrepreneurs like Steve Jobs had mentors and teams. So yes, independence is cool, but interdependence is what actually makes us strong.

Life isn’t always easy. There are failures and bad days. At such times, support feels like magic. Think about a mountaineer climbing Everest. The world praises the climber, but without Sherpas, cooks, and guides, the climb would never happen. Similarly, when someone believes in us during tough times, that belief becomes our strength.

Nature also proves this point. A tree cannot grow without water, sunlight, and soil. Humans are no different. We also need care and connection to become the best version of ourselves.

Does this mean we depend on others for everything? Not at all! Our own efforts matter most. But guidance and help give us direction, just like banks give a river its path. Alone, we may survive, but with others, we truly thrive.

So, in the end, being “self-made” sounds great, but the truth is we all need helping hands. Individual evolution is not a solo journey, it’s a team effort where every little help counts.

Pranamika Kashyap

HS First Year

My City, Guwahati

Guwahati—the beautiful city—is surrounded by hills on three sides and by the mighty Brahmaputra on the other. This city is blessed with natural beauty and boasts scenic landscapes. Considered the gateway to Northeast India as well as Southeast Asia, Guwahati is the largest city in Northeast India. Just like every city has something unique to offer, Guwahati has its own beauty that mesmerises everyone who visits the city.

Being born and brought up in Guwahati, my perspective of the city is that it is a vibrant cultural and economic hub in Northeast India. Formerly known as Pragijotishpur, Guwahati is an emerging centre for trade and commerce, benefiting from its strategic location. These days, it has also become an educational hub of Northeast India, with many educational institutions such as IIT Guwahati, AIIMS Guwahati, National Law University and Judicial Academy, Assam, Assam Skill University, and the upcoming IIM Guwahati. The presence of these educational institutions and many other private-sector institutes, including various nursing colleges, is fostering growth and attracting young talent from across the northeastern states.

Guwahati is also becoming a sports hub of India. Many national and international sporting events are held in this city, thus boosting the hotel industry. Many hotels with modern facilities have come up to cater to the needs of visitors from different parts of the country. In the service sector, many private companies have also opened customer service centres, thereby helping the people of the city resolve their issues and boosting productivity. The city also has beautiful parks and a zoo for the recreation of children and adults.

I have a bond as deep as an umbilical cord with the city. Guwahati is an ideal place for recreation and retreat, as the region consists of green hills, tea plantations, religious places, etc. The people of Guwahati are quite simple, courteous, and welcoming. The city is known for its rich history, with sites like the Kamakhya Temple showcasing its spiritual significance. Guwahati has it all, from the Planetarium, which teaches visitors about planets and the universe, to the nine temples on the hilltop of Navagraha Hill, devoted to the nine celestial bodies. People from various communities, such as Assamese, Bengalis, Biharis, Kochari, Mising, Tiwa, Karbi, and Nepali communities, live together harmoniously. The culture of the city is an amalgamation of various traditions, and festivals like Bihu, Durga Puja, Diwali, and Eid are celebrated with great fervour. Even smaller festivals are celebrated with great enthusiasm and devotion. The business community of the city is predominantly made up of Marwaris, Assamese, Bengalis, and Biharis, followed by people from other communities.

However, Guwahati also faces challenges like urbanisation, traffic congestion, and environmental concerns, which need to be addressed to ensure sustainable development. The city frequently experiences flooding, even after light showers, because of poor drainage systems and the carelessness of citizens. We ought to take steps to keep water bodies clean and make arrangements for the proper disposal of waste to keep the city clean and green.

All in all, Guwahati is a beautiful city that offers everything from serene nature to bustling streets. My city remains a symbol of resilience and diversity, and I feel blessed to be able to live here.

Shreyam Das

HS First Year

THE FIFTH GALLERY

Every museum has its galleries.

One holds ancient civilizations, another preserves masterpieces, a third remembers wars that changed the course of history. They are carefully lit, meticulously labelled, and protected behind glass, as though time itself has agreed to leave them untouched.

But there is one gallery no map mentions.

The Fifth Gallery.

It has no ticket counter, no polished marble floors, and no velvet ropes. You won't find it in a city guide or behind towering pillars. It exists quietly, tucked somewhere between memory and meaning. We walk through it every day without ever realizing we've entered.

This gallery does not preserve relics. It preserves moments.

The last laugh before childhood slipped away. The smell of rain after a storm. A conversation that lasted only minutes but altered the way you looked at the world. The empty seat beside you after someone moved on. The handwritten note folded inside an old book. None of these belong in history textbooks, yet they shape us more profoundly than dates ever could.

Museums teach us that every artifact tells a story. The Fifth Gallery reminds us that every person does too.

We live in an age that celebrates the extraordinary, viral achievements, remarkable milestones, and carefully curated versions of success. Yet the truest parts of our lives are often invisible. They are found in the pauses between conversations, the courage hidden behind quiet decisions, and the kindness offered when no one is watching. These moments rarely receive applause, but they leave permanent fingerprints on who we become.

Perhaps that is why the Fifth Gallery has no labels.

It refuses to reduce a life to a title, a grade, a profession, or a photograph. It understands that human beings cannot be catalogued as easily as paintings or sculptures. We are contradictions. We carry victories beside regrets, confidence beside fear, hope beside uncertainty. Somehow, all of it belongs in the same exhibition.

College, too, is a gallery in motion. Every classroom frames an idea. Every corridor echoes with conversations that may one day become cherished memories. We arrive as strangers carrying different stories and leave as people subtly transformed. Not only by lessons taught at podiums, but by friendships formed in hallways, failures that quietly built resilience, and dreams that slowly learned to take shape.

Years from now, we may forget the exact timetable of a lecture or the questions on an exam. What we will remember is how a place made us feel, who walked beside us, and the version of ourselves we discovered within those walls.

Maybe that is the purpose of the Fifth Gallery.

Not to preserve the world's greatest achievements, but to remind us that ordinary lives are worthy of remembrance. That the smallest moments often become the strongest memories. That every person we meet is an untitled masterpiece carrying an unseen collection of stories.

Long after museums close their doors for the evening, the Fifth Gallery remains open. With every quiet act of courage, every fleeting conversation, every dream dared, and every life sincerely lived, its collection continues to grow.

"Perhaps the finest museums were never built of stone, but of the lives that quietly taught us what it means to be human."

Aasin Rahman

HS First Year

A Smart City Needs Smart Citizens

Every morning, the roads of Guwahati tell the same story. Yes, I am talking about the never-ending traffic that has become a part of our daily lives. Cars and bikes gather together like ants, our ears bursting with the sound of honking every second, while traffic police direct vehicles with whistles to manage the traffic. This picture is not unfamiliar to us, especially to the citizens of Guwahati. In fact, it is an everyday occurrence at traffic hotspots like Silpukhuri, Chandmari, and Ganeshguri. More frustrating than the traffic is the repeated honking that disturbs the ears and minds of the people.

We live in a 'smart' city. For a city to be 'smart', it demands the 'smartness' of its people. Smartness means technological advancement, economic development, and civic consciousness among its people. But can we say that the people of Guwahati are 'smart' enough to move ahead on this journey?

Throwing wrappers on the streets after eating their contents has become a common habit among the people of Guwahati. We find it difficult to carry waste packets with us and, hence, throw them anywhere without bothering to look for a dustbin. That is why we observe every lane and every field filled with packets of chips, chocolate wrappers, and plastic water bottles. Another class of people throw their waste from a distance, aiming at the dustbin. But when the waste falls outside, they do not care to pick it up and put it inside the bin. These actions pollute the environment. Imagine the first impression of a tourist visiting Guwahati being not its beauty, but the litter scattered across the streets. We must have also seen animals like cows and dogs, and birds like crows, feeding on such waste. Just think of a hungry cow searching for food but ending up swallowing a plastic bag left behind by us. The animals suffer as a result of our carelessness.

Another serious issue is that there are people who are habituated to throwing their waste materials into the drains near their homes. Many shopkeepers dispose of the waste from their shops into nearby drains. Throwing waste, especially plastic, blocks the free flow of water through the drains, which results in artificial flooding during the rainy season. Too much waste in the drains also results in an offensive odour and hence affects the entire neighbourhood.

Whenever we look around this city, we won't find a single corner where people have not spat. Consuming gutkha, tobacco, etc., and spitting on the streets, even in religious places, parks, and offices, has become normal behaviour for the people of Guwahati. Ironically, people don't even hesitate to spit under a "No Spitting" sign. Spitting is a disease that destroys the beauty of a place.

To make Guwahati deserving of the title of a "smart city", we first need to make ourselves deserving of the title of "smart citizens". The change does not begin with the government alone; it begins with each one of us. Correcting these irresponsible habits does not require money. All it requires is a little willpower. With responsible behaviour and civic sense, we can restore the beauty of our city and protect it from pollution. A smart city is not built only with flyovers and technology. Instead, it is built when every citizen chooses responsibility over convenience.

Mihika Kar

Editorial Board Member

HS Second Year

SELECTIVE HUMANITY AND PERFORMATIVE EMPATHY: WHEN COMPASSION BECOMES A PERFORMANCE

“Our lives begin to end the day we become silent about the things that matter.” — Martin Luther King Jr.

A devastating earthquake strikes one country. Within hours, social media is flooded with black-and-white profile pictures, posts captioned “May God protect them” and “Pray for them,” trending hashtags, candle emojis, and donations. A week later, another disaster of similar magnitude devastates another nation. But this time, there are no trending hashtags, viral campaigns, or symbolic displays of grief. Millions continue scrolling as though nothing happened. The difference is not the scale of suffering; the difference is visibility.

Now imagine a student who is relentlessly bullied at school. His classmates publicly post messages about kindness and mental health awareness, yet none of them sit beside him during lunch or defend him when he is bullied. Their words receive hundreds of likes, but the bullied student receives no genuine support.

These are not isolated incidents. They reflect two defining moral contradictions of our age: Selective Humanity and Performative Empathy. Selective Humanity decides whose pain deserves our compassion, while Performative Empathy decides whether that compassion is genuine or merely displayed for approval. Together, they transform humanity from a moral principle into a social performance.

Human beings proudly describe themselves as compassionate creatures. We celebrate kindness, equality, justice, and love. Yet these values often come with invisible conditions. If Selective Humanity asks who deserves empathy, Performative Empathy asks why we express it.

Performative Empathy is compassion displayed primarily to gain social approval rather than to reduce another person's suffering. Social media has made empathy more visible than ever. Every crisis produces hashtags, profile-picture trends, emotional posts, and dramatic statements. These expressions are not always insincere; many people genuinely care. The problem arises when the appearance of compassion becomes more important than compassion itself. A photograph of someone helping a poor child may receive thousands of likes, while quietly supporting that child for years receives none.

As the biblical saying goes, “Cast your bread upon the waters, for you will find it after many days.” We must do good without expecting recognition, because empathy is not a performance to be showcased but a principle to be practised. Real empathy seeks impact, not attention.

The real danger arises when Selective Humanity and Performative Empathy merge. We begin supporting causes not because they are morally important, but because they are socially popular. Our outrage becomes algorithm-driven rather than principle-driven. Some tragedies create sensational headlines, while others disappear into silence. Some victims become symbols; others are reduced to statistics.

This selective attention can also be seen in the way society responds to crimes and suffering. Crimes against women can become so frequent that society risks becoming desensitised to them, while certain cases involving male victims may receive disproportionate attention depending on media coverage. This inconsistency raises an important question: do we truly value human suffering equally, or do we respond only when a story captures our attention? This is not a gender war; it is a struggle for humanity and justice.

Today, attention itself has become selective. We often mistake visibility for importance, but suffering does not become more painful because cameras are present, nor does it become less painful because no one is watching.

The opposite of Selective Humanity is Universal Humanity—the belief that every person possesses equal dignity. The opposite of Performative Empathy is Authentic Compassion—helping others without ulterior motives.

Humanity is not measured by the number of causes we publicly support or the emotional messages we post online. It is measured by our willingness to remain fair when emotions fluctuate and to support others without seeking social approval.

Genuine humanity asks for something far greater: to care when no one is watching, to speak when no applause follows, and to help when there is nothing to gain. Compassion that seeks an audience is a performance; compassion that seeks only to ease another's suffering is humanity.

A civilization is not judged by how loudly it expresses empathy, but by how consistently it practises it.

Nafsheen Khandaker

Sub Editor (Eng Sec.)

HS Second Year

HS FIRST YEAR ARTS 2026-2028

HS FIRST YEAR SCIENCE SEC A 2026-2028

HS FIRST YEAR SCIENCE SEC B 2026-2028

HS FIRST YEAR SCIENCE SEC C 2026-2028

HS SECOND YEAR ART'S 2025-2027

HS SECOND YEAR SCIENCE SEC A 2025-2027

HS SECOND YEAR SCIENCE SEC B 2025-2027

HS SECOND YEAR SCIENCE SEC C 2025-2027

HS SECOND YEAR SCIENCE SEC D 2025-2027

POPTALES
CUSTOM MERCHANDISE

 **BASED IN
GUWAHATI**

CUSTOM MERCHANDISE FOR YOUR :-

EVENTS

FEST

DEPARTMENTS

ETC.

Custom apparel and merchandise that represents your identity and brings your ideas to life.

T-SHIRTS

JERSEYS

HOODIES

AND ALL OTHER TYPE
OF MERCHANDISE

**PREMIUM
QUALITY**

Comfortable
& long lasting

**HIGH QUALITY
PRINTING**

Vibrant prints
that last

**FULLY
CUSTOMIZABLE**

Your idea,
your design

**ON TIME
DELIVERY**

Because your
time matters

LET'S CREATE SOMETHING AMAZING!

+91 98540 68005

VISIT OUR WEBSITE

www.poptales.in

দেবদাক

১০১৬ | Issue no. 10th